Cs. Szabó Sándor

Szilveszteri szentfazék

Haverok. Buli. Ima.

Cs. Szabó Sándor

Szilveszteri szentfazék

A karácsonyi ~~ünnepkór~~ ünnepkör

regény

http://szabosandor.blog.hu

Előszó az elektronikus közzétételhez

A *Szilveszteri szentfazék* című kisregényem a Parakletos kiadónál megjelent *Tábori szentfazék* "folytatása", bár a "folytatás" több sebből is vérzik. Egyrészt - akárcsak az előző kötet - ez is teljesen önálló mű, nem szükséges hozzá semmilyen előismeret, ráadásul az a szilveszter (és a megelőző időszak), amiről szól, a *Tábori szentfazékban* megénekelt ifjúsági tábor nyara előtt történik. Olyan szempontból azonban mégis folytatás, hogy ha nincs a *Tábori szentfazék*, és annak - anyagi téren annyira nem jelentkező - sikere, akkor ezt a kisregényt sem írom meg.

Az első Szentfazék-könyv leadása után már szóba került a folytatása, mert úgy tűnt, van igény a mai keresztyén - gyülekezeti élet ilyesféle ábrázolására, a vallásoskodó - komolykodó sallangok nélkül, némi humorral, de a lényegnél maradva. Több ötletet is felvetettem, mindegyik valamilyen téma köré (ami az elsőnél a nyári tábor volt) fűzte volna fel az eseményeket a már bejáratott gyülekezet, főleg annak ifjúsági csoportja részvételével. A Miből lesz a szentfazék a megtérésről szólt volna, a Szerelmes szentfazék témája maradjon titokban, de végül szerkesztői tanácsra a Szilveszteri szentfazék került billentyűvégre, mert abban maradtunk, hogy a másik három ötlet inkább egy-egy rendkívüli dolgot ábrázol, ez pedig a normál gyülekezeti életet, és az is fontos. Hogy végül mennyire lett normál az a gyülekezeti élet, ami ebben a történetben kibontakozik, azt nem tudom, de amennyire tőlem telt, megpróbáltam.

A Szilveszteri szentfazék még nincs kész. Természetesen van vége, lekerekedik a történet, átérünk az újévbe, de ennek ellenére nem érzem olyannak a kéziratot, amin már nem lehet többet dolgozni. Az anyagiak mellett ez a másik oka annak, hogy (remélem, csak egyelőre) nem nyomtatott formában jelenik meg, hanem az interneten teszem közzé. Kicsit elakadtam vele, kicsit már el is távolodtam tőle, ezért az olvasókat arra kérem, hogy tekintsék úgy, mintha kiadás előtti tesztolvasásra kapták volna a kéziratot. Egyrészt legyenek elnézőek a szöveggondozási, szerkesztési gyarlóságokkal, amikkel valószínűleg többször fognak találkozni, mint az jól esik az embernek, másrészt ha kialakul valamilyen véleményük, legyen akár pozitív, akár negatív, akár hosszú, akár csak egy mondatnyi, akkor azt osszák meg velem, a http://szabosandor.blog.hu -n megtalálják ennek a könyvnek az aloldalát a feltöltött címlap alapján, ott (is) lehet visszajelzést hagyni.

További érdeklődés esetén pedig a már említett honlapon egyéb letölthető könyveket találhatnak tőlem, illetve a Tábori szentfazék is megrendelhető.
A most letöltött könyvért pedig előre is köszönöm az érdeklődést és a megelőlegzett bizalmat!

2009 karácsonya

Vigyázzatok, ne káromolják azt a jót, amelyben részesültetek. Hiszen az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség és a Szentlélekben való öröm.
Római levél, 14,16-17

November 15. Szombat

Már egy hete bajlódtam a torokfájással fűszerezett influenzámmal, iskolában sem voltam már pár napja, így arra az elhatározásra jutottam, hogy a mai ifit kihagyom, hátha sikerül megnyugtatóan kifeküdnöm a betegséget. Éppen a jól megérdemelt délutáni szunyókálásomat végeztem, mikor Bazsa rámtört.

- Talán már nem alszik... - hallottam édesanyám hangját. Felriadtam, valamiféle szörnyekkel viaskodtam éppen, így mikor Bazsa kivágta a szobám ajtaját s egy hangos „Helló!”-val beköszönt, a kelleténél is jobban összerezzentem.

- Te beteg vagy? - érkezett az első kérdése.

- Ja, már egy hete – világosítottam fel.

- Nem is tudtam – húzott maga alá egy széket. - Az ifisek tudták?

- Páran azért megtudhatták volna, ha akarják… - vontam vállat.

- Miért, nem látogattak meg? - csodálkozott Bazsa.

- Egyelőre még nem.

Próbáltam úgy tenni, mintha nem lennék megsértődve.

- Azta! - füttyentett Bazsa. - Ifire azért jössz?

- Nem – ráztam a fejem. - Lázas vagyok. Nem akarok visszaesni.

- Kár – ingatta a fejét Bazsa. - Na mindegy. Ma lesz a szilveszter megbeszélése, tudtad?

- Nem én – ingattam most én a fejem. - Mikor mondták?

- Most beszéltem meg Tamás bátyóval, délelőtt – magyarázta Bazsa. - Kérdeztem tőle, hogy mi lesz szilveszterkor? Mondta, hogy még nem tudja, majd ifin megbeszéljük. Végül is már lassan itt az ideje...

- Az még másfél hónap – jegyeztem meg. A szervezés alapossága ismét csak lenyűgözött.

- El kell kezdeni időben – bölcselkedett Bazsa. - Hamar itt lesz az. Meg karácsony, meg Mikulás... Tényleg, a Mikulást is meg kell beszélni! - kapott a fejéhez.

Sóhajtottam egyet s megigazítottam a takarómat.

- Akkor beszéljétek meg. A nevemet majd bedobod te?

- Persze – biztosított róla Bazsa. - De nem is ezért jöttem.

- Hanem? - Kezdtem rosszat sejteni.

- Azt javasoltam Tamás bátyónak, hogy majd mi ketten megszervezzük az ifis szilvesztert.

- Micsoda? - értetlenkedtem.

- Mi ketten szervezzük majd – ismételte meg Bazsa. - Szerintem tök jó ötlet.

- És elmondtad Tamás bátyónak is?

- Nagyon örült neki, azt mondta, az ifi is el fogja majd fogadni. Biztos tuti buli lesz – merengett el Bazsa. – A tavalyi se volt rossz, amit a bátyám és Gézka szervezett, de szerintem a mienk jobb lesz. Lehetne mondjuk focit szervezni éjfél után, meg sok kaját, meg…

- Hé, hé! – állítottam le, mielőtt nagyon belelovalja magát. – Szerintem először engem kellett volna megkérdezned.

- Hát ezért vagyok most itt – vont vállat Bazsa.

- Mondom: először! – próbáltam rávilágítani a fő problémámra, de egy idő után beláttam, hogy esélytelen a dolog.

- Na, akkor mit mondasz? – tette fel végül a sorsdöntő kérdést Bazsa.

Húztam a számat rendesen.

- Figyelj, ez nekem most így nagyon hirtelen jött – tértem ki a válasz elől. – Kicsit kellene gondolkoznom rajta. Azért ez nagy munka, egy csomó mindenre oda kell figyelni, szervezni, kitalálni… Egy csomó tanulnivalóm is van, beszámolók lesznek.

- Ez csak kifogás – lépett át a problémákon nagyvonalúan Bazsa. – Simán meg tudod oldani az egészet.

Próbálkoztam még néhány ellenérvvel, de Bazsa láthatóan már eldöntötte a kérdést. Végül abban maradtunk, hogy még semmi sincs eldöntve, majd az ifin megbeszélik. Ismerve ifink határozottságát s gyors döntéshozó képességét, nyugodtan húztam vissza magamra a takarót, miután Bazsa elment.

Lábdobogásra, ajtócsapódásra, majd vidám csivitelésre riadtam fel. Kint már besötétedett, bár ilyenkor már nagyon korán sötétedik, nem aludhattam olyan sokat. Hunyorogva próbáltam kivenni az időt az faliórán. Hat óra. Akkor mégis aludtam rendesen. Úgy tűnt, hogy lement a lázam, hajam és pizsamám nedvesen tapadt a bőrömre.

- Mindjárt megnézem, felébredt-e már – hallottam kintről

édesanyám hangját.

- Amekkora zajt csapnak ezek a lányok, már biztos! - kurjantotta egy hang, ami gyanúsan Bazsáénak tűnt.

- Lányok, halkabban már! - Ez pedig Tamás bátyó hangjának tűnt. Kezdtem kényelmetlenül érezni magam – ezek képesek voltak előzetes figyelmeztetés nélkül testületileg kivonulni hozzám. Én meg itt állok borzasan, izzadtan, egy szál pizsamában! Illetve állok egy fenét, fekszem…

Elöntött a fény, riadt pislogással próbáltam kivenni az ajtóban álló alakot.

- Ébren vagy? – kérdezte édesanyám. – Eljöttek a barátaid meglátogatni. Leültetem őket a nappaliban, amíg elkészülsz.

Ilyen egy mentőangyal.

- Úgyhogy arra gondoltunk, ifink oszlopos tagja nélkül nem akarjuk kihúzni a Mikulásnapi ajándékozást, így eljöttünk – vigyorgott rám Tamás bátyó. Visszamosolyogtam rá, bár kicsit erőltetettnek éreztem a dolgot. Illusztrációképpen köhögtem párat, hogy lássák, milyen beteg vagyok.

- Akkor most húzunk? – riadt fel Töpörtyű, épp az aznapi újságot nézegette. – Nem úgy volt, hogy idén másképp lesz, mint tavaly?

- Mi lesz másképp? – értetlenkedett Tamás bátyó.

- Hát a húzás!

Páran helyeselve mormoltak, Tamás bátyó meg értetlenül nézett Töpörtyűre.

- Ha tavaly jobb kézzel húztál, idén húzzál ballal – javasolta neki. – Nem igazán értem a problémádat.

Kovács Kati sietett Töpörtyű segítségére.

- Arról lenne szó, hogy tavaly is kavarodást okozott, hogy nem mindenki jött el, aki benne volt a húzásban.

- Meg olyan is eljött, aki nem húzott – tette hozzá Töpörtyű. – Ő meg nem is kapott ajándékot.

- De, kapott! – röhögött közbe Bazsa. – Eszti, te voltál az, nem?

- Ja – emlékezett most már Suszter Eszti is. – Valami fiú nem jött el, s nekem adtátok a borotvahabját meg a biztonsági borotváját.

- Hát… - Tamás bátyó ezt már nem bírta ki mosolygás nélkül. – Egy korodbeli lány már hasznát tudja venni az ilyesminek…

Kínomban kibontottam egy mézes negrót, pedig azt ki nem állhattam.

- Épp ez lenne a baj – szólalt meg végül Gézka, jó érzékkel megvárva a csöndet, ami a nevetés kifulladása után állt be. – Hogy ha nem húzunk, nem lehet személyre szabott ajándékot adni.

- Megmondjuk, hogy mindenki hozzon valami ajándékcsomagot, aki majd jön, s ott helyben sorsoljuk ki. Így senki nem marad ajándék nélkül, meg nem is hozunk feleslegesen.

- Nem érted, hogy mit mondok? – nézett rá szigorúbban Gézka.

- De értem – vont vállat Töpörtyű. – Olyan ajándékot kell beszerezni, ami akárkinek jó.

Tamás bátyó nagyot sóhajtott.

- Jó, ezt zárjuk le – kérte az ifit. – Mivel én vagyok a vezető, nekem kell kimondanom a végső szót. Marad a tavalyi rendszer, vagyis mindenki húz egy nevet. Aki most nincs itt, de tudja, hogy el fog jönni, azt is belerakjuk a kalapba.

- Meg Márton NT-t is – indítványozta Kovács Kati.

- Persze, őt is – bólintott Tamás bátyó.

Töpörtyű rosszallóan csóválta a fejét.

- Tavaly se működött, idén se fog – dünnyögte. Tamás bátyó úgy tett, mintha nem hallotta volna.

- Te, Gabi – fordult inkább felém -, nincs valami papírotok itthon?

- De van – álltam fel, hogy hozzak. – Sőt, sapka is.

- Nagyszerű.

Ami viszont igazán nagyszerű, az az, hogy a szilveszterről egy szó sem esett. Reméltem, hogy megmarad az egész Bazsa egyszeri fellángolásának, s szépen elfelejtődik az egész. Ha egy egyszerű húzás ilyen hullámokat tud vetni, mi lenne a helyzet egy egész szilveszteri bulival?

Amúgy végül húztunk, s én Koós Zsoltit kaptam.

November 18. Kedd

Betegségem már csak múló emlék s napi húsz papírzsebkendő. Tegnap visszatértem a suliból, rájöttem, hogy semmi sem változott meg. Gézkával megbeszéltük, hogy ma délután találkozunk, mert akar velem

beszélni valami olyanról, amit két óra között nem lehet normálisan megtárgyalni.

A gimi előterében találkoztunk. Gézka felszabadultnak tűnt, mosolygott, miközben kezet szorítottunk, majd meghívott egy teára a főtéren üzemelő salátabárba.

- Beszélgettem vasárnap Márton NT-vel – vágott bele, mikor végre helyet foglaltunk. A vasárnapnak kicsit vádló hangsúlya volt az esetemben, mert nem mentem templomba, elvégre akkor még beteg voltam. - Azt mondta, hogy nagyon örül annak, hogy ilyen jó ifink van, meg nem is vagyunk kevesen, meg sok mindent csinálunk, lehet ránk számtani, csak...

Hatásszünetképpen komótosan kibontotta a tea mellé adott hosszúkás papírzacskóban rejtőző cukrot.

- Csak? - kérdeztem végül.

- Csak... - Ráérősen beleöntötte a teába a tasak tartalmát, majd elkevergette. - Nem is tudom... Ha te lennél a gyülekezet vezetője, milyen kritikát fogalmaznál meg az ifivel kapcsolatban?

Nem igazán értettem, mire akar kilyukadni, de mivel az őáltala vett teát kortyolgattam éppen, belementem a játékba.

- Hogy nem elég összetartó? - találgattam.

- Hm... - Gézka látható alapossággal gondolta át, amit mondtam. Végül megrázta a fejét.

- Nem ezt mondta – közölte. - Hm, érdekes meglátás... Azt hiszem, valóban kell imádkoznunk a testvéri egységért, de mégsem ezt mondta az NT. Talán nem ezt látja a legnagyobb problémának.

- Talán – értettem egyet. - Hanem akkor mit?

- Azt, hogy szerinte a mi ifink egy külön gyülekezet a gyülekezetben. Jól elvagyunk egymással, de nincsen semmi kapcsolatunk a felnőtt gyülekezet felé.

- Ott vagyunk minden gyülekezeti alkalmon, ahol a felnőttek – emlékeztettem. - Még a vasárnap esti istentiszteletre is szoktunk járni, ahova rajtunk kívül csak két néni jön el rendszeresen.

- Én ezt tudom – bólintott Gézka. - Mondtam is Márton NT-nek. Ő pedig azt mondta, szerintem nagyon is bölcsen, s igazat adok neki, hogy nem attól vagyunk egy gyülekezet, ha egy templomon belül veszünk részt istentiszteleteken meg bibliaórákon, hanem ha ténylegesen gyakoroljuk a gyülekezeti tagokkal a közösséget. Te például gyakorlod?

- Mire gondolsz konkrétan? - érdeklődtem.

- Például... mikor imádkoztál együtt utoljára egy rendesen felnőtt gyülekezeti taggal?

- Mi az, hogy rendesen felnőtt?

- Például nem olyan, mint Kovács Kati.

- Miért, a Kovács Kati nem nőtt fel rendesen? - értetlenkedtem. - Diploma, munkahely meg ilyesmi nem számít?

- Úgy értem, nem ifis felnőttel – pontosított Gézka, bár láttam rajta, hogy meg van a véleménye az akadékoskodásomról.

- Hát... - Gondolkodóba estem. - Talán valamelyik imaórán, ami minden hónap első keddjén szokott lenni.

- Nem úgy gondoltam – nullázta le a próbálkozásomat Gézka. - Az ilyen nem számít. Hanem úgy, mint egy ifissel, mint mikor egyszer beállítottatok hozzám Bazsával, hogy imádkozni kellene Tamás bátyóért.

- Ja, úgy... - Zavartan a teámba néztem. - Úgy szerintem még nem. Hacsak Márton NT...

- Márton NT nem számít – legyintett Gézka.

- Akkor nem – ismertem be végül. - Miért, te mikor?

- Én sem imádkoztam még így – ismerte el Gézka. - Ez is mutatja, hogy tényleg komoly probléma az, amire Márton NT rámutatott.

Lelki szemeim előtt végigfutott a vasárnapi „nagy” gyülekezet képe: fekete ruhás, fejkendős nénik, akik jellemzően imádság vagy igeolvasás közben szedik elő a zörgő papírú cukrukat, hogy aztán percekig hallja mindenki, hogyan bontogatják. Vagy a ráncos arcú, napbarnított, kérges kezű kalapos bácsik, akik csak vasárnaponként jönnek el gyülekezeti alkalmakra. Most olyan nagy bűn, hogy nem megyek oda hozzájuk, hogy szeretnék velük imaközösséget tartani? Szerintem azt sem tudnák, mit akarok...

- Nem az idősebbeknek kellene hordozni a fiatalokat? - kérdeztem óvatosan. - Ezt a problémát Márton NT miért nekünk mondja? Ott vannak a presbiterek, nekik nem kellene...

- Nem én vagyok Márton NT – világosított fel Gézka. - Ne nekem mondd.

- Mondom én neki is, de velem ilyenről nem beszélt.

- Mert nem voltál templomban vasárnap – vette elő a végső érvet Gézka. - De nem is ez a lényeg.

- Hanem?

- Megkérdeztem, hogy szerinte mit lehetne tenni az ügy érdekében?

S mondott egy nagyon jó javaslatot, s azt is mondta, hogy keresselek meg vele téged.

Mióta lett Gézka Márton NT postása az irányomban? Felhúztam a szemöldököm, de mielőtt megkérdeztem volna, eszembe jutott a válasz is: mióta vasárnap nem voltam templomban.

- Vagyis? - kérdeztem inkább.

- Márton NT azt javasolta, hogy az ifi hívja meg az idősebb gyülekezeti tagokat egy adventi délutánra, advent első vasárnapján. Lehetne tea meg valami sütemény, énekelhetnénk nekik, közös gyertyagyújtás meg ilyenek... Szerintem nagyon jó ötlet.

- Hogy jövök én a képbe? - érdeklődtem.

- Veled együtt kellene megszerveznünk – tette le a csészéjét Gézka, a koppanása az egész salátabárban hallatszott. - Nos?

Mostanában mindenkinek ez a mániája?

- Advent első vasárnapján? - kérdeztem óvatosan.

- Ja – bólintott Gézka. - Én csinálnám a lelki részt, te meg a többit.

- Milyen többit?

- Kaja, tea, ilyesmi. Elkérjük a gimi menzáját hozzá. Van rá két hetünk. Szombaton megbeszéljük az ifivel, addigra kidolgozzuk a részleteket. Nos?

- Márton NT gondolt rám? - húzódoztam.

- Ránk – pontosított Gézka.

Belül vállat vontam, kívül pedig bólintottam. Valahogy átfutott a fejemen, hogy a nénik talán Gézka áhítata alatt fogják bontogatni a cukraikat. Talán nem is lesz olyan rossz alkalom...

November 19. Szerda

Este végre nekiültem, hogy átnézzem a magyar témazáró anyagát, mikor csengettek, s kisebbik húgom bevezette a szobámba Bazsát. Zörgős nejlonszatyrot tartott a kezében, ami tele volt mindenféle színes vacakkal, nem láttam pontosan, mikkel.

- Szasz! - csapott a tenyerembe. - Tanulsz?

- Ja – kínáltam hellyel. - Mizújs?

- Kaptam pénzt Márton NT-től a szilveszteri bulira, s ezt vettem!

Kiborította a zacskó tartalmát az ágyamra: degeszre tömött

konfettis tasakok, szerpentingurigák, csillogó álarcok, mindenféle színű és formájú lufik.

- Erre adott pénzt Márton NT? - csodálkoztam.

- Ja – túrt a kincseibe Bazsa. - Tök jók, nem? Van itt minden, ami egy igazi bulihoz kell. Persze még kell krepp papír, meg lampionok. Tamás bátyóval megbeszéltük, hogy majd decemberben felmegyünk Pestre a Tescoba, hogy olcsón vegyünk virslit meg pezsgőt, meg még pár vackot. Jó, mi? Még van másfél hónapunk, s már ilyen jól állunk!

- Te beszéltél Márton NT-vel a szilveszterről?

- Ő a gyülekezet vezetője, tudnia kell róla – tárta szét a kezét Bazsa. - Azt mondta, hogy ő is eljön majd, sőt, lehet, hogy beszervez még egy másik ifit is.

- Milyen másik ifit?

- Nem tudom. Egy csomó ifit ismer, s nem mindenhol szerveznek olyan jó szilvesztereket, mint nálunk.

- De az ifin nem is beszéltünk róla! - emlékeztettem.

- Ott majd a részleteket megtárgyaljuk. Először a gyülekezet vezetésével kell letisztázni a dolgokat, s az vasárnap megtörtént.

- De nélkülem – árnyaltam a képet.

- Mert nem voltál vasárnap templomban.

Ezt már nem mosom le magamról... Eddig két szerveznivaló decemberre, s valami azt súgta, még nem biztos, hogy vége van.

November 20. Csütörtök

Bolond, szeles idő nyaggatta a várost egész nap, mindamellett sütött a nap, s a tesitanár úgy érezte, hogy ez egy soha vissza nem térő alkalom az elmarad futásfelmérések lezavarására. Szerettük. Estére úgy éreztem, hogy kétszer akkorára dagadt a fejem s vörösen lüktet, de lázam sehogy sem akart lenni. Mikor a szüleimnek panaszkodtam, azt mondták, hogy nem a szél bolond, hanem én, miért nem kértem felmentést?

Az esti bibliaórát legszívesebben kihagytam volna, de nem mertem, épp elég volt egész héten azt hallgatnom, hogy nem voltam vasárnap templomban. Így nagypapám prémes sapkájával s húgom három méter hosszú sáljával felszerelkezve, a lehetető legszenvedéstelibb mártírarcot magamra öltve állítottam be a kellemesen hűvös gyülekezeti terembe.

A bibliaórát Tamás bátyó tartotta, Ákán bűnéről, s valami

gyülekezeti ügyre is célozgatott egy csomót, amit sehogy sem tudtam beazonosítani. Biztos most vasárnap történt… Jó tíz perccel az alkalom kezdete után beállított Bazsa a szokásos zörgős reklámszatyrával, s ledobta magát mellém. Tamás bátyó egy kicsit megakadt, vetett egy rosszalló pillantást Bazsára, majd folytatta Ákán bűnét. Bazsa közben nagy nehezen kibontakozott a kabátjából, majd oldalba bökött.

- Idenézz! – tolta közelebb hozzám a zörgős szatyrát. – Szereztem olyan gyertyát, amit nem lehet elfújni! Tök jó poén lesz, hihi…

Tamás bátyó újabb rosszalló pillantást vetett rá, én is lepisszegtem. A hideg teremben egyre jobban lüktetett a fejem, s az is kifejezetten idegesített, hogy szinte biztos voltam abban, nem lesz lázam. Pedig akkor kihagyhatnám a holnapi sulit… De hát mégsem fogom a lámpához szorítani a lázmérőt, az a húgom módszere…

Végül Tamás bátyó elmondott mindent, amit akart, imádkoztunk, majd egy énekkel zártuk az alkalmat. Az utolsó versszak közben Bazsa megint zörögni kezdett, s tenyérnyi énekeskönyve fedezet alatt közelebb húzódott.

- Szerintem kellene még több ilyen gyertya – súgta. – De milyen színű legyen? Piros vagy zöld?

- „Ne lakhasson más e szívben!” – feleltem neki énekelve.

Bibliaóra után, mikor az ajtóhoz értünk, hogy kezet fogjuk Tamás bátyóval, a szokottnál is erősebben szorított.

- Gabi, maradj itt egy szóra, jó! Á, csókolom Manci néni, hogy tetszik lenni?

Bazsa Töpörtyűvel és Gézkával a terem végébe vonult s szorgalmasan zörgették a szatyrot, a lányok a harmónium körül gyülekeztek, én pedig az Úr asztalánál vártam Tamás bátyót. Ő lerendezte a néniket, majd határozott léptekkel elém állt.

- Jó volt a bibliaóra – mondtam, hogy mondjak valamit.

- Igen?! – nézett rám szigorúan az ifivezető beosztott lelkész. – Nem vettem észre! Sőt, kifejezettem megbotránkoztatott a viselkedésed!

- Tessék? – vörösödtem el még jobban, pedig a fejem így is eléggé lüktetett.

- Amit a mai alkalmon műveltél, az nem bibliaórához, nem ifishez, nem keresztyén fiatalemberhez való viselkedés!

- Mit műveltem? – Kezdtem kiakadni.

- Végigröhögcséltétek az egész alkalmat! Még Bazsát se hagytad

figyelni! Többször odanéztem, de csak annál jobban ment az egész! Ha valakitől, akkor tőled nem vártam volna ezt! - Tamás, azért ezt… - próbáltam tisztázni a dolgokat, de félbeszakítottak:

- Nem kell mindent kimagyarázni, Gábor! – emelte fel szigorúan a mutatóujját Tamás bátyó. – Ha úgy érzed, nem tudsz itt viselkedni, akkor nem kötelező gyülekezeti alkalmakra járni. Sőt, kifejezetten megkérlek, hogy ha csak zavarni tudsz, akkor inkább maradj otthon.

Nekem ennyi elég volt.

- Jó – bólintottam, majd megragadtam a kabátom. – Viszlát.

Nem volt időm rendesen feltekerni a nyakamra a sálat, a kinti szél beférkőzött a résein, s a kabátom alatt rodeózott. Átszaladt a fejemen, hogy részemről befejeztem a gyülekezeti tevékenységet, legyenek boldogok magukkal, csináljanak a nénikkel meg a szilveszterrel, amit akarnak, a Bazsa meg dugja az orrába a hülye gyertyáit s húzza a fejére a zörgős zacskóját! Egy hét sem kell, egyből belátják, hogy mit követtek el ellenem, s könyörögnek majd, hogy jöjjek vissza, de csak könyörögjenek…

- Hé, Gabi! – kiáltott utánam valaki. Megfordultam. Töpörtyű volt az, kabát nélkül.

- Mi van? – kérdeztem tőle kedvesen.

- Jól vagy? – lépett közelebb.

- Persze, soha jobban. Éppen szétfagyok ebben a nyamvadt szélben.

- Ja, én is – vigyorgott Töpörtyű. – De lelkileg minden rendben?

- Ezt most miért kérdezed?

- Hát mert… hát hogy vasárnap nem voltál templomban.

Kiírom magamra ezt, komolyan: *Igen, én nem voltam templomban vasárnap. Ide lőjetek!*

- Beteg voltam múlt héten – világosítottam fel.

- De a szombati ifire már jöttél – mutatott rá Töpörtyű egy lényeges összefüggésre.

- Igen, mert az ifi a lakásunkban volt – húztam még jobban a fejemre nagyapám sapkáját. – Már ha feltűnt… És bocs, most mennem kell.

Szegény Töpörtyű, a megtestesül jóindulat csak állt a hideg szélben a sötét utcán, s nézett utánam.

- Biztos jól vagy? – kiáltott még utánam.

- Kérdezd meg Tamás bátyót – szóltam vissza, de lehet, hogy nem hallotta.

November 21. Péntek

Se Bazsa, se Tamás bátyó, se semmi gyülekezet, sőt, a suliban még Gézkát se láttam. Tiszta felüdülés. Illetve egy kis kapcsolat mégis csak volt az ifivel: Suszter Eszti odajött hozzám az utcán, hogy akart venni egy rejtvényújságot, de pont tíz forint hiányzik hozzá, nem adnék-e neki kölcsön. Csinos kis fehér sapka volt rajta, ami jól kiemelte a barna haját, talán ezért történt, hogy tíz forint helyett megvettem neki az egész újságot, majd egy darabon el is kísértem hazafelé. De semmi gyülekezeti dologról nem esett szó, úgyhogy ez nem zavarja meg a gyülekezetmentes fogadalmamat. Holnap ifi, Tamás bátyó tartja, és majd magyarázkodhat, hogy miért is nem mentem el!

November 22. Szombat

Persze az ember szülei nem könnyítik meg a dolgait. Fél öt felé édesanyám felriasztott kellemes szunyókálásomból, hogy igyekezzek, mert nem fogok elkészülni ifire. Pedig direkt azért aludtam el, hogy mondjuk hat felé felriadva mondhassam azt, hogy elaludtam, s most már nem megyek be a végére. (Bár mondjuk mindig nyolc-kilenc felé szoktam csak hazaérni onnan. Régen, amikor még jártam…) Mormoltam valamit, hogy annyira nem érzem jól magam, meg egy csomót kell tanulnom, meg ilyesmi, végül látta rajtam, hogy nem szándékozom menni, sokat mondóan végigmért, majd magamra hagyott. Első kör megnyerve, több meg nem lesz.

Valahol a gondolataim mélyén ott motoszkált az a lehetőség, hogy megint kivonulnak testületileg, de megnyugtattam magam azzal, hogy ennek nagyon kicsi a valószínűsége. Egyrészt jó ha félévente kerül sor egy-egy ifis családjára, úgyhogy ezt nézve legközelebb valamikor május tájékán számíthatok rá (addigra már el is felejtik, hogy léteztem valaha), másrészt meg Tamás bátyónak sem lenne képe hozzá. Épp ő kért meg arra, hogy hanyagoljam az alkalmakat. Hát hanyagolom. Nekem nem kell

kétszer mondani!

Tanulásra hivatkoztam, így kelletlenül az íróasztalomhoz ültem s magam mellé húztam az iskolatáskámat. Beletúrtam, hogy kivegyek valami könyvet, s valahogy a Biblia akadt a kezembe. Egy darabig néztem s közben kényelmetlen érzések kavarogtak bennem. Hány napja is áll ott a táska mélyén? Az asztal végébe halmozott könyvek alatt pedig ott lapul a Bibliaolvasó kalauz is… Ez valahogy nem jó. De nagyon álságos dolognak éreztem volna, ha igét olvasok, miközben az ifisek éppen gyülekeznek, így félretettem a fekete kötésű könyvet, s helyette kinyitottam a törifüzetemet. Elég jól álltunk az anyaggal, bár az újkori töriről sok újat nem mondott nekem a tanár. Nem csoda, ha ráértem egyebekre is az órákon, pl. Lemminggel, a nem hívő padtársammal különféle karikatúrákat rajzolgattunk. Az én legjobban sikerült művem a „Csengőfrász" címet viselte, ahol is a postásba 220V-ot vezet a csengő, amikor másodszorra megnyomja. Lemming rajza pedig…

Csengettek. A karikatúra miatt összerezzentem, kell nekem ilyenekkel foglalkoznom… Lentről édesanyám hangját hallottam, majd döngő lépteket a lépcsőn – és egy zacskó zörgését.

Hát ez kész.

Mikor Bazsa feje felbukkant azt ajtóban, hirtelen nem is tudtam, mit csináljak. Mi ez, valami maffia? Ha egyszer belekerültél, nem szállhatsz ki? Te jó ég, ezt soha nem mondják az evangélizációkon!

- Szasz! – dobta le magát Bazsa az ágyamra. – Még nem öltöztél fel?

- Nem öltöztem fel *mihez*? – tettem fel egy ravasz keresztkérdést, de Bazsa immúnis a keresztkérdésekre.

- Egy csomó cuccot kell vinnem ifire – sóhajtotta inkább. – Két nagy doboz. Nem nehezek, csak a szél beléjük kapaszkodik, s nem bírom tartani. Épp itt fújta ki az egyiket a kezemből, előttetek. Arra gondoltam, ha még nem mentél el ifire, megkérlek, hogy segíts.

Gyilkos tekintettel mértem végig, de Bazsa ez ellen is immúnis.

- Miért nem kérted meg Áront? – érdeklődtem.

Bazsa legyintett.

- A bátyó most teljesen depressziós. Lerobbant a kocsija, s Kisnyéken van valami haverjánál, próbálják megszerelni. Azt mondta, késni fog ifiről.

- Gézka? – zongoráztam tovább a lehetőségeken.

- Mit tudom én! – vont vállat nyeglén Bazsa. – Mondom, azt hittem, el tudom vinni a cuccost én is, csak a szél kifújja a dobozt a kezemből. – Az órájára nézett. – Na, gyerünk, el fogunk késni. Lent megvárlak.

Mire feleszméltem, már dübörgött is lefelé a lépcsőn. Egy pillanatig elgondolkoztam azon, hogy utána hajítom az egyik súlyzómat, de végül mégsem tettem.

Valóban fene nagy szél volt, még talán erősebb is, mint csütörtökön. A doboz, amit Bazsa rám sózott, valóban nem volt nehéz, de azért bele kellett kapaszkodnunk rendesen. Félútig meg sem szólaltunk, végül én törtem meg a csendet.

- Amúgy mi a fenét viszünk?

- He? – nézett rám Bazsa fülvédős baseballsapkája alól.

- Mi van ezekben a dobozokban? – ordítottam.

- Műanyag poharam meg tányérok, meg villák, meg ilyesmik.

- Minek?

- A szilveszteri bulihoz, minek! Apa szerezte tök olcsón. Jól állunk, mi? Majd valamikor megbeszélhetnénk a programot is, kész vagy már vele?

Erre nem feleltem.

Ifiről persze nem késtünk el, onnan nagyon nehéz elkésni. Maga voltam a megtestesült kelletlenség, egyedül akkor nem bírtam ki egy cseppnyi mosoly nélkül, amikor Suszter Eszti elkezdte kiosztani az énekeskönyveket, s a kezembe nyomott egyet.

- Már majdnem megfejtettem az egész újságot – közölte vidáman.

Töpörtyű ledobta magát mellém s megörvendeztetett azzal a hírrel, hogy majd szeretne velem lelki dolgokról beszélgetni. Mondtam neki, hogy ifi után sietnem kell haza, s nem érek rá. Ez jól is hangzott, csak nem sokkal később odajött Suszter Eszti is, s azt mondta, hogy az apukája csak úgy engedte el, ha az ifisek hazakísérik, mert nem szereti, ha sötétedés után egyedül mászkál. Miközben ezt mondta, végig rám nézett, s már éppen bólintottam, hogy persze, ezer örömmel, mikor rájöttem, hogy Töpörtyű is engem néz. Na ebből másszon ki valahogy az ember!

Isteni közbelépésként beviharzott a terembe Gézka, Tímár Áron s

Tamás bátyó. Áron úgy nézett ki, mintha most jött volna az arab sivatagból, ahol puszta kézzel fúrt ki egy olajkutat – ezek szerint sikerült megszerelni a kocsit. Töpörtyű figyelme is rájuk terelődött, így adódott egy szerencsés pillanat, amikor minden illetéktelen tekintet nélkül össze tudtam nézni Suszter Esztivel, s sokatmondó pillantásommal megígértem neki, hogy hazakísérem.

- Szia! – lépett oda hozzá Gézka. – Akkor ma megbeszéljük az öregek adventi délutánját az ifivel, jó?

Mormogtam valamit. Áron is lerohant, szabadkozott az olajos kezei miatt. Lassan mindenki köszönt mindenkinek, kivéve Tamás bátyót és engem. Nem nézett rám csúnyán vagy szigorúan, egész pontosan nem nézett rám sehogy. Mintha ott se lennék. Pukkadjon meg! Én viszont a lehető legcsúnyábban néztem rá, hátha zavarba jön, esetleg előveszi a lelkiismerete. Már ha van neki olyan.

- Mutatod az énekeskönyvet? – kérdezte Töpörtyű.

Mutattam neki, legalább valamire jó vagyok…

Tamás bátyó szokatlanul rövidre fogta az igemagyarázatot. Az ő alkalmai után általában úgy szoktunk imaközösséget tartani, hogy körbe megyünk s egymás után imádkozunk. Ha valaki nem akar imádkozni valamiféle lelki probléma miatt, akkor óvatosan megböki a mellette ülőt, s így megy tovább a kör. Most sem volt másképp. Mikor hozzám ért a sor, különösebb gondolkodás nélkül megböktem Töpörtyű lábát. Vártam, hogy elkezdjen imádkozni, de hosszú, kínos csönd után egyszer csak visszabökött. Teljesen megzavarodtam, mert ilyenre még nem volt példa. Visszaböktem. Erre ő megint. Mérges lettem, s akkorát böktem rajta, hogy majdnem lecsúszott a székről. Még mindig csukva volt a szemem, de szinte éreztem, hogy az ifi kíváncsibb tagjai minket néznek, nem tudva mire vélni az egyre kínosabbá váló csöndet. Végül a Töpörtyű másik oldalán helyet foglaló Koós Zsolti nem bírta tovább cérnával, s elkezdett ő imádkozni. Megkönnyebbülten felsóhajtottam, s hallottam, hogy Töpörtyű elmormog valami gyors fohászt. Gratulálok, ezt jól megcsinálta...

Végül Tamás bátyó szájából elhangzott a dupla „ámen”, s mindenki legálisan kinyithatta a szemét. Igyekeztünk úgy tenni, mintha semmi sem történt volna, de azért néhány kíváncsian ide-oda cikázó tekintetet észre lehetett venni. Töpörtyű fapofával bámult maga elé, én meg jobb híján a

Suszter Esztitől kapott énekeskönyvet gyűrögettem elfehéredő ujjakkal.

Kovács Kati megpendítette a gitárját, s énekelni kezdtünk. Azonban Tamás bátyó az ilyenkor szokásos énekeskönyvi kívánságműsornak is egész hamar véget vetett – mint kiderült, Gézka bejelentenivalója miatt.

Gézka megrendült hangon ecsetelte beszélgetését Márton NT-vel, bár mintha még jobban kiszínezte volna, mint legutóbb a salátabárban. Tamás bátyó komoly képpel bólogatott hozzá, az ifisek maguk elé néztek, kivéve Koós Zsoltit, aki nem győzött helyeselni. Mikor Gézka az idősebb gyülekezeti tagokkal létesítendő imaközösséghez ért, csupa riadt tekintetet lehetett csak látni, még Koós Zsolti is elbizonytalanodott egy pillanatra. Így valóságos megváltásnak tűnt az adventi vendégség szervezése – ilyet már csináltunk. Tamás bátyó is megtámogatta a kezdeményezést egy rövid kis beszéddel s néhány igehellyel, majd ha már ilyen szépen összehangolódtunk, nekiálltunk kidolgozni a részleteket. Érdekes módon itt a nevem már elő se került, úgy tűnik, a Salátabár óta történtek bizonyos háttéregyeztetések. Nem is bántam. Végül sikerült részt vállalnom nekem is a szervezésben: én fogom meggyújtani a gyertyákat az adventi koszorún és az asztalokon elhelyezett teamécseseket.

Később elpróbáltunk néhány éneket, amit majd előadunk az időseknek, Gézka nekiállt, hogy keressen párat a gyülekezeti énekeskönyvből. Tamás bátyó pedig látványosan került, direkt figyeltem, hogy mindenkihez volt néhány kedves szava, kivéve engem. Töpörtyű Áronnal tárgyalt az autószerelés rejtelmeiről, Bazsa a lányokkal hülyéskedett, köztük Suszter Esztivel. Szívesen odaültem volna én is, de eléggé morgómedve hangulatban voltam, s nem tudtam átlépni magamon. Egyedül azért nem mentem el, mert arra vártam, hogy hazakísérjem az Esztit. De helyette egyszer csak Töpörtyű arca bukkant fel előttem.

- Na, mégsem mész haza? - kérdezte.

- Már épp indulófélben vagyok – feleltem.

- Eszti még nem – mosolygott hamiskásan.

- Nem vagyok hozzákötve.

- De még lehetsz – kacsintott. Rettentő gyerekesnek találtam, hogy így kombinálgat, minden alap nélkül. - Na mindegy. Inkább térjünk a tárgyra.

- Milyen tárgyra?

Töpörtyű nagyot sóhajtott, majd elém húzott egy széket, s kényelembe helyezte magát.

- A vak is látja, hogy valami bajod van – jelentette ki a manőver végén.

- Semmi bajom – hárítottam rögtön.

- Méghozzá valami komoly – bólintott Töpörtyű. Nem feleltem semmit, csak néztem durcásan. Ahhoz képest, hogy teljes mértékben ki akartam lépni, most itt ülök egy ifialkalom közepén, gyertyagyújtogatói tisztet vállaltam, s éppen egy mély lelki beszélgetés szélén szédelgek, ráadásul Töpörtyűvel, aki tud titkot tartani, de csak fél óráig.

- Legutóbb mondtál valamit Tamásról – ütötte tovább a vasat Töpörtyű. - Összevesztél vele?

- Én ugyan nem – ingattam a fejem kimérten.

- Nem? - hitetlenkedett Töpörtyű.

- Ő veszett össze velem.

- Az összeveszéshez két ember kell – sütött el egy ósdi bölcsességet.

- Tamás bátyónál nem – közöltem, majd sóhajtottam egy nagyot, s dióhéjban elmeséltem, mi történt. Töpörtyű eleinte hitetlenkedve pislogott, majd vigyorogni kezdett. Végül felnevetett, s hátbavágott.

- Ugyan már, Gabesz, ebből csinálsz ekkora ügyet? Ez csak egy egyszerű félreértés! Két mondatba kerül letisztázni.

- Két mondatba, de nem nekem – értettem egyet.

- Két ilyen büszke embert... - mosolygott tovább Töpörtyű. - Hát igen, ez az ördög nagyszerű fegyvere: egy jól működő ifi két fontos tagját egymásnak ugrasztani egy semmiséggel, s ezzel megmérgezni az egész társaságot. Te nem látod a csapdát?

- Nem én vagyok az ifivezető – közöltem.

- Van igazság abban, amit mondasz – állt fel a székről Töpörtyű. - Akkor bedobom magam. Boldogok, akik békességet szereznek, mert ők Isten fiainak mondatnak... Megkérdezem Tamás bátyót.

- Várj! - ragadtam meg a pulóvere ujját. - Nem akarom, hogy most. Ha elmentem, azt csinálsz, amit akarsz. - Az órámra néztem. - Megyek is...

- És Eszti? - vigyorgott Töpörtyű.

Az észrevétel jó... Ahogy körbenéztem, nem láttam sehol, se ő, se a kabátját. Sötétkék kabárja volt, fehér prémgallérral. Bár a prém biztos csak valami műanyag... Kovács Kati világosított fel, hogy Suszter Eszti már elment, Bazsa megígérte neki, hogy hazakíséri, mert úgyis el akarta kérni tőle az áhítatoskönyvét, amit még régebben adott neki kölcsön.

Áhítatoskönyvét! Hogy belerakhassa a zörgős zacskójába, mi!

November 23. Vasárnap

A gyülekezetelhagyó fogadalmam kezdett teljes mértékben semmivé válni. Reggel édesanyám menetrend szerint ébresztett, s túlságosan fáradt voltam ahhoz, hogy magyarázkodjam vagy mindenféle indokot találjak ki hirtelen, így inkább felöltöztem és elmentem. Később indultam, mint szoktam, így nem kellett részt vennem az istentisztelet előtti ifis gyülekezésen, bár így biztos lemaradtam néhány aktualitásról és jó beszólásról, de legalább Tamás bátyót se láttam. Éjszaka sokat gondolkoztam az ifin történtekről, s egyre jobban bosszantott, hogy egyszerűen levegőnek nézett, de a hátam mögött biztos mindenkinek elmondta, hogy megkért arra, ne járjak alkalmakra. Arról persze nyilván hallgat, hogy igazából semmi oka nem volt rá...

Már mindenki bent ült a templomban, mire odaértem, Márton NT is a bejárat felé tartott nagy fekete palástjában. Gyorsan beosontam az egyik oldalajtón s leültem hátra, néhány vadidegen néni és bácsi mellé, akik jól meg is néztek maguknak, hogy mit keresek ott. Volt egy olyan érzésem, hogy nem is esett le nekik, hogy már jó ideje én is a gyülekezetbe járok.

Márton NT a lélek gyümölcséről prédikált, igazából nem fogott meg különösebben. A záróének előtti hirdetések között szerepelt az is, hogy kéri az ifjúságot, hogy istentisztelet után jöjjön fel a lelkészi hivatalba. Ez még a lélek gyümölcsénél is kellemetlenebbül érintett, de szerencsére nagyon jó helyen ültem, így mikor elbocsátották a gyülekezetet, leelőztem az összes nénit és bácsit, s elsőnek értem ki a szabadba.

Illetve majdnem.

Töpörtyű kedvesen vigyorgott rám s kezét nyújtotta.

- Szia Gabi! - üdvözölt lelkesen. - Elaludtál?

Csúnya grimaszt vághattam, miközben körülnéztem. Hogy került elém? Ha ott ült, ahol az ifisek szoktak, akkor valami kegyetlen gyors sprintet kellett levágnia, hogy így összetalálkozzunk. S még csak nem is veszi gyorsabban a levegőt. Vagy egész végig lesben állt?

- Ja – ráztam vele kezet hanyagul.

- Aggódtam, hogy nem jössz – magyarázta. - Nagy kár lett volna. De örülök, hogy látlak. Gyere, menjünk a parókiára, valami süti lesz, s

Koós Zsolti képes felenni az egészet, ha nem sietünk.

Ott volt a nyelvemen a kész válasz, miszerint sietnem kell haza tanulni, meg fontos családi esemény is lesz, s különben is... de valahogy nem jött ki a számon. Ez a Töpörtyű nagyon bosszantó tud lenni. S főleg az, hogy mikor próbálok vele ellenkezni, a lehető legrosszabb formámat hozom, olyan béna hazugságokat, hogy szinte már szégyellem magam miattuk. Nem is azért, mert lebukom, hogy füllentek, hanem mert olyan béna hazugságokkal bukom le.

Felmentünk a parókiára.

A lelkészi hivatal mindig szűknek bizonyult, amikor az ifi nagyobbik felét bezsúfoltuk oda. Most még időben érkeztünk, csak Bazsa és Suszter Eszti ültek a radiátor mellett, Bazsa egy zörgős zacskóból különféle színű papírcsomagokat mutogatott Esztinek. Nem is köszöntek, amikor bementünk. Ezen először kiakadtam, de később rájöttem, hogy istentisztelet után soha nem szoktunk köszönni, hiszen – elméletileg – már vagy másfél órája együtt vagyunk. Ezek szerint nem tűnt fel, hogy én... Mindegy.

- Készül a szilveszter, Bazsa? - szólt oda az üldögélőknek Töpörtyű.

- Ja – zörgött elmélyülten Bazsa.

- Azt magyarázom neki, hogyan kell hosszú szalagot készíteni két kreppapírból – nézett fel Eszti.

- Ülj le – mutatott egy székre Töpörtyű. - Nem veszed le a kabátod?

- Annyira nincs melegem – hárítottam.

Vártunk, vártunk, Töpörtyű láthatóan minden idegszálával rám figyelt, sóhajtani se sóhajthattam úgy, hogy ne kérdezősködjön rögtön a hogylétem felől. Eleinte azt hittem, hogy mondani akar valami korszakalkotót, s a bátorságot gyűjti ahhoz, hogy belekezdjen. De nem, rá kellett jönnöm, hogy nem akar semmit sem mondani – de akkor meg mi a csudának tart itt?

Szinte megváltásnak éreztem, mikor kintről hangos lábdobogást és Tamás bátyó összetéveszthetetlen hangját hallottam. Az ifi maradék része a maga visszafogott módján beözönlött a lelkészi hivatalba. Koós Zsolti és Tímár Áron a helyükre tették a perselyeket, Márton NT az íróasztalához ült, hogy bejegyezzen valamit a szolgálati naplójába, a lányok pedig

eltűntek a konyha felé vezető folyosón.

Engem pedig egyszer csak megszólított Tamás bátyó.

- Gabi, van egy perced? - kérdezte.

- Persze – vágtam rá rögtön, pedig ezerszer elképzeltem, hogy milyen hideg és elutasító leszek, ha majd újra fel akarja venni velem a kapcsolatot.

A hivatalban nyüzsgő ifit hátrahagyva átmentünk a tárgyalóba, s mikor becsuktam magunk mögött a vastag, bőrborítású ajtót, zavaróan sűrű csend vett minket körül.

- Ülj csak le – mondta Tamás bátyó. Úgy tűnt, mintha zavarban lenne, ami elég ritkán szokott vele előfordulni. - Kérsz egy kávét?

Jól tudta, hogy nem iszom kávét.

- Nem – ráztam a fejem.

Leült a légrugós főnöki bőrfotelbe, teljesen feleslegesen odébb rakott pár vackot az asztalon, majd végül, nagy sokára a lényegre tért.

- Gabi, azt hiszem, meg kell kövesselek téged – nézett a szemembe.

- Igen? - kérdeztem, mintha valami újdonságot hallanék.

- A csütörtöki bibliaóráról lenne szó... Aznap egy kicsit feszült voltam, ideges, nem miattad vagy az ifi miatt... Mindegy, miért. S azt hiszem, egy kicsit igazságtalan voltam veled.

Egy kicsit? Felhúztam a szemöldököm, hátha pontosítja magát.

- Szóval... egy kicsit felfújtam a dolgokat – folytatta Tamás bátyó. - Már az Úr elé vittem a dolgot, figyelmeztetett is, hogy... szóval érted... Szerettem volna ezt elmondani neked, s remélem, hogy nem haragszol rám.

- Hát... - Kicsit kényelmetlenül éreztem magam. - Ami azt illeti, nekem sikerült még aznap túltenni magam rajta... Nem is haragudtam. De azért örülök neki, hogy így beszélgettünk erről... Szóval... izé... köszönöm

Beszélgettünk még egy kicsit mindenféle jelentéktelen dologról, majd észbekaptunk, hogy kint süteményosztás van, így gyorsan kirobogtunk. Kint félig kiürült lelkészi hivatal, pár morzsás szájú fiatal keresztyén s egy teljesen üres süteményestálca fogadott minket.

- Azta... - nézett körül csalódottan Tamás bátyó.

- Nem csak kenyérrel él az ember... - próbáltam vigasztalni.

- Nem, hanem például süteménnyel is – értett egyet.

- Hé, hé! - ugrott fel egy maszatos szájú alak a szekrény mellől. - Gondoltam, hogy későn jöttök, ezért tettem félre nektek a zserbóból!

- Kösz, Bazsa – nyugtázta örömmel Tamás bátyó. - Igazi tesó vagy.

- Hova is tettem... - nézett körbe tanácstalanul Bazsa. Érdeklődő tekintettel figyeltük a keresőakcióját, én személy szerint csak akkor bizonytalanodtam el, amikor elkezdte végigtúrni a zsebeit. Végül a kabátzsebe lett a nyerő.

A közeli ebédre hivatkoztam, s ez végre bejött.

November 26. Szerda

Kellemetlen közjáték az ABC-ben.

Éppen a könyvtárból siettem kifelé, mikor Bazsa rámcsörgött, hogy azonnal találkozzunk a templom előtt. Mire odaértem, már Töpörtyű is ott várt, kiderült, hogy ezen a héten itthon van, kivette a szabadságát a főiskolán.

- Téged is Bazsa rendelt ide? - kérdeztem, miután üdvözöltük egymást.

- Ja. Valami sürgős helyzet forog fenn, állítólag.

- Csak befut ő is... - néztem fel a toronyórára. - Te figyel, Töpörtyű...

- Igen?

- Te beszéltél Tamás bátyóval?

- Beszéltem már vele sokszor – játszotta a fejét Töpörtyű.

- Velem kapcsolatban – pontosítottam.

- Miért kérdezed? Csak nem volt valami, ami...

- Vasárnap beszélgettem Tamás bátyóval... - Röviden vázoltam neki, amit úgy gondoltam, érdemes tudnia. Nagyon elégedettnek tűnt, de nem volt hajlandó beismerni, hogy ő volt a közbenjáró.

Végül Bazsa is megérkezett, egyszerre három zörgős zacskóval s papírfecnikkel.

- Márton NT hívott fel – magyarázta. - Holnap délutánra ki kell dekorálnunk a gyülekezeti termet.

- Holnap délutánra? - csodálkoztam.

- Ja. - Pénzt rángatott elő a zsebéből s a kezünkbe nyomta egy-egy papírfecnivel együtt. A fecniken Bazsa közismert szépírásával különféle dolgok nevei szerepeltek.

- Buli lesz? - mérte fel a listáját Töpörtyű. - Milyen buli?

- Márton NT apjának az ötven éves évfordulója. Ötven éve lelkész

– közölte Bazsa. - Itt lesz az ünneplése.

- Ezt nem is hirdették – méltatlankodott Töpörtyű.

- Mert nem is nekünk lesz – vont vállat Bazsa. - Meg nem is ide szánták. Már megvolt a hely, csak az utolsó pillanatban lemondták, s gyorsan kellett egy másikat találni. Úgyhogy még ma be kell szereznünk minden cuccot.

- És miért pont téged hívott a főnök? - húzta fel a szemöldökét Töpörtyű.

- Gondolom, mert én vagyok a szilveszteri buli egyik szervezője – vont újra vállat Bazsa. - Mint az köztudott. Na, gyerünk, ha megvan minden, találkozunk a gyülekezeti teremben!

Nekiláttunk. Bazsának és nekem könnyen ment, én különösen igyekeztem, mert minél hamarabb le akartam tudni az egészet, semmi kedvem nem volt vadidegenek számára díszíteni a gyülekezeti termet, s egy csomó tanulnivalóm is volt még. Töpörtyű azonban most sem könnyítette meg a saját dolgát.

Bement az ABC-be, előszedte a Bazsától kapott bevásárlólistát, majd megkereste az egyik eladót.

- Merre van kreptó papír? - érdeklődött.

- Erre – vezette oda a papírrészleghez az eladó. Töpörtyű gondterhelt arcot vágott, a listára sandított, majd elkezdett turkálni a csomagok között. Egy idő után feltűnt a tevékenysége egy másik eladónak, s odament, megkérdezni, hogy mit segíthet.

- Piros, kék és sárga kellene, de itt csak ilyen szürkés van – adta elő a panaszát Töpörtyű.

- Piros, kék és sárga? - csodálkozott az eladó. - Talán van sárga a raktárban... Ha vár egy kicsit...

Nagy nehezen sikerült sárgát szereznie. De piros és kék nem akadt. Töpörtyű viszont mindenáron akart szerezni olyat is, így körbetelefonáltatta a vevőszolgálattal a város többi ABC-jét is, van-e nekik olyan. Nem volt. Végül a boltvezető is kijött, aki történetesen buzgó katolikus egyháztag volt, s már ismerte Töpörtyűt az egyik ökumenikus alkalomról. Érdeklődött, hogy miért kellene annyira pont piros és kék, miért nem jó a hagyományos. Töpörtyű szabadkozott, hogy nem saját magának kellene, hanem a gyülekezeti házba, mert a nagytiszteletű úr ilyenre gondolt.

Márton NT jó darabig nem értette, hogy miért keringenek

mindenféle nevetséges pletykák róla a városban.

November 27. Csütörtök

A bibliaórát a gimnázium egyik termében tartottuk, mert a gyülekezeti házat megszállták Márton NT rokonai és üzletfelei, nagy fekete autóik (és persze néhány kisebb és szakadtabb is) elfoglalták a főtér minden szabad helyét. A rendezvény kivételesen zártkörű volt, méghozzá a lehető legrosszabb időpontban. Hiába rakták ki szép nagy betűkkel a főbejáratra, hogy az esti bibliaóra nem a szokott helyen lesz, a gyülekezési időben átlag percenként kellett diszkréten kiterelni egy-egy fekete kendős nénit a különféle ínycsiklandozó fogásokkal megrakott asztalok közül. De pár perc erejéig Koós Zsolti is tiszteletét tette az aranydiplomás fogadáson, sőt, Zsa és Sza is felbukkant váratlanul, s ha már ott voltak, elhoztak egy kisebb süteményes tálat is. Végül Márton NT megbízott kér fiatalabb lelkészt, hogy gyakorolják a kulcsok hatalmát, így megszűnt az illetéktelen látogatók áradata.

A bibliaórát Tamás bátyó tartotta, akit, úgy látszik, nélkülözhetőnek véltek Márton NT találkozójáról. Ezúttal a lehető legmesszebb ültem Bazsától s próbáltam fapofával végigülni az egészet, bebizonyítva, hogy igenis tudok bibliaórához méltó módon viselkedni. De mikor meghallottam, milyen igét hozott Tamás bátyó, nehezen tudtam megállni a szolid mosolygást. A bibliaóra ugyani a nagy vacsora példázatáról szólt, s felfedezni véltem néhány célzást az éppen zajló fogadással kapcsolatban is...

Az alkalom után viszont meghívtam Bazsát egy sütire a közeli cukrászdába. Már lassan egy hónap választ csak el minket a szilvesztertől, ráadásul már el is indultak bizonyos folyamatok, ezért szerettem volna letisztázni, hogy mi merre hány méter.

- Most akkor ki szervezi a szilvesztert? - kérdeztem.

- Hát mi! - harapott a krémesébe Bazsa. - Már egy csomó cuccot beszereztem. Te gondolkoztál már a programon? Lehetne mondjuk egy evőverseny, amikor...

- Várj! - intettem le. - Kezdjük az elején: ki bízott meg minket a szervezéssel?

- Hát az ifi.

- Mikor? Nem esett szó ilyesmiről egyik ifin sem – emlékeztettem

rá.

- Mindenki tudja az ifiben – legyintett Bazsa.

- De velem az égvilágon senki sem beszélt erről! - mutattam rá a problémámra.

- Én szóltam, nem? - Bazsa láthatóan nem fogta az adásom. - Most menjen oda mindenki hozzád egyenként? Viccesen hangzik...

Én is legyűrtem a krémesemet, nyerve egy kis gondolkozási időt. Elnéztem Bazsa egyszerű, elégedett és mindig mosolyra kész arcát, s hirtelen irigyelni kezdtem. Neki biztos nincsenek olyan problémái, mint nekem, nem bonyolítja feleslegesen, ami teljesen egyszerű. Valakinek meg kell szerveznie az ifis szilvesztert, s miért ne szervezhetnénk meg mi? Mi olyan bonyolult ezen?

- Oké – bólintottam végül. - Akkor elkezdjük majd összerakni a programot. Ifin kérünk ötleteket, s kiválogatjuk a legjobbakat, összerendezzük, meg...

- Lehetne evőverseny – csapott le a témára Bazsa. - Minden csapatnak veszünk egy nagy csomag ropit, s az nyer... Ja, a mostani ifi nem jó.

- Miért nem jó? - érdeklődtem.

- Mert most az öregek találkozójára fogunk gyúrni. Gézka teljesen rákattant, nem hiszem, hogy örülne neki, ha a szilveszterrel foglalkoznánk.

- Akkor jövő ifin.

- Akkor meg az ajándékozás lesz – tolta félre kiürült tányérját Bazsa. - A Mikulás, tudod. Tényleg, te kit húztál?

- Azért húzunk, mert titkos a dolog – világosítottam fel.

- Nem irigyellek – csóválta meg a fejét Bazsa. - Nem lehet könnyű Koós Zsoltinak valami ütős ajándékot venni..

November 29. Szombat

Nem szeretem, amikor Gézka pattog s mindenkit ugráltat. Ráadásul a lányok is tiszta idegesek, főleg az éneklés miatt, pedig szerintem nem olyan rossz. Tímár Áron benyögte két próba között, hogy nem kell annyira izgulni az ének miatt, mert a nénik úgy sem hallják rendesen. Épp mindenki röhögni akart, amikor Tamás bátyó belénk fojtotta azzal, hogy alaposan letolta Áront, hogy ne legyen tiszteletlen. Pedig neki is vannak

hasonló viccei – de hát amit szabad Jupiternek...

Nagy nehezen megbeszéltük azt, hogy ki milyen sütit hoz, a teafőzést, Gézka megosztotta velünk áhítata alapigéjét (illetve igéit, mert lesz lekció meg textus is, külön, hogy a nénik örüljenek, mert a templomban is így van), Zsa és Sza vállalta, hogy hoznak igéskártyákat, én gyufát, Kovács Kati pedig a szokásos gitárját. Utána megint az énekeket próbáltuk, szerintem már mindenkinek elege volt belőle, de Kati azt mondta, hogy addig kell próbálni, amíg tökéletes nem lesz. Még szerencse, hogy nyolckor kezdődött valami akciófilm, amit Tamás bátyó mindenképpen meg akart nézni, így háromnegyed nyolckor váratlanul elértük a tökéletesség állapotát.

Azért nem bánom, hogy nem vagyok benne nyakig ennek a délutánnak a szervezésében…

November 30. Advent első vasárnapja

Ragyogó napsütéses, szinte tavaszias idő köszöntötte Gézka, akarom mondani advent első vasárnapját. A templomban mintha többen lettek volna, mint szoktak, bár ahogy közeledik a karácsony, úgy jut egyre több embernek eszébe az, hogy néha lehet gyülekezetbe is menni. Gézka gyakorlatilag csak az istentisztelet idejére szakadt el Márton NT-től, folyton vele diskurált és egyeztetett, sőt, istentisztelet után valami kulcscsomót is kapott, amivel úgy mászkált, mint valami kitüntetéssel. Mikor Márton NT-nek végre sikerült megszabadulnia tőle, végigjárta az ifiseket, emlékeztetve őket, hogy mi lesz a dolguk és mikorra kell jönniük, hogy mindent rendesen előkészítsünk.

- Az ifin nem fél órával későbbi időpontban egyeztünk meg? - kérdeztem Bazsától, miután Gézka odébbcsörgött tőlünk.

- Mit tudom én? - vont vállat Bazsa. - Nem mindegy?

Biztos voltam benne, hogy Gézka önhatalmúlag előbbre hozta az időpontot.

- Te! - csapott a vállamra Bazsa. - Nem kísérjük haza a Suszter Esztit?

Már nem is tetszik annyira az Eszti, mióta Bazsa elkezdett nála pedálozni.

Nem mintha tetszett volna, csak...

Mindegy, lényegtelen.

Azért is fél órával később érkeztem meg a gimi ebédlőjébe, ahol az idősekkel való találkozót terveztük. Az én időm drága, ne gondolja Gézka azt, hogy bőkezűen vehet belőle, amikor csak akar... Zsebemben két doboz gyufa is lapult, úgyhogy minden gyertya égni fog, aminek égnie kell...

Mikor beléptem, mindenki csak üldögélt, Kovács Kati a gitárját hangolta, Bazsa Zsa, Sza és Suszter Eszti társaságában vicceket mesélt, Gézka egy félreeső sarokban a Bibliája fölé hajolt, hogy csak egy pár példát említsek. A lényeg az, hogy lázas munkának és izgatott készülődésnek semmi nyomát nem lehetett észrevenni.

- Mi van, lefújták a bulit? - kérdeztem Koós Zsoltitól, akivel először kezet fogtam.

- Miért fújták volna le? - érdeklődött Zsolti.

- Hát hogy csak itt ültök...

- Ja! Már végeztünk mindennel. Még a teát kell ízesíteni, és kész.

Az órámra néztem. Az öregek csak egy óra múlva érkeznek. Nagyszerű. Addig meg tengünk-lengünk...

Nagy nehezen azért feltaláltuk magunkat, Töpörtyűvel és Bazsával éppen nekiültünk a Gézkával ellentétes sarokban kártyázni, mikor Kovács Kati végzett a gitárhangolással, s szólt, hogy kezdhetünk próbálni. Mi belemerültünk a hatvanhatozás rejtelmeibe (Töpörtyű nem tudta, hogy ha hárman játszanak, be kell rakni egy plusz lapot), így hozzánk külön oda kellett jönnie. Mikor meglátta, mit csinálunk, majdnem elejtette a gitárját. Ezután egy jó negyedórás intermezzó következett, aminek egy része a mi lelki mosdatásunkkal telt el (Gézka ragyogó párhuzamot talált a két sarok s Bunyan allegóriái között – ő az egyik sarokban Isten igéjét forgatja, mi pedig a másikban az ördög bibliáját...), a másik Kovács Kati lelkigondozásával, aki bennünk az utolsó jelet látta, hogy nem lesz áldás a délutánon. Az utolsó harmad Gézka és Kovács Kati között zajlott le, témája a „lesz-e áldás az öregekkel való találkozáson” munkacím alatt futott. Váratlan felmentő seregként befutott Tamás bátyó is. Tapasztalt szemével rögtön észrevette, hogy helyzet van s bedobta magát a békéltetés szolgálatába. Elég hamar eljutottunk a végső igazság kimondásáig, miszerint nem akarja megbántani Katit, de itt most Gézkának van igaza, olyan nincs, hogy Isten megvonná az áldását. (Odáig nem ásott le, hogy mi miatt bukott ki az egész ügy, szerencsénkre...). Mikor végre lenyugodtak a

kedélyek, Tamás bátyó egy laza kis indítvánnyal akarta feloldani a kialakult feszültséget:

- Láttam, hozott valaki kártyát. Ki volt?

Bazsa kelletlenül felfedte magát.

- Tök jó! - veregette vállon Tamás bátyó. - Alkalom után lesz még egy óra az esti istentiszteletig. Addig zsírozunk egyet, rendben?

Újabb tíz perc, amíg sikerült rábeszélni Kovács Katit, hogy tegye félre az újult erővel rátört sírást, s foglalkozzunk egy kicsit az énekléssel is.

Nem voltunk a legjobb állapotban, mikor az első fekete kendős néni felbukkant a bejárati ajtónál. Mivel Gézka odafigyelt minden apróságra, ketten is be voltak osztva a vendégek fogadására. Zsa nyitotta az ajtót, Sza pedig igyekezett előzékenyen bevezetni a nénit a terembe, lesegíteni róla a kabátot, és hasonlók, de elég nehezen dűlőztek egymással. Nekem az volt az utasításom, hogy amint megérkeznek a vendégek, tegyek róla, hogy égjenek a gyertyák, elősegítendő az adventi hangulatot. Mire Sza megszabadította a nénit a kabátjától és vagy négyszer biztosította róla, hogy senki sem fog hozzányúlni, ezért nem kell magával vinnie, bent már az összes égnivaló gyertya égett. Részemről teljes sikerrel zártam a mai alkalmat...

Sokkal többen jöttek el, mint vártuk, egy bácsi kivételével csupa asszony. Nem csak azok a nénik, akik ott szoktak lenni a bibliaórákon és a vasárnap esti alkalmakon, hanem még olyanok is, akik istentiszteleteken sincsenek mindig ott. Lidia néni (nem ez volt az igazi neve, de azt szerintem egy ifis sem tudta, egy keresztyén nő magazinról kapta, aminek az aktuális példányát mindig magánál hordta, s állandóan előfizetőket toborzott) vagy féltucat ismeretlen arcú hölgyet hozott, az egyikük úgy volt öltözve, mintha valami estélyre jött volna. Végignéztem a laza farmerben és pulóverben pompázó ifiseken, s kicsit kellemetlenül kezdtem érezni magam. Még Gézka sem gondolt arra, hogy ki kellene öltöznünk... Egyedül Tímár Áronon virított fehér ing.

Az egyik utolsónak érkező néni elhozta az unokáját is, egy négy-öt év körüli kiskölyköt, aki lepacsizot Zsa-val, majd lelkesen berohant az ebédlőbe, ott lepattant Koós Zsoltiról, aki nem tudott elég gyorsan félreugrani, majd felfedezte magának a süteményes asztalt. Szerencsére Bazsa időben leállította, így csak Márton NT-ék krémesét túrta szét s kente rá Suszterék pogácsájára.

Gézka elszürkült arccal járkált a konyha melletti mosogatóban s áhítatának vázlatát ismételgette. A kinti zsivaj elől menekülve én is felfedeztem magamnak a helyet. Pár percig némán figyeltem Gézkát, majd óvatosan megszólítottam:

- Izgulsz?

Megállt, még az éppen dünnyögött szó is félbemaradt, ahogy rám nézett. Végül kimérten bólintott.

- Ja.

- Nem lesz semmi gond – bátorítottam. - Nem ez az első áhítat, amit tartasz.

- Tudom – értet egyet Gézka. - De öre... felnőtteknek még nem.

- Jó lesz – néztem rá. Hirtelen nagyon szimpatikusnak tűnt. - Na gyere, lassan kezdenünk kellene.

Kint már mindenki ott volt, akit csak vártunk, sőt, jóval többen is. A félkörben elhelyezett székek kevésnek bizonyultak, Áron és Zsolti épp egy újabb adagot pakolt ki. Márton NT a félkör egyik végén ült Géza bácsival, az egyházközségi gondnokkal, odaköszöntem nekik, de nem vették észre. Lőrinc bácsit viszont én nem vettem észre, pedig ott mentem el mellette fél méterre. Lőrinc bácsi az egyik legrégibb gyülekezeti tag volt, tiszteletbeli presbiter, ráadásul még a legszigorúbb ifisek szerint is komoly hívő. Mostanában sokat betegeskedett, csoda, hogy ma el tudott jönni. Az istentiszteletek unalmasabb részein gyakran szoktam azon kapni magam, hogy Lőrinc bácsi arcát nézem, amint nagy figyelemmel és alázattal hallgatja az igét, s azon gondolkozom, hogy én vajon mikor leszek majd ilyen? Talán ötven év múlva…

Most viszont észre se vettem, csak arra figyeltem fel, amikor egy hideg kéz megragadta a karomat.

- Szerbusz, Gábor! – mosolygott rám a bácsi. Illően köszöntem én is. A bácsi rögtön kérdezni kezdett mindenféle dolgokat a hogylétemről és a családomról, de mikor válaszolni akartam, Márton NT hirtelen felpattant a székéről és megköszörülte a torkát, jelezve, hogy figyelmet kér. Az ifisek már a megbeszélt félkörben álltak a vendégekkel szemben, Kovács Kati egyik kezében gitár, másikban félig átnedvesedett papír zsebkendő, s mindig próbált úgy helyezkedni, hogy Koós Zsolti takarja az arcát. Lelkileg igen emelkedett állapotban vagyunk…

- Bocsánat, Lőrinc bácsi, mennem kell… - mentettem ki magam, s

gyorsan a helyemre álltam, Gézka rosszalló pillantásától kísérve.

Nem is sejtettük még, milyen jó kis alkalomnak nézünk elébe…

Márton NT köszöntője után átadta a szót az ifjúságnak. Gézka volt a délután házigazdája, így ő jelentette be, hogy melyik lesz a kezdőének. Egy olyan éneket választottunk, ami benne van a gyülekezeti énekeskönyvben meg az ifjúságiban is, hogy együtt tudjon mindenki énekelni. Türelmesen megvártuk, amíg mindenki kikeresi az éneket, majd Kovács Kati zsebregyűrte az átsírt zsebkendőjét, s a húrok közé csapott.

Nem kánonnak szántuk a dolgot, de az lett belőle: mi nekiláttunk a gitár diktálta, teljesen normális tempóban énekelni, az idősebb gyülekezeti tagok pedig a templomi ritmusban. Már az első sor felénél érezni lehetett, hogy itt valami gond lesz, mert kezdtünk egyre nagyobb előnyre szert tenni. Fél szemmel Márton NT-t figyeltem, ő vajon melyik ritmus mellett teszi le a voksát. Egy darabig őrlődött ő is, majd döntött, s nagy hangerőre kapcsolva az idősebbeket kezdte támogatni. Erre Kovács Kati teljesen megzavarodott, elcsúszott egy sort az akkordokkal, majd mikor észrevette, rossz helyre ugrott vissza, végül már nem csak a ritmus csúszott szét, de a zenei kíséret és a dallam is érzékeny búcsút vett egymástól. A KO-t Bazsa szolgáltatta, nem bírta tovább, s eleresztett egy röhögést: az ifi erre hajlamos fele átvette a kezdeményezést, s éneklésünk utolsó alkotóeleme, a szöveg és a dallam is elvált egymástól. Fogalmam sincs, hogy sikerült végigszenvedni mind a három versszakot, de az biztos, hogy még soha nem éreztem akkor megkönnyebbülést, mikor végre nem csak mi, hanem az idősebb gyülekezeti tagok is elénekelték végre az utolsó szótagot.

Végignéztem a társaságon. Kovács Kati újabb zsebkendőt vett elő, Tamás bátyó kezébe temette az arcát, de fülei gyanús vörös színben lüktettek, Márton NT elővette a szigorúbbik arcát – egyedül Lőrinc bácsi lógott ki a sorból, érthetetlenül kedves mosollyal szemlélte az ifjúságot.

Gézka áhítata előtt Koós Zsolti olvasott fel egy Füle Lajos verset. Ezzel nem akadt semmi gond az elejét leszámítva, mert Zsolti, talán az éneklés utóhatásaként „Lajos Füle”-ként említette meg a vers szerzőjét, de szerintem senki sem vette észre. Végül Gézka állt ki az ifisek elé, kezében Bibliájával és a bele rejtett vázlattal. Kicsit remegett a hangja az izgalomtól, de szerintem csak az vette észre, aki jól ismerte. Különben is,

Tamás bátyó mondta egyszer, amikor már az ifiből többen is rendszeresen tartottunk különféle alkalmakat, hogy az a rossz, ha már egyáltalán nem izgulunk egy alkalom előtt, mert Isten Igéjét nem szabad rutinból hirdetni.

Felolvasta a lekciót majd a textust is, s elkezdte az áhítatot, amikor az unokájával érkezett néni megunta a mellette lévő széken fészkelődő kiskölökkel való bajlódást, s mindenki által hallhatóan így szólt hozzá:

- Na, menj te is a fiatalok közé, sokkal inkább ott a helyed, mint köztünk. Nem így van, Mariska?

- Prédikáció van, lelkem – világosította fel Mariska.

Így kaptuk meg a kiskölköt. Suszter Eszti vette oltalmazó szárnyai alá, nem egy gyönge lány, biztos le tudja fogni, nyugtáztam elégedetten.

Két percig le is tudta. Ekkor a gyerek elunta magát, kiszabadult, s elindult a süteményes asztal felé. Bazsa szerencsére pont ott állt, s szigorú pillantásával emlékeztette a gyereket, mi is történt a legutóbbi próbálkozásánál. Így inkább elbújt mögénk, ott legalább Gézkát nem zavarta, csak a nagymamáját, aki sehogy sem tudott az igére figyelni, csak az unokájára.

Az áhítat vége felé az a néni, aki elsőnek érkezett, kezdett nyugtalanná válni. Végigtúrta a zsebeit, kérdezett valami a mellette ülőktől, majd nagyot sóhajtva felállt s komótosan kiballagott a folyosóra. Gézka ekkor már megakadt egy pillanatra, de utána folytatta, mint ha mi se történt volna. Kintről néha hallatszott valami tompa puffanás, valami dünnyögés, majd puffanás, dünnyögés, néha a kettő egyszerre is. Összenéztem Tamás bátyóval, intettem a fejemmel, hogy kinézzek-e, de az ifivezetőnk jelezte, hogy nem kell.

Közben a kiskölök az ellenőrzés lazaságát kihasználva eljutott Kovács Kati gitárjáig, pár másodpercig csodálta, gondolom, megnézte, hogyan lehet benne a legnagyobb kárt tenni, majd nagy lelkesedéssel tekergetni kezdte a hangolókulcsokat.

Kovács Kati ekkor érkezett el tűrőképessége végső határáig. Csoda, hogy nem sikoltott fel; olyan hévvel ragadta meg a gyerek kezét, hogy egy pillanatig komolyan aggódtam a kölök testi épségéért. A dulakodásba Áron is beszállt, nagy nehezen sikerült lefejteniük a pár centis kis kezeket a hangolókulcsokról. Közben a gyerek visítani kezdett, Áron riadtan elengedte, mire nekiesett egy asztalnak s bevágta a könyökét, végül Gézka nővére, Emi oldotta meg a helyzetet, felkapta a visító hangforrást, s kirohant vele a folyosóra. Kis fáziskéséssel és kivörösödött arccal a

nagymama is követte. Gézka ekkor akadt meg másodszorra.

- Tisztára, mint a búcsúszimfónia – dünnyögtem a második távozó nénit figyelve.

Zsa Kovács Katiba próbált lelket önteni, aki nem bírta levenni egyre könnyesedő szemeit fáradtságos munkával be-, s ádáz küzdelemben elhangolt gitárjáról, s minden bizonnyal az ének járt a fejében, amit annyit gyakoroltunk – és most?

- Menj ki, hangold be! – súgta neki a közönség soraiból Tamás bátyó, előidézve Gézka harmadik megakadását.

Így Kovács Kati és Zsa is távozott a teremből. Helyettük bejött az elsőnek kiment néni, kissé kócosabban, mint ahogy legutóbb láttuk, de egy zacskó cukrot szorongatott diadalmasan a kezében. - Kint maradt a kabátomban – magyarázta Márton NT-nek.

Negyedik megakadás.

Ezután leült a helyére, s ott a szokásos zörgéssel kikeresett egy szintén zörgős valamibe csomagolt cukrot a zacskóból, az még kibontotta s a szájába vette.

Valahogy vége lett az áhítatnak. Nem csak Gézka izzadt bele alaposan, de hogy ő a legjobban, az biztos.

- Fejezzük be közösen, elmondva a miatyánkot – indítványozta.

A kiskölök persze a miatyánk közben szabadult vissza a terembe, de már hiányzott is volna, ha nem így teszi.

Koós Zsolti újabb verse következett, ezúttal említésre méltó esemény nélkül, közben a háta mögött beoldalgott egy megviselt állapotú Kovács Kati kezében egy talán behangolt gitárral.

Finálékénti jött az ének, amire annyit készültünk. Mikor Kovács Kati a húrok közé csapott, mindenki számára nyilvánvalóvá vált, hogy nem sikerült behangolnia a hangszert. Ennek köszönhetően legalább négy különféle hangon kezdtünk el énekelni, s csak az első versszak közepére sikerült kompromisszumos megoldást találnunk, az a szerencse, hogy a gitárhoz nem kellett igazodnunk, mert ahhoz nem lehetett. Ekkor már Márton NT is fogta a fejét, Tamás bátyónak pedig nem csak a fülei lüktettek vörösen, hanem a válla is erőteljesen rázkódott, miközben fejét fogva a padló fölé görnyedt. Talán sírt, bár valószínűbbnek gondoltam, hogy nevetett. Könnyű neki ott, a közönség soraiban…

A refrén után volt egy rövid szakasz, amin általában „lálálá”-zni szoktunk, de a próbákon megbeszéltük, hogy helyette „mümümü”-zni

fogunk. Ennek ellenére a fele társaság „lálálá”-zni, a másik fele „mümümü”-zni kezdett, majd ijedten észbe kaptunk s cseréltünk: aki „lálálá”-zott, az „mümümü”-zni kezdett és fordítva, s ez már így is maradt.

És én még azt hittem, csak a gyertyák fognak égni…

A szeretetvendégség úgy zajlott, hogy az idősebbek ültek az asztalok egyik részén és beszélgettek, az ifisek pedig a másikon. Márton NT próbált itt is, ott is lenni, Lídia néni odajött hozzánk gratulálni, hogy milyen szépek, ügyesek, aranyosak és hasonlók voltunk, Tamás bátyó végiglelkigondozta a fél társaságot, Bazsa nagyokat röhögve idézgette fel a legkínosabb eseményeket, nekem pedig sikerült Suszter Esztivel pár szót váltanom a „Vörös és fekete” c. regényről. Kezdetnek az is megteszi, s ráadásul ehhez Bazsa nem is tudott hozzászólni…

Lőrinc bácsi is odajött hozzánk Töpörtyűvel, s meghívta az ifis fiúkat magukhoz jövő vasárnap délutánra, s fél füllel azt is hallottuk, hogy Lídia néni nagyban azt szervezi, hogy még adventben az idősebb gyülekezeti tagok is hívják meg a fiatalokat egy ilyen délutánra.

Távozóban senki sem találta a kabátját, mert össze-vissza voltak pakolva, nem is lógott mindegyik fogason, néhány sál és sapka pedig egyenesen a földön hevert. Nagymama adott egy fülest a kiskölöknek emiatt, de én a magam részéről biztosra vettem, hogy a cukros néni keze lehetett a dologban.

A fő az, hogy túléltük. Csak ne lenne egyre közelebb a szilveszter…

December 2. Kedd

Mi a csudát vegyek Koós Zsoltinak? A végén nem marad más, mint egy doboz bonbon…

December 3. Szerda

Veszek neki valami verseskötetet, úgyis szokott gyakran verseket mondani. Nem is rossz ötlet! De honnan tudjam, mi az, ami nincs meg neki?

December 4. Csütörtök

Úgy terveztem, hogy bibliaóra után beszélgetek egy kicsit Zsoltival, amiben elárulom neki, hogy szeretnék majd én is verset mondani valamelyik gyülekezeti alkalmon, csak nincs verseskötetem, tudna-e kölcsönadni valamilyet. Így mindenfajta feltűnés nélkül fel tudnám mérni a terepet, s még maradna is egy napom (egy nap!!!) hogy beszerezzem a beszereznivalót. De Zsolti nem jött bibliaórára. Bosszantó.

Hazaérve hosszas hezitálás után felhívtam Zsoltit. Igen álmosnak tűnt a hangja, kiderült, hogy túlóráznia kellett a munkahelyén, s nemrég ért csak haza, épp sikerült elaludnia.

- Bocsánat, nem tudtam – szabadkoztam, majd előadtam a kamuszövegemet a versmondásról.

- Te szeretnél verset mondani a gyülekezetben? – kérdezett vissza Zsolti.

- Ja – erősítettem meg.

- Úgy látod, hogy ez nem annyira nekem való feladat? – szomorodott el Zsolti hangja a telefonban. – Hát, jó… Én is úgy látom, hogy neked ez sokkal inkább adatott.

- Egyáltalán nem erről van szó! – szögeztem le gyorsan. – Nem a te helyedre pályázok! Csak… izé… megtetszett, hogy milyen jó kis verseket mondasz, s arra gondoltam, hogy egyszer én is… Miért ne mondhatnának ketten verset egy gyülekezetben?

- Á, ha te is… akkor én inkább nem – fújt visszavonulót Zsolti. – Nem akarom, hogy hasonlítgassanak az emberek, meg… Majd elviszem neked a verseskönyveimet.

Kezdtem kijönni a sodromból.

- Ne szórakozzál már! A fene se akar kitúrni a helyedről! Akkor mondok verset majd a… a gimiben, csendesnapon, vagy tudom is én…

- A félévzáró csendesnapon?

- Ja, mondjuk azon.

- Márton NT tegnap kért meg rá, hogy menjek el a gimis csendesnapra verset mondani – hallottam Koós Zsolti rezignált hangját a telefonban. – De akkor majd szólok neki, hogy…

- Na most már elég! – állítottam le. – Soha, sehol, semmikor nem fogok ott verset mondani, ahol te! Mindössze annyit szeretnék tudni, hogy milyen verseskönyvet tudnék kölcsönkérni tőled. Szeretnék… szeretnék

keresztyén verseket olvasgatni elalvás előtt. Az ugye nem baj? Na, mondod?

Hosszas hallgatás a telefonban.

- Halló? – szóltam bele türelmetlenül.

- Nem akarom, hogy te azért ne szolgálj, mert úgy érzed, megbántanál engem vele – szólalt meg bizonytalanul Zsolti.

Ha személyesen találkozunk, biztos megtépem a haját! Nem érdekel, hogy kétszer nehezebb és háromszor erősebb nálam.

- Ne beszélj hülyeséget – javasoltam neki olyan kedvesen, ahogy csak bírtam. – Mondod már, milyen könyveid vannak?

- Most csak az a Füle Lajos kötet van nálam, amiből vasárnap szavaltam. A többit kölcsönadtam, azok nem is tudom… az egyik olyan sárga. Szeretnéd kölcsönkérni azt az egy könyvet, ami maradt?

Elfehéredtek az ujjaim a telefonkagylón.

- Nem – zártam le a beszélgetést. – További szép álmokat.

Bonbon. És írok hozzá egy verset Koós Zsoltiról.

December 5. Péntek

Épp a bonbonokat nézegettem a Töpörtyű féle piros kreptó papíros ABC-ben, amikor valahogy Suszter Eszti mellé keveredtem. Ahogy köszöntünk s rám mosolygott, becsapott az isteni szikra: Eszti a gyülekezeti iratterjesztés vezetője! Rögtön vissza is raktam a kinézett bonbont (ami sokkal nagyobb dobozban volt, mint a többi, de belül alig volt pár szem, így jóval olcsóbb s mégis hatásosabb ajándék), s Esztinek szegeztem a nagy kérdést:

- Van az iratterjesztésben olyan verseskönyv, ami nincs meg Koós Zsoltinak?

Eszti felnevetett. Szépen tud nevetni, annyi szent.

- Te is az utolsó pillanatra hagyod az ajándékvásárlást? Megveszem amit kell, azután mehetünk.

Jó indítvány.

Az iratterjesztés könyvállományát a lelkészi hivatalban tartottuk egy nagy szekrényben. Jó darabig kellett nyomnunk a csöngőt, mire végre

előbukkant Máron NT egy szalvétával a kezében, kiderült, éppen ebédelt. Elnézést kértünk, majd bevonultunk a hivatalba. Márton NT egy darabig ott téblábolt körülöttünk, majd a félbehagyott ebédre és a családra hivatkozva kettesben hagyott minket.

Eszti áttúrta a szekrényt.

- Mit mondtál, milyen verseskönyvei vannak Zsoltinak? – érdeklődött.

- Van neki egy csomó, de csak azt a Füle Lajost tudom biztosan, ami vasárnap volt nála.

- Ja, azt itt vette nem rég…

- Gondoltam, te tudod, miket vett.

- Hát… igen. De általában megvesz minden verseskönyvet, ami az iratterjesztésbe érkezik…

Hát ez nagyszerű. Én meg nem vettem meg a bonbont.

- De várj csak… - fordult el egyszer csak a szekrénytől Eszti. – Hó elején szokott jönni új csomag a könyvesháztól. Megkérdezem Márton NT-t, nem érkezett-e már meg.

Néztem, ahogy határozott léptekkel elindul, hogy újfent megzavarja a családi ebédet, s azon kezdtem el gondolkodni, vajon nem túl határozott, mondhatni vagány lány-e ez az Eszti hozzám. Persze tisztán elméleti síkon csak, semmi több. De már inkább hozzám, mint a Bazsához…

- Már megjött! – újságolt az iratterjesztés vezetője boldogan, miközben befutott a hivatalba. – Itt is van… Na nézzük, mi van benne…

Úgyhogy a bonbon maradt a boltban, Koós Zsolti meg gyarapodni fog valami „Szent szonettek” című kis könyvvel. De talán még nagyobb ajándék lesz neki, ha megtudja, eszem ágában sincs verseket mondani, főleg nem úgy, hogy őt akarnám kitúrni a helyéről. Nem is értem, hogy lehet, hogy valaki kapásból otthagyna mindent, csak mert másnak is kellene az a dolog. Semmi férfias küzdés, meg ilyenek.

Valami belső hang ekkor annyit mondott: „és mikor Bazsa hazakísérte Esztit?”.

Legyintettem. Nem kell keverni a szezont a fazonnal. Vannak olyan dolgok, amiknek semmi közük egymáshoz… Azért otthon összegyűrtem a Zsolti gyávaságáról írt verskezdeményemet…

December 6. Szombat

Duplán jeles nap ez a mai: egyrészt kiderül, hogy helyesek-e az ifi értesülései arról, hogy ki kit húzott a mikulásnapi ajándékozásra, másrészt a Szondi lányok is hazaérkeztek fél éves Németországi tartózkodásukból. Valami rokonuknál voltak kint nyelvet tanulni, s úgy hírlett, hogy igen mélyen belemerültek az ottani gyülekezeti életbe. Eleinte hosszú leveleket írtak ilyen címekkel, hogy „Szondi lányok első levele a balogszentmihályi gyülekezethez”, később ezek a levelek elmaradoztak, s csak néhány képeslap maradt belőlük a jelesebb ünnepekre. Emi volt a fő kapcsolattartó, s mikulásnapi dolgokat is lerendezte velük, így ők sem maradnak majd ki az ajándékozásból. Úgy hírlett, a kisebbik Szondi lányt Áron húzta, s egy karkötőt meg egy német nyelvű áhítatoskönyvet vett neki ajándékba. Tamás bátyó azt mondta, hogy a lányok eléggé megváltoztak odakint, szerinte javukra, egy jól működő, nagyvárosi, igen népes és gazdag gyülekezetben. Persze kérdéses, hogy milyen lesz nekik visszatérni a mi kis vidéki, egyszerű, szegényes gyülekezetünkbe...

Általában jók szoktak lenni a mikulásnapi ajándékozások. Az igei alkalom ilyenkor rövidebb, sokat éneklünk, elhozunk mindenféle hangszert, amin játszani tudtunk, dobtunk össze pénzt süteményre meg valami sós rágcsálnivalóra, majd átadtuk az ajándékokat. Az átadás úgy zajlott, hogy Tamás bátyó átadta az ajándékát annak, akit kihúzott. A megajándékozott pár szóban elmondta, milyen fontosabb dolgok történtek vele az elmúlt egy évben s mi az imakérése a következőre. Az ajándékozó figyel erre, s a záró imaközösségben az ajándék mellé még imádkozik azokért a dolgokért is, amit a másik mondott. Szoktak persze néha közhelyek is pufogni, de nem az számít. Nagyon mély és megindító dolgok is elhangzanak ilyenkor, s az sem szokott bezavarni, hogy néha egy-egy lánynak jut valami borotvakészlet...

Idén az előzetes problémázás ellenére sikerült minden ajándékot megfelelő módon kiosztani, megosztottunk jó néhány értékes gondolatot is egymással. A Szondi lányok vadonatúj német cuccokban feszítettek, mindenkinek hoztak német nyelvű igéskártyákat, Tamás bátyónak egy pólót, amin a németországi gyülekezet csúcsmodern templomának képe virított, s mikor megkapták az ajándékaikat, azt kérték, hogy ne most kelljen elmondaniuk az elmúlt év eseményeit, mert annyi lelki dolog történt velük, hogy azt ennyi idő alatt nem lehetne elmondani, majd inkább utána. Imakérésként a nagyobbik Szondi lány, Györgyi azt kérte, hogy az

Úr segítsen nekik, hogy a sok áldásból, amiben ott kint részesültek, itthon is tudjanak adni valamit, húga, Gréta pedig azt, hogy imádkozzunk azért, hogy tudjanak hűségesek maradni.

- Mármint ti ketten? - kérdezte mosolyogva Áron, elvégre neki kellett megjegyeznie ezt az imakérést. A két nővére mutatott.

- Ö... nem egészen... - sütötte le a szemét Gréta, s mélyen elpirult. Áronnak lassan esett le a dolog, de mikor végre földet ért, tátva maradt a szája a döbbenettől. Állítólag több levelet is váltott Grétával, sőt, egy képet is kapott a lánytól, amit Bazsa szerint az ágya mellett tartott azóta is. Lehet, hogy ezek után leveszi...

Én Emitől kaptam egy határidőnaplós zsebkönyvet, egy tollkészletet meg pár csokit, Koós Zsolti pedig nagyon örült a könyvnek, de főleg annak, hogy elárultam neki, eszem ágában sincs verset mondani, csak ki akartam deríteni, milyen könyvei vannak. Jól látszott rajta, hogy nagy kő esett le a szívéről.

Az imaközösség után énekeltünk még, majd nekiláttunk az ennivalónak és a kötetlen beszélgetésnek. A kötetlen beszélgetés úgy nézett ki, hogy a Szondi lányok, főleg Györgyi beszámolót tartott a németországi élményeikről. Hallottunk a projektorral felszerelt templomról, aminek az emeletén bárpult és dolbiszöráundos hifiberendezés van, az istentiszteletek után meg közös teázások és klubdélutánok, s mindenféle izgalmas program. A nép csak úgy tódul oda, vasárnap két istentiszteletet kell tartani, mert egy alkalommal nem férne be mindenki a templomba, pedig nem kicsi, láthatjuk a képeken is.

Bazsa megbökte az oldalam.

- Nálunk nincs projektor, csak Tamás bátyó szokott vetíteni...

- Ja – nevettem. Tamás bátyó ránk nézett.

- Mi van, fiúk?

Most én böktem oldalba Bazsát.

- Te mondod el neki...

Aggodalmaim ellenére Tamás bátyó is értékelte a poénját. Közben kézről-kézre jártak a lányok németországi képei, Györgyi minden képről elmondta a tudnivalókat, de hozzánk csak jelentős fáziskéséssel jutottak el a néznivalók, így nem értettünk minden összefüggést. Gréta mellett több képen is feltűnt egy magas, szőke, kék szemű fiatalember. Áron szemei egyszer jobban összeszűkültek, ahogy az újabb és újabb fotók a kezébe kerültek.

- Csak a karszalag hiányzik róla... - morogta nem létező bajsza alatt. Később hosszasan beszélgetett a dologról Tamás bátyóval. Mármint Gréta Freundjáról, nem a karszalagról.

Végül előkerült egy bulizós kép, ahol Gréta egy tőle (itthon?) szokatlanul kihívó ruhában feszített, a háttérben színes szalagok, vállán konfetti, kezében pohár, a pohárban ki tudja mi. Töpörtyű vette észre, hogy a kép egyik sarkában egy folt található, ami gyanúsan egy söröskorsó fülére emlékeztet.

- Németországban készült a kép – vont vállat Tamás bátyó. - Ti is ittatok?

- Nem, dehogy! - tiltakozott Györgyi, Gréta meg csak irult-pirult.

Ezután a keresztyén buli német verziójáról esett néhány szó, majd Györgyi váratlanul egy korszakalkotó indítvánnyal állt elő:

- Szilveszterkor hasonló buli lesz a királyhegyi gyülekezetben. Oda kellene elmennünk.

Eddig is mindenki rájuk figyelt, de most még jobban.

- Királyhegy? Az hol van? - kérdezte Koós Zsolti.

- Pesten – mondta Tamás bátyó. - A nagy híres királyhegyi gyülekezet. Biztos hallottál már róla.

- Én még nem – rázta a fejét Zsolti.

- Hát most hallottál – jegyezte meg fagyosan Áron.

- Mármint ti mentek oda? - érdeklődött Bazsa.

- Nem, hanem az egész ifi! - lelkesedett Györgyi. Gréta is buzgón bólogatott. - Egy lánnyal voltunk együtt kint, aki odajár, s mesélte, milyen jók szoktak lenni a szilvesztereik, s hogy mindig van náluk vendégifi. Abban maradtunk, hogy megyünk, csak még veletek meg kell beszélni a dolgot.

- Biztos nagyon jó lesz – szólalt meg Gréta is. - Sokkal jobb, mint az itteniek szoktak lenni.

- Mi a baj az itteniekkel? - fortyant fel Áron, az egyik tavalyi szervező.

- Semmi, csak... - felelte Györgyi. - Szóvak szerintem látni kell egy olyat is, ami... ami nem olyan vidéki.

- Vidéki? - csapott le a szóra Áron. - Valami mucsai társaság vagyunk, vagy mi?

- Na, nyugi! - állította le Tamás bátyó. - Félreértitek egymást. Én Pesten nőttem fel, tudom, hogy másmilyen egy ottani rendezvény, mint

egy itteni, de az nem azt jelenti, hogy jobb vagy rosszabb. Egyszerűen más. Oda nyilván több ifi is megy majd, sokan lesznek, tömeg, új arcok, ismerkedés, de valahogy személytelen. Itthon meg magunk vagyunk, egymás között, személyesebb..

- Tavaly olyan volt, idén lehetne másmilyen – közölte Györgyi. - Meg van tervezve minden. Néztünk vonatokat, egy ezresből meglesz az utazás, s csak pár tálca sütit kellene vinni. Hajnali vonattal jönnénk vissza, de aki akar ott aludni egy kicsit, annak is lesz hely.

- Előbb az ifivel kellett volna megbeszélni – mutatott rá Tamás bátyó.

- Most kérdeztük meg. Amint hazajöttünk – bólintott Györgyi. Gréta is bólogatott buzgón, ő nem volt annyira a szavak embere, mint a nővére.

- Mi már itthon szervezzük a saját szilveszterünket – világosította fel őket Tamás bátyó.

- Ja, én és Gabi – szólalt meg Bazsa. - Már egy csomó mindent csináltunk. Tök jó szilveszterünk lesz.

- Még csak december eleje van – csodálkozott Györgyi. - Már megszerveztétek a szilvesztert?

- Elkezdtük – pontosította Bazsa. - Vettem már konfettit, meg krepp papírt, csak még nincs piros...

- De lesz – szólt közbe Töpörtyű.

- Meg ilyesmi... - fejezte be Bazsa. Én lapítottam, mert tudtam, hogy Szondi Györgyit azért nem lehet ennyivel megetetni.

- És? - várta Bazsától a folytatást.

- Mit és? - kérdezett vissza szórakozottan Bazsa.

- Ennyi?

- Még majdnem egy hónapunk van – tárta szét a karját a szervezőtársam. Gréta fölényesen mosolygott.

- Akkor semmi sem veszik kárba, ha Pestre megyünk – állapította meg. Nem tudom, hogyan, Gréta egy meglehetősen szép lány, de mikor elővesszi ezt a fölényes képét, engem rettentő módon tud irritálni. Tamás bátyó észlelte, hogy kezdenek elszabadulni a dolgok, ezért csendre intette a vitatkozókat.

- Ezt közösen kell eldöntenünk – figyelmeztette az ifit, de főleg a Szondi lányokat. - Fél évig nem is voltatok velünk, azt hittem, örültök, ha együtt leszünk majd szilveszterkor, *itthon*. A pesti utazás lehetőségét

ugyan nem vettük számításba, de már készülünk a saját rendezvényünkre, nem kell utazni, magunk vagyunk, azt csinálunk, amit akarunk, ha elfáradunk, hazamehetünk...

- Szavazni kellene róla – indítványozta Györgyi. - Vagy ha valaki Pestre akar jönni, akkor oda megy, a többiek meg maradnak itthon.

- Ne akard szétszakítani az ifit – kérte tőle Tamás bátyó.

- Nem akarom – vágott vissza Györgyi. - Csak már elígérkeztünk... annyira beleéltük magunkat. Meg sem kérdezzük az ifit, mit akar?

Tamás bátyó sóhajtott egyet, majd szavazásra bocsátotta a dolgot. Az előzmények hatására senki sem tette fel a kezét Pest mellett, csak a két Szondi lány.

- Láthatjátok! - mutatott az ifire Tamás bátyó.

- És ha mi nem jövünk ide? - húzta fel az orrát Györgyi.

Ekkor szólaltam meg én:

- Hát akkor nem jöttök és kész!

Mikor nagy dérrel-dúrral kivonultak, kezdtem úgy érezni, hogy jobb lett volna, ha végig kibírom szó nélkül...

December 7. Advent második vasárnapja

A Szondi lányok nem jöttek istentiszteletre. Anyukájuk volt, Márton NT – nem tudom, értesült-e már a tegnapi eseményekről – megkérdezte tőle, hol vannak. Állítólag reggel Pestre utaztak valami barátnőjükhöz. Istentisztelet előtt Gézka pufogott egy sort, mert állítólag Gréta azt mondta neki, hogy hallotta, mennyire besült az öregekkel való délután, ezért nem kellene a szilveszterrel próbálkozni. Gréta valószínűleg nem tudta, hogy Gézka volt a főszervező, nyilván azt gondolta, hogy az én nevem alatt futott a dolog. Többektől hallottam, hogy eléggé ki vannak akadva rám. Lassan kezdem megszokni. Bár a Szondi lányok kiakadása nem tud annyira meghatni, mint Tamás bátyóé, anno...

Suszter Esztit is megkérdeztem, hogy szerinte is olyan bunkó voltam azzal a beszólással, mint azt a lányok állítják?

- Egy fenét! - legyintett Eszti. Épp az iratterjesztés könyveit pakolta el, segítettem neki, mert ilyen rendes és segítőkész vagyok, és különben is csinos frizurát csinált magának az istentiszteletre. - Amit tegnap levágtak, az valami kiakasztó volt. A nagy világlátott dámák, akik szerint vidéken nincs is társasági élet... - Az affektálásából ítélve valami Jane Austen

regényt vagy filmet idézhetett, bírtam benne, hogy milyen művelt. - Már azon gondolkoztam, hogy odamegyek s felpofozom őket, olyan jó vidéki módon. Egyszerűen csak visszamondtad nekik a saját szavaikat.

- Mintha tükröt tartottam volna eléjük? - kérdeztem, mutatva, hogy veszem a hasonlatát.

- Ja. Tükör. Jó. Hát nekem se tetszett volna, amit látok benne, annyi szent... Hozod a másik dobozt?

Kicsit jobban éreztem magam ezután.

Sőt, nem is kicsit!

A lelkészi hivatalban Márton NT szólt, hogy szeretne beszélni velem. Mivel nem olyan rég még a Szondi lányok anyukájával láttam, kezdtem rosszat sejteni, s fejemet a vállam közé húzva, a lehető legbűnbánóbb és legalázatosabb arcomat elővéve foglaltam helyet a hangszigetelt tárgyalóban. Most nem is tűnt olyan viccesnek, amit Bazsa mondott annak idején, mikor a szakmunkássulis mesterével együtt szerelték a vastagon párnázott ajtót:

- Azért kell ez, hogy a gyülekezet ne hallja, amikor Márton NT leordítja a fejünket, hihi…

Illetve a másik „poénja”:

- Tamás bátyó az ajtón kívül beosztott lelkész, az ajtón belül kiosztott lelkész, hihihi… (Persze ezt nem Tamás bátyónak mondta, annyi esze még Bazsának is akad. Néha.)

Mindenesetre most én ültem az ordítós szobában, s azzal vigasztaltam magam, hogy Márton NT-t még soha senki sem hallotta ordítani – remélhetőleg nem az ajtó miatt…

- Te Gabi, csak egy pár szóra a szilveszterrel kapcsolatban – ült le velem szemben gyülekezetünk vezető lelkésze.

Jól kezdődik…

- Hallottam, hogy ti rendezitek, s arra gondoltam, hogy megkérlek téged meg még pár ifist, akikre gondolsz, hogy jövő héten gyertek el a konfirmációs órára, s hívjátok meg a bulira a konfirmandusokat. Elég sokan vannak idén, hála Istennek, s többen komolyan érdeklődnek a hit iránt, nem csak a nagymama miatt ülnek ott. Már hívtam őket ifibe is, de nem akarnak jönni, mert hogy olyan nagyok vannak ifin, nincs igazán az ő korosztályuk képviselve…

Ez mondjuk igaz, Suszter Eszti a maga tizenhat és fél évével igencsak fiatalnak számít nálunk, nemhogy egy tizenhárom éves konfirmandus… Akkor ezek szerint mégsem kerül leordításra a fejem a Szondi lányok lelkének megbántása miatt?

- Mikor is van az az óra?

- Szerdán háromtól – lapozgatta a naptárját Márton NT. – Egy bő fél órát szoktam tartani. Arra gondoltam, hogy úgyis olyan ügyesek vagytok, talpraesettek, meg a vizsgakérdésekkel is jól állunk, hogy az egész órát nektek adnám, én csak bemutatnálak titeket és elüldögélnék a sarokban. Van fél órátok, azt csináltok, amit akartok, persze igei módon. Hozzatok gitárt, ifis éneket, játékot, ízelítőt a szilveszterből, ilyesmit. Meg készíthetnénk egy meghívót is, amit itt a hivatalban sokszorosítunk, s adunk nekik, hogy haza tudják vinni, megmutatni. Jó lenne, ha legalább oda eljönnének, hátha páran megmaradnának konfirmáció után is a gyülekezetben.

Szerda három… Hét órám van, egy gyors ebéd… Hát, végül is ott tudok lenni. Bár ha Márton NT elkérne a hetedik óráról, ami amúgy is kémia s ki nem állhatom…

Végül ezt mégsem kérdeztem meg, örültem, hogy a Szondi lányok ügyét megúsztam.

Egyelőre?

Délután a templom előtt találkoztunk a fiúkkal, hogy együtt menjünk Lőrinc bácsihoz, eleget téve az egy héttel ezelőtti meghívásának. Koós Zsolti nem jött el, pedig azt mondta, hogy mindenképpen jön, legalább nem érzi majd olyan öregnek magát az ifiben, de a többiek időben befutottak. Bazsa a szokásos zörgős zacskójával érkezett, s úgy tűnt, mintha pár zacskó konfetti is lapulnak a mélyén. Ez valami státusszimbólum lett nála?

Ahogy sétáltunk kifelé, előadtam a fiúknak, mit beszéltem Márton NT-vel. Lelkesen támogatták az ötletet, Töpörtyű mondott énekeket, amik biztos tetszenének nekik, Bazsa felajánlotta, hogy ad pár marék konfettit az előszilveszteri hangulathoz, sőt, lehet, hogy még lufit is, de azon még gondolkozik, Áron pedig azt javasolta, hogy játsszunk velük kulcsrablósat, az tuti nyerő mindenhol.

Gézka csak hümmögött.

- Szerintem azért valami ige is kellene – jegyezte meg végül.

- Mire gondolsz? – kérdeztem.

- Valami áhítatfélére. Különben azt hiszik a fiatalok, hogy az ifi másról sem szól, csak a játékról meg a konfettizésről. Valami evangélizáló jellegű áhítat, felhívás a megtérésre, ilyesmi. Hogy találkozzanak ezzel a dologgal is.

Gézka egyébként alig két évvel volt idősebb a „fiatalok”-nál, de mindegy.

- Márton NT biztos beszélt már a megtérésről – kockáztattam meg egy merész állítást.

- De nem volt hatékony, mivel nem járnak ifire – mutatott rá egy lényeges összefüggsére Gézka. – Ha úgy gondolod, tarthatok egy áhítatot, mondjuk a János 3,16-ról…

Egyből beleegyeztem, egy gonddal kevesebb.

- De legyen maximum tíz perc – kértem.

- Megoldható – bólintott Gézka.

- Áron, te akkor vezeted majd a kulcsrablós játékot? – kérdeztem tovább.

- Én dolgozom akkor – felelte Áron.

- Töpörtyű, hozol gitárt meg énekeket?

- Hoznék, de most már muszáj visszamennem a fősulira, ha be akarom fejezni a félévet.

- Bazsa? – néztem oldalra.

- Én akkor még suliban vagyok – tárta szét zörgő zacskós kezeit Bazsa. – Bocs.

Akkor ki fog gitározni?

- Megkérem majd Kovács Katit – jutott eszembe a mentő ötlet.

- Ő is dolgozik még akkor – hűtötte le a lelkesedésemet Áron. – Szerdán délutános.

Ezt meg honnan tudja? Mégsem Gréta…? Na mindegy.

- Györgyi is jól gitározik – szólalt meg Töpörtyű. – S most már itthon van, ráér.

Mindenki Töpörtyűre nézett, majd rám.

- Ja, bocs – látta be Töpörtyű is. – Hát akkor maradsz te, Gabi.

- Én még csak nemrég kezdtem, alig pár akkordot tudok…

- Akkor keresel olyan éneket, amit el tudsz már játszani – ontotta a jó tanácsokat lelkesen Töpörtyű. – Nehéz az élet, mi?

- Főleg ha nehezítjük – mormoltam.

Lőrinc bácsi viszont egy református szent, az biztos! Teljesen elvarázsolt bennünket, pedig nem csinált semmi különöset, sőt, néha olyan lassan beszélt, hogy az ember alig győzte kivárni a mondat végét. Viszont valami olyan tömény lelki béke és áldás lengte be őt, na meg az egész házát, Lőrinc nénit, akarom mondani Kati nénit is beleértve, hogy az valami csoda! Kaptunk finom süteményt, csipkebogyóteát, s sok történetet arról, milyen volt keresztyén fiatalnak lenni a két háború között, amikor felnőttek, hogyan házasodtak akkoriban az emberek, milyenek voltak a gyülekezeti alkalmak, a legényegylet, a leánykör, meg ilyenek. Néhány fénykép is előkerült, ki se néztük volna Lőrinc bácsiból, hogy ilyen jóképű legény volt annak idején. A háborúról is mesélt, hogy hány bajtársának mentette meg az életét a szívük fölött hordott zsebbibliájuk, amikor eltalálták őket, s eltérítették a golyót, meg hogy Lőrinc bácsiét ellopták egyszer a fronton, s az egész század azokat a cigarettákat szívta, amit Lőrinc bácsi Bibliájának papírjával sodortak. Nem is lett Bibliája sok évig, mert miután fogságba esett, enni se nagyon kapott az oroszoktól, nemhogy Bibliát. Ezért egy rozsdás szöggel a barakkjuk falába karcolt minden igét, ami csak eszébe jutott, mert félt, hogy a sok nélkülözés és betegség miatt elfelejt egyet-egyet. Persze sokszor vitték el másik táborba, ott kezdhette elölről, bár volt olyan is, hogy még barakkjuk sem volt, csak szögesdróttal körbekerítettek egy kis erdőt, aztán ott aludhattak, ahogy tudtak.

- Még biztos ma is akad pár tucat orosz fa, amiken magyar nyelvű igéket lehet olvasni – mosolygott szelíden Lőrinc bácsi. – Isten nélkül biztos nem jövök haza onnan…

Kati néni viszont állandóan a lányokról kérdezősködött, s nem tudott napirendre térni afölött, hogy egyikünknek sincs „babája”, ahogy ő mondta. Rajtunk, fiatalabbakon még túltette magát, de Töpörtyű és Áron keresztkérdések garmadájával találta szemközt magát. Szegények. Lőrinc bácsi meg csak mosolygott rajtuk, de végül leállította a feleségét.

- Hagyd már a legényeket, mama! Majd ha az ÚR azt mondja, hogy itt az idő, kiházasítalak benneteket, akkor úgyis lesz babájuk, hidd csak el.

- Na de ha valaki pipogya, azt még az ÚR se tudja – méltatlankodott Kati néni.

- Már megint hiába vetted Isten nevét a szádra… - csóválta rosszallóan a fejét Lőrinc bácsi. – Ne is hallgassatok rá, asszonyi

locsogás…

Hazafelé sokáig nem szólaltunk meg. A többiek nem tudom, min gondolkoztak, de én a magam részéről azon, hogy milyen jó dolgunk van ahhoz képest, amin Lőrinc bácsiék nemzedékének kellett keresztülmenniük, s mégis milyen kevéssé tudjuk megbecsülni. Nekem otthon vagy öt Bibliám is áll a polcon, mégis van, hogy napokig feléjük sem nézek, ő pedig a fél lábát odaadta volna egyért a fogságban. Na meg a békét sem becsüljük meg, helyette egymással szenvedünk.

- Ami Szondi Györgyit illeti… - szólalt meg egyszer csak Töpörtyű.

- Igen?

- Szerintem beszélhetnél vele.

- Az az én dolgom – nyomtam ki a tüskéimet.

Néha ilyen vagyok…

December 9. Kedd

Minden tanár ebben a csonka hónapban akarja behozni a féléves lemaradását, s egy csomót kellene tanulni. Kész szerencse, hogy Gézka elvállalta azt az áhítatot, az tíz perc… Márton NT bemutat minket, meg gyülekezünk, az öt perc… Azzal már el is telt a fél óra fele. Nem is rossz. Találtam két éneket, amit el tudok gitározni, az mondjuk legyen még öt perc… S akkor marad tíz perc játszani. Kulcsrablós, az jó. Kicsit át kell hozzá rendezni a gyülekezeti termet, de megoldható, sőt, azzal is megy az idő. Csak el ne felejtsek kulcscsomót és sálat vinni. Bár tél lévén az utóbbit már csak nem hagyom otthon…

Egyedül az bántott, hogy olyan kevesen értek rá eljönni, Szerencsére ma összefutottam Esztivel, aki azt mondta, eljön, hogy segítsen énekelni. Na meg egy szép lány sosem árt, ha reklámozni akarunk valamit, gondoljunk csak a tévére…

Zsaval is beszéltem, de ő nem ért rá szerda délután, mert valami találkozója van.

Miért nem tudok én semmiről?

December 10. Szerda

Na, letudtuk a konfirmációs órát. Nem is volt rossz. Egyedül Eszti öccsét ismertem a társaságból, akit Imrének anyakönyveztek, de mindenki Jimmy-nek hívta. Okos gyerek, csak még eléggé szertelen. Néha már felbukkant ifin is, de az igei részek túlságosan hosszúak voltak még a számára.

Márton NT bemutatott minket, elmondta, hogy most nem a konfirmációs kérdéseket fogják venni, hanem az ifisek adnak egy kis ízelítőt abból, mit is szoktak csinálni, amikor együtt vannak, s milyen lesz a szilveszteri rendezvény, amire szeretnénk meghívni minden konfirmandust. A kérdések elmaradása látható örömet okozott, miket meg gyanakodva méregettek, hogy mit is akarunk velük művelni. A fiúk Esztit is észrevették, láttam, hogy ketten elismerően összenéznek. Kis taknyosok, ugyan, mit akarnak egy ilyen komoly lánytól? Kiakasztó.

Márton NT megkért mindenkit, hogy gyorsan mutatkozzon be, hogy egy kicsit összeismerkedjünk. Nem sikerült minden nevet megjegyeznem, bár ezen nincs semmi csodálkoznivaló. Volt viszont egy hatalmas melák gyerek a második sorban, úgy ránézésre háromszor annyit nyomhatott, mint én, már bajsza is volt, erőteljesen túlkorosnak véltem.

- Kiss Róbert vagyok – mutatkozott be mély hangján. – Tizenhárom éves. De hívjatok csak Ródlinak, mindenki úgy hív.

Ródli… Ezek szerint mégsem túlkoros. Nem semmi. Mekkora lesz vajon felnőttként?

- Szerintem nagyon közel áll Ródli a megtéréshez – súgta nekem Márton NT.

Volt egy kis szőke kölyök is, aki nem ült oda a többiekhez, hanem a sarokban gubbasztott. Már körbeértünk, mikor Márton NT odaszólt neki.

- Barnabás, mutatkozz be te is!

- Barnabás vagyok – közölte halkan, de nem nézett ránk.

Valami miatt csak őket jegyeztem meg név szerint, arcról meg még két csinosabb lányt. Amúgy jól sikerült az egész, bár a gitározást kicsit elrontottam, de nem volt nagyon feltűnő. Gézka is jó áhítatot tartott, a játékot meg abba sem akarták hagyni. És persze mindenki megígérte, hogy eljön szilveszterezni.

December 11. Csütörtök

Újra láttam a Szondi lányokat, eljöttek bibliaórára. Nem mondom azt, hogy észre se vettek, mert valahányszor a tekintetük sávjába tévedtem, felhúzták az orrukat s gőgös tekintettel meredtek valahova mögém. De szólni egy szót sem szóltak hozzám, még a köszönésemet se fogadták. Pukkadjanak meg! Bibliaóra után azért megkérdeztem Tamás bátyót.

- Miért van az, hogy rám mindig meg van sértődve valaki? – kérdeztem.

- A Szondi lányokra gondolsz? – kérdezett vissza.

- Most éppen rájuk.

- Hm… - Tamás bátyó elgondolkozva simogatta a szakállát. – Talán nem vagy eléggé simulékony.

- Úgy érted, azért van mindig kiakadva rám valaki, mert gerinces vagyok? – csodálkoztam. Nem igazán értettem, hogy ez hogy alkalmazható például arra az esetre, amikor nem is olyan régen ő volt kiakadva rám.

- Nem, nem egészen – ingatta a fejét Tamás bátyó. – Igenis legyél gerinces, ragaszkodj az elveidhez, ezt én nagyon nagyra értékelem benned. Sőt, szerintem mindenki. Csak nem kell közben érdesnek lenni. A Szondi lányoknak mi bajuk is pontosan?

- Hogy nem megyünk Pestre bulizni.

- Ezért mérgesek rád?

- Ja, nem, rám azért, mert megismételtem, amit ők mondtak.

- Ezt kicsit fejtsd ki, mert nem értem.

Pedig ő is ott volt… Ezek szerint mégsem akkora volumenű a dolog? Ha a tetthelyen nem tűnt fel neki…

- Azt mondták, hogy akkor ők nem jönnek, s én is mondtam, hogy akkor ők nem jönnek. Ennyi.

Tamás bátyó rám nézett, majd felnevetett.

- Jaj, anyám, ha nincs gond, akkor csinálunk, mi? Ez hülyeség.

- De engem akkor is idegesít, hogy lassan más sem jut eszébe az ifiseknek rólam, csak az, hogy össze vagyok veszve a Szondi lányokkal.

Tamás bátyó intett, hogy üljünk le. Bizalmasan közelebb hajolt.

- Milyen indulat volt benned, amikor azt mondtad nekik, amit? – érdeklődött.

- Nagy – ismertem el.

- De lelki szempontból? Szeretetből mondtad?

- Szerinted?

- Na látod. Akkor te is hibás vagy.
- Mondjuk öt százalékban – saccoltam.
- Az untig elég. Isten szemében nincs kis meg nagy bűn. Érted?
- Ezt igen, csak azt nem, mit akarsz ebből kihozni.
- Ha zavar az egész, és valamilyen szinten te is hibás vagy, akkor nyugodtan tehetnél lépéseket annak érdekében, hogy helyrehozd, ami elromlott. Még ha te csak öt százalékban rontottál csak rajta.

Kelletlenül pislogtam.

- Vagyis?
- Kérhetnél mondjuk bocsánatot.
- Micsoda? Én?
- Ja, te. Téged zavar, nem?
- Szerintem nekik kellene bocsánatot kérniük.
- Hát akkor várjál rá – dőlt hátra mosolyogva Tamás bátyó. – Én úgy tíz évet saccolok. Állod a fogadást?

Kelletlenül morogtam.

- A hitben érettebbeknek kell megtennie az ilyen lépéseket – ütötte tovább a vasat az ifivezetőm. – Döntsd el, hogy te hol tartasz, majd mutasd is meg a tetteiddel, hogy milyen a hited. Ennyi. Még valami?

Ezek után?

December 12. Péntek

Nem hagy nyugodni, amit Tamás bátyó mondott. Ráadásul a csendességem során is mintha arról szólt volna az ige, hogy nekem kell bocsánatot kérnem. Pont nekem! De akárhogy is turbóztam magam, sehogy sem akart békességem támadni, hiába tudtam, hogy egyrészt nekem van igazam, másrészt az ifi jelentősebb fele kifejezetten örül, hogy valaki végre beszólt a Szondi lányoknak. Ha pedig nincs valamiben békességünk, az komoly figyelmeztetés, ezt nem egyszer hallhattuk ifin és a szószékről. Na de hogy pont én menjek oda hozzájuk? Erre még aludni kell egyet.

Este beszéltem egy kicsit Bazsával telefonon, előkerült pár ötlet, amit megbeszéltünk, hogy a holnapi ifin hirdethessük. Fél ötkor kezdődik az óévbúcsúztató istentisztelet a templomban, ezért hatnál előbb nem lehet elkezdeni a szilveszteri programot, ezt fogjuk kihirdetni, illetve azt, hogy szervezünk ki-mit-tud-ot, amin bármilyen produkcióval lehet indulni, komoly, vicces, lelki vagy nem lelki témával egyaránt. Már csak azért is,

hogy mutassuk, mi igenis szervezzük a szilvesztert…

Csak ne jutna mindig eszembe az öregeknek szervezett délután egyfolytában…

December 13. Szombat

Magam sem gondoltam volna, de megtettem.

Éjszaka többször is felriadtam, s akárhányszor visszaaludtam, mindig a Szondi lányok szerepeltek az álmomban valamilyen módon. Az egyikben kanalas orvosság voltak, amit csak úgy tudtam bevenni, hogy kristálycukorra csepegtették őket, a másikban hóvihar, ami maga alá temetett, vagy csak szimplán fogorvosok, akik ki akarták húzni a hátsó lukas fogamat. Szörnyű egy éjszaka volt. A reggeli csendességem során pedig ezzel az igével találtam magam szemközt: *„Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság. Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett. Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben.”* A 32. zsoltár… Ezt sehogy sem tudtam másképp magyarázni… Mivel semmi kedvem nem volt tovább ezzel a teherrel rohangálni, főleg nem az előttünk álló ünnepekben, úgy döntöttem, radikális lépésre szánom el magam. Beosontam húgom szobájába s vételeztem az íróasztaláról egy szebb levélpapírt, majd az egyik dobozom mélyén kallódó gyertyák közül is kiválasztottam egy szebbet, s írtam egy rövid levelet:

Kedves Györgyi és Gréta!

Lehet, hogy meglepődtök rajta, de szeretnék bocsánatot kérni azért, amit a legutóbbi ifin mondtam. Nem akarok rá mentséget hozni, mert azzal úgysem lehet semmit jóvá tenni, de szeretném, ha tudnátok, azt, ami ott elhangzott, az én óemberem mondta. Ez tudom, hogy nem mentség, hiszen én voltam az, aki arra a szerencsétlen pillanatra odaengedte az óemberét a szíve trónusára, s ezért vállalom is a felelősséget. Természetesen nagyon hiányoznátok, ha nem lennétek együtt velünk, épp ezért sajnálom annyira, hogy pont azt mondtam, amit mondtam. Szeretném, ha meg tudnátok ezt nekem bocsátani, s túl tudnák lépni az ördögnek ezen a munkáján. Ennek jelképeként

szeretném nektek ajándékozni ezt a gyertyát, mint a világosság szimbólumát.

Testvéri szeretettel:

Gábor

Elég sokat szenvedtem, mire össze tudtam hozni ezt a levelet, de végül már nem bírtam tovább csiszolgatni, így ilyen maradt. Egy darabig azon is gondolkodtam, hogy felhívom valamelyik ifis fiút, persze egy komolyabbat, hogy mit szól hozzá, de végül letettem erről a dologról. Ez az egész bocsánatkérés az én ügyem, elég, ha én kontárkodom benne… Lesz, ami lesz alapon betettem a húgom levélpapírjára írt levelet és a gyertyát egy nagyobb borítékba, majd szóltam édesanyámnak, hogy el kell szaladnom valamiért, s saját kezűleg bedobtam a küldeményt a Szondi lányok postaládájába. Innentől kezdve az én dolgom lezárult, az Úr és a Szondi lányok kezében van a többi. Ha valami nem úgy sikerül, ahogy kellene neki, akkor legalább tudjuk, ki volt…

Ifire érkezve a levélről nem mondtam senkinek semmit, bár némi félelem ott motoszkált bennem, nem szerettem ennyire kiadni magam. Az biztos, hogy ezentúl egy szót sem szólok, ha a Szondi lányok hallótávolságon belül vannak…

A szokásos könnyed csevegés ment, amíg gyülekeztünk, Bazsa azt tudakolta, hogy mikor kezdjük el a program összeállítását szilveszterre. Abban maradtunk, hogy jövő héten összerakjuk, a mai ifin meg ötletbörzét tartunk. Épp ezt egyeztettük, amikor megérkeztek a Szondi lányok. Bazsa továbbra is magyarázott valamit, de már nem tudtam rá figyelni.

A Szondi lányok szokásukhoz híven hangosan körbeköszöntek, majd valahogy elém keveredtek. Gréta nem mondott semmit, de a nővére megkért, hogy menjünk ki a folyosóra egy percre. Éreztem, hogy az egész ifi figyeli, ahogy kivonulunk.

- Megkaptuk a leveled – nézett rám Györgyi elégedetten mosolyogva. – Azt hiszem, nem csak neked kell bocsánatot kérned, hanem mi is… mi is benne voltunk ebben a dologban. De nagyon örülök… -

Grétára nézett -, örülünk annak, hogy a Sátán nem tudott tartósan éket verni közénk.

Mire kettőt pisloghattam volna, már kaptam is egy pár puszit, s újra bent ültünk a gyülekezeti teremben, még kíváncsibb pillantásoktól kísérve, mint előtte. Töpörtyű is úgy nézett, hogy azt nem lehetett szó nélkül hagyni.

- Mi van? – kérdeztem tőle.

- Ezt én kérdezem! – dobta vissza a labdát Töpörtyű. – Akkor most mi van?

- Lerendeztük a dolgot – vontam vállat egykedvűen.

- Felpofozott? – kerekedtek el Töpörtyű szemei.

- Felpofoztad? – tippelt Bazsa is.

- Sokkal rosszabb – legyintettem, majd kis idő múlva hozzátettem: - Legalábbis az ördögnek. Ugyanis bocsánatot kértem, meg ők is, s el van rendezve a dolog.

Olyan egyszerűnek hangzott, pedig az egyik legnehezebb dolog volt, amivel az utóbbi időben meg kellett birkóznom…

Az ifin amúgy sikerült megtartanunk az ötletbörzét, gyakorlatilag annyi programjavaslatot szedtünk össze, ami két szilveszterhez is elég lenne. Meghirdettük a Ki-Mit-Tud-ot is, Suszter Eszti megígérte, hogy készít egy plakátot is, amit majd kitesz a gyülekezeti ház hirdetőtábájára. Mielőtt hazamentünk volna, Tamás bátyó emlékeztetett mindenkit, hogy holnap lesz az ifi-öregek visszavágó az ebédlőben, s mindenkitől elvárja, hogy tisztelje meg jelenlétével a rendezvényt.

Lehet egy ilyet kihagyni?

December 14. Vasárnap

Ma megtörtént a visszavágó, s zavartan ugyan, de meg kellett állapítanunk, hogy a gyülekezet idősebbik fele nyert volna, ha versenyként hirdetjük meg az alkalmakat. Utólag többen beismerték, hogy elég kelletlenül mentek el a vasárnap délutáni alkalomra, s ebbe a csoportba én is beletartoztam. Ott kísértett a fejemben a múltkori lebőgésünk, amikor semmi sem akart úgy sikerülni, ahogy illett volna neki, s ez a rossz érzés valahogy összekapcsolódott az „öregekkel”, na nem mintha ők tehettek

volna róla. (Legalábbis nem mindenről…)

Mikor vége lett a rendezvénynek, zavartan Bazsára néztem.

- Te is arra gondolsz, amire én? – kérdeztem tőle, bár amikor kimondtam, már éreztem, hogy elég kevés esély mutatkozik az igenlő válaszra.

- Szerinted ez a csokis süti szétolvad a zsebemben hazáig? – bökött az egyik sütis tálcára Bazsa.

- Én nem próbálnám ki – közöltem vele, majd visszakanyarodtam az eredeti kérdésemhez. – Jól sikerült ez az összejövetel, nem?

- Ja – nyomta mégis a zsebébe a kérdéses sütit leendő szervezőtársam. – Jó volt. A mi bulink is jó lesz, nem?

Később Töpörtyűvel is beszélgettem a dologról, kiderült, hogy elég hasonló gondolatok ébredtek bennünk. Persze más volt a stílusa az egész délutánnak, mint a mienknek, az énekek a szokásos templomi lassított felvételek voltak, de ennek ellenére valahogy mégis a helyén volt minden. Márton NT-t kérték meg egy rövid áhítatra, majd Lídia néni felolvasott valami traktátust, amit minden ifis kívülről tudott már, hiszen mi osztogattuk. De olyan átéléssel és örömmel olvasta az egykori gengszterből lett hitvalló keresztyén kissé banális történetét, hogy nem lehetett nem szeretettel fogadni. Lídia néni nem csak felolvasott, de minden részletet aprólékosan kidolgozott, volt felelőse az érkezők fogadásának, sőt, még a kabátokat is őrizte egy néni, nehogy valaki piszkálja őket, mint múltkor… A hivatalos rész utáni beszélgetés és evés közben megmutatta nekem a füzetét, amit külön erre a célra vett, s amibe mindent felírt, még az olyan jelentéktelennek tűnő részleteket is, hogy „Lőrinc bácsi feneke alá párnát tenni!”.

- Ha nincs párna alatta, folyton fészkelődik – magyarázta. – Mert rossz a keringése. Akkor meg alig lehetett hallani, hogy mit beszél.

Lőrinc bácsi amúgy a megtéréséről mesélt, nagyon érdekesen és még halkabban, de megérte lélegzetünket visszafojtva hallgatni. A bizonyságtétele végén még énekelt is nekünk egy dalt a „Halleluja” énekeskönyvből, de nem bírta befejezni, mert elsírta magát. Majdnem én is, de szerencsére valahogy kibírtam.

A sütikről meg egyenesen ódákat lehetne zengeni – a mi boltokban vásárolt se íze, se bűze kekszeinket össze sem lehet hasonlítani azzal, amiket itt ehettünk. Nem csoda, hogy Bazsa még a zsebébe is tett belőle – bár, mint kiderült, feleslegesen, mert a maradék sütiket kis

egységcsomagokba osztották a Lídia néni által erre kijelölt asszonytestvérek (névsorukat s különböző egyéni igényeiket, pl. kesztyű, fejkendő, vérnyomáscsökkentő lásd a kis füzetben).

- Na, Gabi? – nézett rám mosolyogva Tamás bátyó. – Melyik a gyülekezet élőbb része?

- Az egész – feleltem. Reggel még mást mondtam volna.

December 16. Kedd

Suli után első utam a papírboltba vezetett, s vettem egy ugyanolyan füzetet, amit Lídia néninél láttam. Ártani nem árthat. Megszámoztam, ahogy láttam, s az első oldalra felírtam minden fontosabb személyt, akinek ilyen-olyan véleményét és igényeit figyelembe kell venni a tervezésnél, ezt szintén Lídia nénitől láttam. Első helyre írtam Márton NT-t, majd Tamás bátyót, a hangosabb ifiseket, nem mintha jobb ötleteik lettek volna, mint a szelídebbeknek, de ha az ő ötleteiket vesszük előbbre, kevesebbet rinyálnak majd, s ez az én lelkiállapotomat is erőseb pozitív irányba befolyásolja majd. Mikor kész lettem a listával, sokáig néztem, mert mintha hiányzott volna róla valaki, de nem volt semmi ötletem, hogy ki lehet az. Vállat vontam. Mindegy, ha tényleg fontos, úgyis eszembe jut majd.

Első állomás: Márton NT.

- Nincs semmi különleges elvárásom, Gábor – dőlt hátra főnöki bőrfoteljában a gyülekezet vezetője. – Az ifi már régóta elérte azt a szintet, hogy akár egy ilyen nagy rendezvényt is teljesen rátok lehessen bízni. Tavaly is így volt.

- De ha valami áhítatot szeretne külön tartani, vagy ilyesmi… - próbálkoztam.

- Hát… - Márton NT elgondolkozva nézte a naptárát. – Valószínűleg én is be fogok majd nézni hozzátok, lehet, hogy családostól, bár nem végig… Amikor még én voltam ifis, többször csináltunk olyat, hogy éjfélkor átmentünk a templomba úrvacsorázni, s így az Úrral való legszorosabb közösségben léptünk át az új évbe. Nekem mindig nagy élményt jelentett.

- Jól hangzik – értettem egyet. – És… lehetne ilyet most is?

- Hát… - Márton NT mosolyogni kezdett. – Miért ne? Beszéljétek meg az ifisekkel, s ha benne vannak, akkor részemről rendben. Meg kell azt is beszélni, hogy ki ajánlja fel a bort és a kenyeret, tudod, azt mindig adományból szoktuk.

- Akkor ezt be is írom… - nyitottam ki a füzetet. – Ö… használhatnám ezt a tollat?

- Mi van, elkérted Kati néni füzetét?

- Kati néni? – néztem bambán. Eltelt egy kis idő, mire leesett, hogy ez Lídia néni polgári neve. – Ja, nem, ez a sajátom.

- Azért beszéld meg az ifivel, nem akarom, hogy erőltetésnek vegye valaki.

- Persze – bólintottam. – De nem fogják annak venni.

Második állomás: Tamás bátyó

- Hát, lehet, hogy öregszem – ropogtatta meg az izületeit az ifjúsági – és szórványfelelős beosztott lelkész -, de újabban úgy vagyok a szilveszterekkel, hogy legszívesebben aludnék egy nagyot az év utolsó éjszakáján.

Igyekeztem, hogy ne fagyjon arcomra a mosoly.

- De azért eljössz? – érdeklődtem.

- Jaj, persze – nevetett Tamás bátyó. – Ott leszek végig. Ami azt illeti, megmozgatta a fantáziámat az a ki-mit-tudos dolog, amit hirdettetek ifin, felléphetnénk valamivel…

- Mire gondolsz?

- Hát… Azt még nem tudom. Akár te is kitalálhatsz egyet… Valami humorosat, mondjuk valami interjú, ahol te vagy a riporter, vagy ilyesmi. Mondjuk egy illetékes elvtársasat.

- Az mi? – kérdeztem.

Tamás bátyó sóhajtott.

- Ja, te még ilyen fiatal vagy. Majd megbeszéljük. Mi is volt az eredeti kérdésed?

Most meg én sóhajtottam.

- Hogy van-e valamilyen konkrét dolog a szilveszterrel kapcsolatban, amit szeretnél csinálni rajta, valami kikötés, vagy elvárás, vagy ilyesmi.

- Nincs – vágta rá egyből. – Nem akarok részt venni a szervezésben, ha nem muszáj. Van elég dolgom.

- Nem a szervezésre gondoltam, hanem valami programpontra, amiben benne lennél – magyaráztam. – Ha jól emlékszem, tavaly éjfél előtt te tartottad az áhítatot.

- Igen, igen – bólogatott Tamás bátyó. – Az lehet idén is, az rendben van. Sőt, előtte, azt hiszem tizenegytől volt egy beszélgetés, ahol mindenki mesélhetett az elmúlt évről, imakéréseket mondtunk meg ilyesmi, utána volt az áhítatom, s úgy időzítettük az imaközösséget, hogy az éjfél előtt kezdődjön, s utána érjen véget, így átimádkoztuk magunkat az új évbe. Az jó volt, nem?

Kezdődnek a gondok…

- Hát, az a helyzet… - vakartam meg a fejem -, hogy Márton NT már lefoglalta azt az időpontot.

- Lefoglalta? – nézett rám furcsán Tamás bátyó.

- Úgy értem, megbeszéltem vele egy programot, ami akkor lenne, s nem igazán lehet máshova eltenni. Idén nem imaközösség lenne éjfélkor, hanem úrvacsorai közösség, felöltöznénk, átmennénk a templomba, s ott úrvacsoráznánk.

Tamás bátyó vállat vont.

- Nem hangzik rosszul. Akkor ne is tartsak áhítatot se?

- De, de… - A jegyzeteimre néztem. – Teljesen össze lehet egyeztetni, csak az imaközösséget kell előre hozni, s utána rögtön megyünk át.

- Csak akkor majd szólni kellene a testvéreknek, hogy fogják rövidre magukat – somolygott Tamás bátyó. – Mert ha mondjuk Koós Zsolti belekezd, akkor lehet, hogy mégis az imaközösség lesz a nyertes az éjfél pillanatáért folyó versenyben…

- Abba sem halunk bele – jegyeztem meg.

- Ez igaz – értett egyet Tamás bátyó. – Úrvacsora után pedig éneklés a templomtoronyból, mint tavaly?

Ezt is felírtam a mindentudó kis füzetembe.

- Jó, hogy mondtad – köszöntem meg. – El is felejtettem. És persze kell majd zseblámpa is, nehogy úgy járjunk, mint tavaly.

A torony harminc méter magasan levő erkélyéhez egy szűk és meglehetősen sötét csigalépcső vezet fel, világítás pedig nincs, így a gyengébb idegzetűek nem mindig mernek megpróbálkozni a felmenetellel, a gyönyörű kilátás ellenére se. Lassan viszont hagyománnyá válik az ifinkben az éjféli éneklés, amit a főtéri diszkó pezsgő- és petárdadurrogása

szokott kísérni alulról… Jó buli volt tavaly is, kár lenne kihagyni idén.

- Másvalami? – néztem Tamás bátyóra a füzetem mögül.

- Ezt Kati néni adta kölcsön? – jött a már-már szokásos kérdés.

Hazaérve összesítettem az eredményeket, rajzoltam egy rácsos időtáblázatot is a szilveszteri bulihoz, s ceruzával beleírtam a fixnek látszó programpontokat. Egész jól nézett ki, s most, hogy végre belekezdtem, már nem is tűnt olyan rémisztően megoldhatatlan feladatnak, mint eddig. Elégedetten nyúltam végig az ágyamon, a füzetemet nézegetve. Bazsa is biztos örülni fog, amikor holnap megmutatom neki, mit intéztem ma, tanulás helyett…

Ekkor végre eszembe jutott, hogy kit hagytam le a fontos személyek listájáról…

December 17. Szerda

- És ezek a nevek? – nézte Bazsa a füzetem elejét.

- Összeírtam azokat, akiket meg kell kérdezni a szilveszterről, mielőtt elkezdjük összeállítani a konkrét programot. Az ifisek elmondták az ötleteiket szombaton, tegnap meg beszéltem Márton NT-vel és Tamás bátyóval, ha lapozol, meglátod, mire jutottunk…

Egyelőre nem lapozott.

- De jó, az én nevem is itt van – mosolygott. – Engem is megkérdeztél?

- Most beszélgetünk éppen róla – világosítottam fel. – Na, essünk neki, mert ma még egy csomót kell tanulnom is, pár tanár az utolsó hétre időzítette a témazáróit, s tegnap nem haladtam semmit… - Kivettem a kezéből a füzetet, s az időtáblázathoz lapoztam. – Itt van minden fél órának egy sor, meg több oszlop, ahova beírjuk, hogy mi lesz, ki a felelős érte, mi kell hozzá, meg egyéb dolgok. Eddig ezek vannak meg fixre, gyakorlatilag tizenegy órától bőven éjfél utánig.

- Úrvacsora? – hajolt közelebb a füzethez Bazsa.

- Márton NT mondta, hogy amikor ő volt ifis, így csinálták.

- Tök jó ötlet – helyeselt buzgón Bazsa.

- Egy gond van csak – hűtöttem le egy kicsit.

- Mégpedig?

- Nekünk kell majd beszereznünk hozzá a bort és a kenyeret. A

kenyér nem nagy ügy, anyukám úgyis pakol majd, de a bor…

- Ugyan már, ez a legjobb az egészben – lelkesedett Bazsa. – Azt majd én megveszem, két üveg biztos elég lesz. Legalább most az egyszer nem azt a szörnyen savanyú izét kell majd innunk, amit mindig adni szoktak…

A szövegkörnyezetből úgy vértem, hogy Krisztus vérének jegyéről beszél…

- Na mindegy, az a lényeg, hogy 11-ig kell programot terveznünk, meg valami lazábbat éjfél utánra – kanyarodtam vissza a bor ízétől prózaibb témák felé. – Nézzük végig, hogy miket írtunk össze az ifin. Kigyűjtöttem azokat az ifiseket, akik… akiknek olyan jobb ötleteik szoktak lenni. Végignézed?

Kiírtuk cetlikre a javaslatokat, majd elkezdtünk dominózni velük, ide-oda pakolgatni, mi hogy illene legjobban össze, hogy jönne egyik a másik után.

- Mikor kezdjük? Négykor? – kérdezte Bazsa.

- Hatnál előbb nem tudjuk – világosítottam fel. – Az óévbúcsúztató istentisztelet miatt.

- Ja… Akkor hatkor. Legyen mondjuk rögtön egy jó ütős vetélkedő, az megadja az alaphangulatot. Mondjuk egy evőverseny, úgyis éhesen jönnek…

- Szerintem az első felét lötyögősebbre kell tervezni – javasoltam. – Tudod, hogy soha senki sem ér oda időben sehova, főleg ilyenkor nem, amikor tudják, hogy úgyis egész éjszaka tart. Ami tavaly volt, szerintem jó lenne idén is, egy kis változtatással.

- Mi volt tavaly? – ráncolta a homlokát Bazsa.

- Filmvetítés.

- Ja, igen! – derült fel Bazsa arca. – Akkor láttam nyolcadszorra a Jézus életét. Idén kilencedszer…?

- Szerintem lehetne másik filmet is választani, vannak azért ilyen alkalomra való filmek ezen kívül is. Nem rossz film, de ennyiszer… Na mindegy. Úgy gondoltam, hogy berendezünk egy sarkot a tévével, elé rakunk székeket, s elindítjuk hat után valamennyivel a filmet. Közben érkezget a jónép, aki nem tud mit kezdeni magával meg a többi ifissel, az leül a film elé, közben meg egy másik gyülekezeti helyiségben lehet beszélgetni, a kaját rendezgetni, meg ilyenek. A film mondjuk másfél óra… majd olyat keresünk… s akkor fél nyolckor kezdődne a rendes

program, amit már mindenki együtt csinál.

- Ja – bólogatott buzgón Bazsa. – Akkor jöhetne az evőverseny.

- Akkor jöhetne a Ki-Mit-Tud, amit hirdettünk az ifin! – pontosítottam. – Lesz, aki valami jelmezt húz, meg ilyesmi, nem kell azt tovább késleltetni. Majd ki kell találni, hol adjuk elő, összerakni valami rendes nézőteret… Szerinted ez jó?

- Ja – bólogatott buzgón Bazsa. – És utána…

- Kell berakni szüneteket is – állítottam le a bontakozó evőversenyt. – Méghozzá hosszabb szüneteket, amik arra is jók, hogy ha az előző program csúszik, akkor a szünetet később kezdjük, de a program szerinti időpontban kezdjük, vagyis a csúszást a szünetből gazdálkodjuk ki.

- Csúszás mindig van, főleg a mi ifinkben… - vigyorgott Bazsa.

- Épp ezért kell így csinálni – szögeztem le.

- Utána meg a… verseny? – próbálkozott óvatosan Bazsa.

- Ja, utána lehet… de azért ne csak evőverseny legyen… Volt egy csomó ötlet még, hol vannak a cetlik?

- Itt…

Nézegettük a vetélkedőket, kiválogattunk egy órára valót, s felírtuk a neveket is, akik javasolták. Abban maradtunk, hogy nem nekünk kell mindent csinálni, így megkérünk pár ifist az egy órás vetélkedő rendes kidolgozására és levezetésére – nekünk kevesebb munka és több szórakozás, hiszen így mi is játszhatunk… Az ötletkártyák rendszerezése során elég sokszor bukkant elő Suszter Eszti és Töpörtyű neve, úgyhogy máris megvolt a tippünk, hogy kiket kérünk fel erre a megtisztelő feladatra. Az összegyűjtött vetélkedőkből válogathatnak, persze előkelő helyen fogom ajánlani nekik a Szondi lányok javasolta tévéjelenet-eljátszást (hogy mi az, nem tudom, de majd kiderül), a lényeg az, hogy egy óra, s ne csak ügyességi, hanem valami szellemi része is legyen, mondjuk bibliaismereti vetélkedő, vagy ilyesmi.

- Ez mi? – emelte fel az egyik cetlit Bazsa.

- Az? – Elvettem tőle, hogy vessek rá egy pillantást. – Gézka ötlete. Tudod, gyűjti a gyülekezeti képeket a számítógépén, meg be is szkennelt egy csomó régit, s most le lehetne őket vetíteni.

- Tábori képek meg ilyesmik? – vigyorgott Bazsa. – Jól hangzik, biztos egy csomót röhögünk majd. De hogyan vetítjükki?

- Gézka behozza majd a gépét, ami a zenét is megoldja, meg lehet, hogy tud szerezni projektort is. Ha nem, akkor valahogy kivezetjük a

tévére a képet. Megoldjuk, az a lényeg. Szervezünk rá mondjuk fél órát, pont illene Tamás bátyó alkalma elé…

Nem is gondoltam volna, hogy alig egy délután alatt összedobjuk a program nagyobbik részét.

December 18. Csütörtök

Bibliaóra után felmentem a lelkészi hivatalba Tamás bátyóval, hogy lefénymásoljuk a program vázlatát. Lídia néni is bent volt, Márton NT-vel beszélgetett valamiről, kezében az elmaradhatatlan magazinnal. Mikor meghallotta, mit csinálunk Tamás bátyóval, odajött s kért egy példányt. Még az újságot is letette az asztalra, úgy olvasta a szilveszteri program tervezetét, s áradozni kezdett róla, hogy milyen jó ötlet így együtt szilveszterezni. Megkérdezte, hogy elteheti-e azt a lapot, persze bólintottam. Tamás bátyó is azt mondta, hogy jó lesz, s érdeklődött, hogy állok a közös jelenetünkkel. Az sem törte le, mikor közöltem vele, hogy sehogy, vigyorogva rávágta, hogy akkor majd ott rögtönzünk. Márton NT elvonult a tárgyalóba Lídia nénivel, így az asztalára tettem egy tervezetet, hátha átnézi, s ha valami gond van vele, akkor szól.

- Te Gabi, hogy állsz a karácsonyi bevásárlással? – kérdezte Tamás bátyó, miután végeztünk a hivatalban, s sétáltunk kifelé a parókia udvarán.

- Hát, álltam már jobban is – vallottam be. – Ötletem már van, de valahogy még nem jutottam el odáig, hogy megvegyem az ajándékokat… Itt Szentmihályon nincsenek olyan boltok, amik kellenének.

- Akkor pont jó – csapott a vállamra Tamás bátyó. – Pár fiúval beszéltük, hogy vasárnap felugranánk Pestre vásárolni. Úgyis aranyvasárnap lesz, ez az igazi szezonja, fíling meg minden… Ismerem az összes jó helyet, meg nyílt is nemrég pár új pláza.

- Vasárnap?

- Istentisztelet után.

- Nem kell menned szórványba?

- Lepasszoltam Márton NT-nek, ő kérte, mert még karácsony előtt szeretne megfordulni mindenhol. Rögtön istentisztelet után indulunk, Pesten beülünk egy Mekibe ebédre, utána meg beszerezzük, amit kell. Nyugodtan lehet maradni, mert másnap már nincs suli. Vagy van?

- Nem, nincs – ráztam a fejem. – Ki jön még?

- Gézka, Töpörtyű, meg talán Bazsa. Ha összedobjuk a

benzinpénzt, egész olcsón kijön az egész.

- Mármint az utazás – pontosítottam.
- Hát az – vont vállat Tamás bátyó. – Jössz?
- Ja – bólintottam. – Még megbeszélem a húgaimmal,
- Mit?
- Együtt veszünk a szüleinknek ajándékot.
- Oké. Akkor számíthatunk arra, hogy jössz?
- Persze.

December 19. Péntek

Lídia néni leállított a templom előtti téren, amikor épp az újonnan vásárolt repülős újságomat nézegettem. Gyorsan a hátam mögé rejtettem a lapot, amit hirtelen zavaromban nem tartottam összeillőnek a felém közeledő keresztyén női magazinnal. Meglepetésemre viszont a tegnap este fénymásolt szilveszteri buli tervezete lobogott a kezében, s széles mosollyal üdvözölt.

- Szervusz, Gábor! – Még két hideg puszit is kaptam. – Hogy vagy?
- Köszönöm, jól – feleltem illendően s vártam, mit akar.
- Te Gábor – hajolt közelebb bizalmaskova. – A közös találkozónkon támadt egy ötletem… főleg, miután megtudtam, hogy te szervezed az ifjúság szilveszterét…
- Igen? – pislogtam.
- Azóta már megtusakodtam ezt az Úrral, úgyhogy nem a levegőbe beszélek, amikor ezt mondom, hogy…

Olyan hosszú hatásszünetet tartott, hogy nem bírtam ki szótlanul:

- Hogy?

Lídia néni nagyot sóhajtott.

- Az a gondolat helyeződött a szívemre, hogy tovább kellene erősítenünk a gyülekezet egységét … - Rám nézett, várta, hogy reagáljak valamit. Bólintottam. – Sokat olvasgattam azt a programot, amit a lelkészi hivatalban adtatok nekem… s végül az az ötletem támadt – tudod, ugye, hogy honnan – hogy az ifjúság együtt tölthetné a szilvesztert a gyülekezet idősebb részével!

Ezúttal elfelejtettem bólintani. Valahogy beúszott lelki szemeim elé Lídia néni képe, amint két tele pofával tömi magába a sós ropit Bazsa evőversenyén, s a látvány teljesen lebénított.

- Mit szólsz hozzá, Gábor? – érdeklődött Lídia néni.

- Hát, ö… - próbáltam időt nyerni. – Nem is tudom… A legutóbbi találkozás nagyon jó volt, de úgy érzem, hogy az ifjúsági szilveszter programja nem biztos, hogy megfelelő lenne az idősebb gyülekezeti tagoknak.

- Ugyan már! – ingatta rosszallóan a fejét Lídia néni, s az újságja lapjai közül elővette a gondosan összehajtogatott fénymásolatot, amin a szilveszterünk tervezete feszengett. – Alaposan végigolvastam mindent. Ne becsüljétek le az öregeket, Gábor! Én mindegyik programban benne vagyok, s a többiek nevében is kijelenthetem, hogy ők is benne lesznek! Úgyhogy, ha szívesen láttok minket, akkor megyünk!

Erre meg mit lehet mondani?

- Természetesen mindenkit szívesen látunk… - feleltem bizonytalanul.

- Ez a beszéd! – emelte fel diadalmasan az újságját Lídia néni. – Majd megbeszéljük ezt a nagytiszteletű úrral is!

Én is ebben bíztam.

December 20. Szombat

Ifin előterjesztettük az addig összeállított programot s egyéb közérdekű információkat. Persze a meglepetéseket nem árultuk el, így Bazsa evőversenyét sem, illetve az is titokban maradt, hogy elképzelhető pár kalandvágyó idősebb gyülekezeti tag megjelenése is. (Bár Tamás bátyó, mikor ifi előtt beszámoltam neki a dologról, határozottan kijelentette, hogy Lídia nénit le fogják beszélni erről a működésképtelen ötletről. Kicsit hitetlenkedve néztem rá, kevés embert tudtam volna megnevezni, aki Lídia nénit le tudott volna beszélni valamiről…)

A legnagyobb sikere mégis annak a bejelentésnek volt, hogy az úrvacsorához az ifinek kell megvennie a bort, hirtelen féltucatnyi ifisről derült ki, hogy amatőr (?) borszakértő, csak úgy röpködtek a javaslatok arra, hogy milyen bor legyen s hol lehet a legjobb áron beszerezni. Néhány lányon láttam, hogy kezdenek kiakadni, így megpróbáltam azzal lezárni a vitát, hogy átutaltam Tamás bátyó hatáskörébe: ő a lelkész, a szent jegyek kiválasztásában legyen övé az utolsó szó, akinek javaslata van, az keresse meg majd őt.

Ifi után Tamás bátyó intett, hogy menjek oda hozzá.

- Akkor holnap Pest? – kérdezte.

- Ja – bólintottam.

- Istentisztelet után indulunk, hogy legyen időnk mindenre. Úgy öltözz!

Azért reméltem, ő nem hagyja otthon a palástot istentiszteletre készülve…

December 21. Vasárnap

- Na, akkor nyomjuk neki! – vágta a hátsó ülésre a palástját Tamás bátyó, majd bepattant a kormány mögé. Gézka az anyósülésen ülve nézegette felváltva a bevásárlólistáját és a pénztárcája tartalmát, közben gondterhelten ingatta a fejét.

Tanácstalanul Bazsára és Töpörtyűre néztem. Tamás bátyó vadul túráztatta a motort, hogy kicsit felmelegítse a kemény éjszakai hideg után. Végül bekopogtam az ablakán.

- Mi van, ti nem jöttök? – vigyorgott rám az ifivezetőnk.

- A palástot az ölünkbe vegyük, vagy ráüljünk? – érdeklődtem.

- Ja, hogy az… - Lenyúlt az ülése mellé s felpattintotta a csomagtartót. – Dobjátok csak hátra!

- Visszafelé nem ott hozzuk majd az ajándékokat? – nézett fel Gézka a pénztárcájából.

A motort visszaállt alapjáratra.

- Hogy mennyi gond van veletek… - csóválta rosszallóan a fejét Tamás bátyó, miközben kiszállt, hogy felvigye a parókiára a problémát okozó ruhadarabot. Amíg távolt volt, beültünk, s elég hamar kialakult egy kisebb vita az ülésrendről – Töpörtyűnek ugyanis olyan hosszú lábai voltak, hogy csak széles terpeszben tudott a hátsó ülésen ülni. Ez a széles terpesz azt jelentette, hogy a térdei a hasunk előtt meredeztek, s így egyáltalán nem ígérkezett kellemesnek az utazás. Én úgy voltam vele, hogy még ez is jobb, mint ha vonattal mennénk, de Bazsát más fából faragták, s indítványozta, hogy Töpörtyű és Gézka cseréljen helyet. Gézka úgy csinált, mintha nem hallotta volna, teljesen a gyöngybetűivel írt bevásárlólistájára koncentrált, Töpörtyű meg méltatlankodott, hogy a testvéri szeretet ennyire meggyengült Bazsában iránta. Már majdnem tettlegességig fajult a dolog, mikor Tamás bátyó behuppant a vezetőülésre.

- Akkor minden rendben? Mehetünk? – érdeklődött.

Bazsa és Töpörtyű épp nagy levegőt vett, hogy az ifivezetőre zúdítsa a panaszait, mikor Gézka váratlanul megelőzte őket.

- Persze, induljunk!

Az autó csikorgó gumikkal kilőtt, Töpörtyű vigyorgott, mint a vadalma, Bazsa pedig egy szót sem szólt, amíg meg nem érkeztünk Pestre.

Amúgy sem szerettem a fővárosi forgalmat, de amit most aranyvasárnap nyújtott, az még a rutinos pesti vezetőnek számító Tamás bátyónak is sok volt. Elég hamar átment népoktató stílusba a vezetése, szerencsére ahhoz túlságosan hideg volt odakint, hogy lehúzza az ablakot, így csak az üvegen keresztül hadonászva tett javaslatokat a többi autósnak arra, hogy mit is csináljon, s persze hogy hol… Töpörtyű rosszallóan csóválta a fejét, de nem mert szólni semmit, nem volt kedve gyalog hazajönni. Bazsán látszott, hogy lázasan töpreng, Töpörtyű térde fölött áthajolva megböktem a vállát.

- Mi a helyzet? – érdeklődtem. – Valami gond van?

- Nem, nincs – rázta a fejét Bazsa. – Csak gondolkodom.

- Mit fogsz venni?

- Ezen gondolkodom…

Nem kapkodja el… Én a magam részéről minden lényeges dologgal tisztában voltam. Édesapámnak valami jófajta pipadohányt veszek, édesanyámnak egy olcsóbb kávéskészletet (még a nyáron sikerült eltörni a meglévő készlet felét…), a húgaimnak meg CD-t. Ez utóbbi kicsit ciki lesz, de Pesten úgysem emlékeznek majd arra, hogy kis is vette azt a *Isti és a Hegedüs* CD-t…

- A Duna Center jó lesz? – szólt hátra Tamás bátyó.

- Az mi? – érdeklődött Töpörtyű.

- Egy bevásárlóközpont – világosította fel Gézka.

- Ja, jó lesz – legyintett Bazsa. Neki, végül is, tényleg mindegy… Az egyszerűség kedvéért mindenki elfogadta. Engem már nagyon kerülgetett a hányinger az araszolgató forgalomban, s Töpörtyű is gyanúsan sápadtnak tűnt.

Beálltunk a hatalmas üveg-beton palota melletti parkolóba s kikászálódtunk a kocsiból. Nagyot nyújtózkodva megropogtattuk a csontjainkat, s épp a kabátjainkat gomboltuk, amikor feltűnt, hogy Tamás bátyó és Gézka bent maradt.

- Mi még elszaladunk valahova – szólt ki Tamás bátyó. – Majd rátok csörgünk, ha jövünk, ne tévedjetek el!

Azzal elhúzták a csíkot. A fiúkkal egymásra néztünk. Bazsa csak vigyorgott, Töpörtyű pedig vállat vont.

- Biztos van valami fontos megbeszélnivalójuk – találgatta, majd a fölöttünk tornyosuló csodapalotára sandított. – Akkor… bemegyünk?

- Hát mi vidéki suttyók vagyunk ehhez – állapította meg Bazsa, miután a bevásárlóközpontra való sokadik rácsodálkozásunk után sikerült eltévednünk. Töpörtyű minden kis üzletbe betért, de mikor a csinos eladólányok afelől érdeklődtek, hogy mit keres, csak zavartan hümmögött. Én kinéztem magamnak egy boltot a kirakott alaprajzok alapján, de sehogy sem sikerült megtalálnom, mindig ugyanoda értem vissza. Bazsa meg csak kóválygott, s fogalma sem volt arról, hogy mit akar. Végül leültünk egy padra, ami valami csoda folytán üresen maradt a karácsony előtti pánikszerű tömegbevásárlás közepett is, s próbáltuk rendezni a sorainkat. Ahogy helyet foglaltam, egyszer csak tudatosult bennem az, hogy a CD-bolt, amit annyira kerestem, ott van az orrunk előtt.

Tele egy csomó emberrel, akik előtt nem szívesen vettem volna olyan CD-t, amit a húgaimnak szántam…

Viszont…

- Te, Töpörtyű – böktem oldalba a már sok boltot megjárt testvért. – Mit szólnál, ha kérnék tőled egy nagy szívességet?

- Nekem is csak annyi pénzem van, amennyi az ajándékra kell – hárított rögtön Töpörtyű.

- Nem arra gondoltam – néztem rá rosszallóan. – Az a helyzet, hogy én… na mindegy. Ha adok pénzt, megvennél nekem két CD-t? Itt van leírva a címük.

- Miért nem veszed meg te? – érdeklődött kedvesen. Na jó, tudtam, hogy elvetélt ötlet, de azért megpróbálni meglehet…

- Hát, ö, izé… csak az… - nyögtem össze-vissza. Legnagyobb meglepetésemre Töpörtyű arca egyszer csak felvidult s barátságosan hátbavágott.

- Tudod mit, legyen neked is karácsony. Na, add ide, azt megoldom! - A boltra mutatott, közvetlenül előttünk. – Ez az?

- Ja – bólintottam hálásan, bár nem igazán értettem, mi történ Töpörtyűvel, hogy belement ebbe.

- Itt is van – nyújtotta át a zacskót a két CD-vel, amint vigyorogva visszaérkezett. – Nem tudom, miért nem akartál te bemenni, nincs abban semmi különös, ha az ember vesz ezt-azt.

- Mindegy, köszi – süllyesztettem a hátizsákom mélyére a zsákmányt. – Majd egyszer meghálálom.

Töpörtyű furcsán vigyorogva hümmögött.

Megcsörrent Bazsa telefonja. Tamás bátyóék voltak azok, kérdezték, hogy mi a helyzet velünk. Mondtuk, hogy még nem sok, jó lenne valami helyismerettel rendelkező egyén, pl. az, aki felcsábított minket ebbe a nagy kavargásba, amit bevásárlóközpontnak is hívnak. Ígérték, hogy fél órán belül megérkeznek, csak még ők sem végeztek.

- Mi a csudát csinálhatnak? – töprengett Töpörtyű.

- Megvan! – ugrott fel egyszer csak Bazsa. – Tudom már, mit veszek!

- Kinek? – kérdeztem.

- A bátyámnak, kinek! – nézett rám rosszallóan. – Láttam valahol jó nagy plüssállatokat. Az pont jó lesz neki.

- Áronnak? – csodálkozott Töpörtyű.

- Hát néha ő is az – vigyorgott Bazsa. – Csak nem plüss…

Ami azt illeti, én személy szerint a plüssállatot annyira abszurdnak találtam, hogy biztos voltam benne, nem Áronnak szánja, hanem valaki másnak, akinek a személyét titokban akarja tartani. Fiúnak nem szoktak plüssállatot venni, főleg nem extra nagyot. Márpedig amikor az üzlethez értünk, s Bazsa nekiállt végigdögönyözni az egész árukészletet, nyilvánvalóvá vált, hogy egyedül Tamás bátyó kocsijának mérete szabhat határt Bazsa plüssállatok iránti vágyainak. Töpörtyű hamar túltette magát a paradoxonon s segített Bazsának válogatni. Én kint maradtam a folyosón s figyeltem, hátha felbukkannak Tamás bátyóék a tömegben, közben pedig azon töprengtem, hogy ki is lehet a plüssállat igazi célpontja. Folyton Suszter Eszti jutott eszembe, nem tudtam szabadulni a gondolattól.

Ahogy egyre jobban rágódtam rajta, úgy tűnt egyre zseniálisabbnak az ötlet. Vesz neki egy ilyet karácsonyra, s mivel egy ilyen óriási vattapamacsot nem lehet úgy tárolni egy szobában, hogy ne szúrná ki az ember szemét, folyton a Bazsa jut majd róla az eszébe. És ha én is vennék neki valamit? Elvégre szoktak az ifin belül is ajándékokat adni egymásnak

spontán az emberek ilyenkor… De mit vennék? Ha valami kisebbet, mint egy ilyen nagy maci (éppen egy felpuffadt rózsaszín medvénél tartottak, akkora volt, mint a kisebbik húgom), akkor az hamar egy fiók mélyére kerül, s szem előtt csak Bazsa állata marad. Még egy – esetleg még nagyobb – plüssállatot adni meg már egyenesen szánalmas próbálkozásnak tűnik. Hát ezt jól kifundálta. Legjobb lesz őszintén szembenézni magammal s eldönteni, hogy most akkor akarok-e valamit Esztitől, vagy nem…

Kínomban otthagytam őket s negyedórás mászkálás árán sikerült beszereznem még a pipadohányt és a kávéskészletet, amit a szüleimnek szántam, majd visszafelé vettem az irányt. Nem volt nehéz megtalálnom őket, egy padon ültek mindhárman: Töpörtyű, Bazsa és Micimackó. Ilyen giccses plüssállatot még életemben nem láttam, ráadásul a színét sem találták el, sokkal fakóbbra sikerült, mint a rajzfilmben. Mindenesetre Bazsa nagyon boldognak tűnt. Érthető is volt…

- Gondolod, hogy Áronnak ez tetszeni fog? – kérdeztem nem minden hátsó szándék nélkül.

- Az mindegy – vigyorgott Bazsa. – A lényeg az, hogy majd jót röhögünk rajta, amikor kibontja.

Na persze. Jó szöveg.

Tamás bátyóék újra telefonáltak, hogy negyed óra múlva találkozzunk a főbejáratnál. Mivel úgy rémlett, hogy arrafelé is láttunk padokat, kézen fogtuk Micimackót s elindultunk a tömeggel szemben, ami egyre sűrűbben hullámzott. Soha ennyi fáradt arcú, elgyötört embert nem láttam egy rakáson, az összbenyomáson az sem javított, hogy a fiatalabbak látható élvezettel vetették bele magukat a forgatagba. Az idősebbeket meg gondolom az vigasztalta, hogy már csak pár nap, s túl is vannak az egészen…

Töpörtyű egyszer csak oldalba bökött, majd mikor kérdőn ránéztem, hátrahúzott, előreengedve Bazsát és Micimackót. Kicsit le is maradtunk, mert pár plázacica elénk furakodott, az egyiknek a testsúlya fordított arányban állt a felvett ruháival, nem volt valami épületes látvány.

- Mi a helyzet? – érdeklődtem Töpörtyűtől.

Nehezen kezdett hozzá, s akkor is olyan halkan, hogy alig lehetett hallani a hatalmas alapzajtól.

- Van egy világi fiú, akit evangélizálok – vágott bele végül. –

Olyasmi életet él, amilyet én is éltem a megtérésem előtt… romlottat, na.

Volt egy időszak, amikor Töpörtyű nagy buzgalommal ecsetelgette nekem, mint friss megtértnek az óembere romlott életét, persze csak azért, hogy kihangsúlyozza, mennyire megváltoztatta őt az Úr. Úgyhogy bólintottam, jelezve, hogy értem, miről van szó, nem kell kifejteni.

- Jól ismerem a problémákat, amivel küzd – folytatta Töpörtyű -, s a mostani eszemmel, meg persze Istentől kapott látásommal talán tudok neki segíteni is. Úgy vettem észre, hogy van benne nyitottság az ige iránt, de még túlságosan megkötözi a világi élete, a különféle kívánságok…

Újabb bólintás. Micimackó közben összeakadt egy bevásárlótáskával, aminek az lett a következménye, hogy Bazsa élénk beszélgetésbe merült a táska tulajdonosával, egy feltűnően vörös hajú fiatal lánnyal, aki teljesen odavolt a a nagy sárga maciért. Hirtelen nem is tudtam Töpörtyűre figyelni, egyrészt megrázott, hogy a nőkre milyen nagy hatással van egy ilyen otromba, ortopéd plüssállat, másrészt azt kezdtem mérlegelni, hogy ha Bazsa ilyen előzékenyen kommunikál egy vadidegen, ámde annál dekoratívabb lánnyal, akkor most komolyan hajt-e az Esztire, vagy tényleg Áronnak szánja a Micimackót?!

- … szóval ez egy elég friss kapcsolat a barátom életében, de úgy néz ki, hogy le fognak feküdni egymással – ütötte meg egyszer csak egy érdekesebb rész a fülemet Töpörtyű előadásából.

- Hogy, micsoda? – kérdeztem gyorsan.

- Én is kicsit meg vagyok botránkozva rajta – ismerte el Töpörtyű -, bár az én világi életemtől sem volt idegen az… ilyesmi. Beszélgettem vele erről sokat, de semmi kivetnivalót nem talál benne, pedig mutattam neki igéket a Bibliából is. Végül sikerült annyit elérnem, hogy nagyobb felelősségérzettel gondolkozik, s nem hagyja teljesen a lányra a védekezést. Az nem lenne jó, ha mondjuk valami rosszul sikerülne, s egy élettel kellene játszani egy futó kapcsolat miatt… Érted, ugye, hogy mire célzok?

Bazsa lépett mellénk, s Töpörtyűre bökött.

- Igazából az ő választása volt – mondta a vörös hajú lánynak. Az végigmérte Töpörtyűt s az összes fogát kivillantva rákköszönt.

- Helló. Kata vagyok…

Töpörtyű hirtelen teljesen kizökkent a gondolatmenetéből, alig tudott bemutatkozni. Kiderült, hogy a lány is akar magának egy Micimackót, de inkább egy hasonló méretű Malackát („mert az olyan kis

disznó”), csak Bazsa képtelen volt elmagyarázni neki, merre van a plüssállatos üzlet. Szerintem Töpörtyű sem emlékezett rá, de azért magyarázott egy darabig. Végül megszabadultunk a lánytól s Micimackót kézre fogva folytattuk az utunkat a főbejárat felé. Töpörtyű kezdhette elölről a helyezkedést, hogy folytatni tudja a számomra zavarosnak tűnő kiselőadását.

- Az az egy probléma van – mondta végül, amikor Bazsa újra elénk került -, hogy az ő köreiben ciki az, ha valaki óvszert használ. Zokniban lábat mosni, meg ilyenek, tudod te ezt…

- Ühüm – helyeseltem, mert hát miért ne?

- Abban benne van, hogy így… védekezzen, de nem akarja azzal lejáratni magát, hogy bemegy a boltba s vesz ilyet. Ráadásul mindig a pénztárhoz rakják, hogy jól lehessen látni, ki nyúl érte, tiszta ciki ez, ugye?

- Hát… biztos – értettem egyet.

Nem teljesen értettem, hogy mit akar ebből kihozni. Ezek voltak a boldog tudatlanság percei.

- Úgyhogy abban maradtunk, hogy majd én veszek neki egy csomagot – tért a lényegre Töpörtyű. – Ezt adom neki karácsonyra. Most lehet, hogy furcsán hangzik, de mintha az helyeződött volna a szívemre, hogy ez is az evangélizáció egyik formája. Azt még nem tudom, hogy adjak-e mellé igéskártyát, illetve ha adok, akkor melyik ige legyen rajta… Szóval, mit szólsz ehhez, Gabi?

Mit lehet egy ilyenhez szólni?

- Hát… ö… nem tudom… - hebegtem. – Ez szerintem olyan dolog, amit neked kell tudnod, én azt nem tudhatom, hogy te milyen kijelentést kaptál az Úrtól…

- De… nem botránkozol meg rajta? – kérdezte.

- Hát… végül is nem – ismertem el. Eszembe jutott az az eset, amikor valamilyen szinten összebarátkoztam egy csövessel, aki kukákból szedte ki a csikkeket s azokat szívta, s vettem neki egy doboz cigit. Töpörtyű teljesen ki volt akadva, s annyira telebeszélte a fejemet, hogy végül odaadtam neki a dobozt, s ő látható élvezettel szakította szét a tartalmát apró darabokra s szórta a kukába. Gondolom a csöves még így is örült neki…

- Nem, nem botránkozom meg ezen – biztosítottam róla ismét. Időközben odaértünk a főbejárathoz, Bazsa lecsapott egy szabad padra, maga mellé ültetve Micimackót. Mi Töpörtyűvel úgy tettünk, mintha a pár

méterrel odébb felállított alaprajzot nézegetnénk.

- Akkor jó – derült fel Töpörtyű arca. – Mert arra gondoltam, hogy testvéri módon kisegíthetnél… Én ma már többször is megpróbáltam, de nem bírtam megtenni… viszont te olyan talpraesett gyerek vagy, neked nem okozhat gondot, hogy vegyél egy ilyen… csomagot. Adok rá pénzt.

Hirtelen összeállt a kép s valami gonosz hidegség futott át rajtam. Hát ezért mászkált be annyi boltba, hogy ne vegyen semmit – és ezért ment bele rögtön, hogy megveszi helyettem az általam cikinek tartott CD-ket… És én, marha, még azt hittem, milyen jó testvér, s azt mondtam, hogy egyszer még meghálálom… Ebből nem lehet tisztességesen kimászni.

Töpörtyűre néztem s tudtam, hogy tisztában van vele, mennyire behúzott a csőbe. Mintha egy kis károrvendő vigyor is ott bujkált volna a szája sarkában. Még soha nem utáltam senkit ennyire, mint őt…

- Tamás bátyóék mindjárt itt lesznek – emlékeztetett Töpörtyű s pénzt nyújtott felém. – Abban a szemközti boltban kint van a polcon, csak leveszed, s viszed a pénztárhoz. Sok sikert!

Kezdtem átérezni, milyen lehetett keresztyénnek lenni egy római arénában.

Töpörtyűnek hála tisztában voltam vele, hogy soha többé nem fogom betenni a lábam ebbe a bevásárlóközpontba, de még a környékére sem. Mondjuk ez annyira nem tört le, mert eddigi életem során is tökéletesen megvoltam nélküle, valószínű, hogy ezután is megleszek – de az is biztos, hogy Töpörtyűtől ezentúl annyi szívességet sem fogadok el, hogy kinyissa előttem az ajtót. Ki tudja, hogyan és hányszorosan venné vissza…

Tamás bátyóék persze késtek, de ez zavart legkevésbé. Mikor megérkeztek, mondták, hogy ők már bevásároltak mindent, s mehetünk enni, ha éhesek vagyunk. Azok voltunk, meg kíváncsiak is, de nem voltak hajlandók elárulni, mit vettek. Mikor bepakoltunk a kocsiba, pontosabban Micimackót begyömöszöltük a csomagtartóba, két nagy pakkot láttunk jellegtelen barna papírba burkolva, de hiába célozgattunk rá, nem mondták meg, mi az. Pukkadjanak meg…

Nagy nehezen keresztülaraszoltunk a városon. Minden ki volt díszítve, villogtak a fényreklámok, pár helyen piros ruhás télapók mászkáltak, de az összhatás nem volt se szép, se ünnepélyes. Inkább csak egy ideges nyüzsgés, ahol mindenki akadályoz mindenkit – a többi autós

például minket, amire Tamás bátyó gyakran emlékeztette is őket.

- Mi eszünk? – érdeklődött Bazsa.

- Kínait – felelte Tamás bátyó. – Azt már régen ettem. Ti ettetek már?

- Persze – vágta rá egyből Töpörtyű. – Olyan édes-savanyú akármit. Jó volt.

Nekem még nem volt szerencsém semmi ilyenhez, de nem éreztem szükségét annak, hogy ezt az információt megosszam a többiekkel. Még mindig a legutóbbi vásárlásom járt a fejemben. Nincs ebben semmi ciki, nyugtattam magam. Azért árulják a dolgokat, hogy megvegyék. Biztos egy csomóan vesznek ilyet minden nap. Lehet, hogy a pénztáros kiscsaj már el is felejtette, hogy ott jártam. Meg különben is, mi köze hozzá? Ráadásul nem azért vettem, mert paráználkodni akarnék, vagy ilyesmi, hanem mert egy testvérnek szüksége volt hozzá az evangélizáláshoz. Szóval semmi okom szégyenkezni.

- Van egy hely, ahol rengeteget ettünk a teológia alatt – szólt hátra Tamás bátyó. – Remélem, még nem zárták be. Gondoltam, megmutatom nektek. Elég olcsó, mármint pesti viszonylatban, s jól is főznek. Na meg nagy adagokat adnak.

- Ez volt a törzshelyetek? – érdeklődött Gézka.

- Nem, nem, az egy söröző volt kicsit odébb, de enni gyakran betértünk.

Söröző? Ha ezt az ifis lányok tudnák…

Annyi ideig keringtünk az aranyvasárnapi forgalomban, utána meg parkolóhelyet keresve, hogy azalatt majdnem haza is értünk volna Balogszentmihályra. De hát Kína még messzebb lenne… Végül csak ott találtunk parkolóhelyet, ahonnan vagy tíz percet kellett gyalogolni az étteremhez, keresztül a latyakos, kutyapiszkos (s a kettő mindenféle arányú keverékével borított) utcákon. Kezdtem besokallni a tömegtől, egy egyszerű vidéki ember nincs az ilyesmihez hozzászokva… Megváltásnak tűnt, mikor beléptünk a rikító sárga írásjelekkel telemázolt ajtón s elborított minket a kellemes, illatokkal teli meleg.

Fogalmam sem volt, mit rendeljek, így azt kértem, amit Tamás bátyó. Valami sült csirkehúsos akármi volt, kicsit szokatlan, de finom. A sarokpolcon egy tévé állt, valószínűleg nem a vendégek számára, mert valami kínai film ment rajta. Két hős harcolt, felváltva előadtak egy-egy

több perces monológot majd csaptak egyet a karddal, majd újra a monológ. Bazsa ezen röhögcsélt, pedig szerintem érdekes volt, hogy az összecsapás itt sokkal inkább intellektuális, mint fizikai síkon zajlik. Mikor ezt megpróbáltam Bazsának kifejteni, kb. olyan értelmes képet vágott, mint a csomagtartóba begyűrt Micimackója. De legalább abbahagyta a filmen való röhögést s elsütött pár kínai viccet, pl.

- Apám kínai, anyám japán, én meg már alig látok… - Húzta szűkre a szemeit. Végül Tamás bátyó szólt neki, hogy most már fogja vissza magát.

Töpörtyű arról kezdett kérdezősködni, hogy amikor teológusként olyan sokat járt ide Tamás bátyó, próbálta-e evangélizálni a kínaiakat. Elvégre nem lehet véletlen, hogy Isten pont a teológia utcájába hozta el őket boltot nyitni, biztos lehetett vele valami célja.

- Majd adok egy könyvet Hudson Taylorról – felelte erre Tamás bátyó. – Ö volt a kínaiak nagy misszionáriusa… Amúgy nem olyan egyszerű ám a dolog, hogy csak úgy bejössz s jól megevangélizálsz valakit, aki egy idegen kultúrából származik. Páran próbálkoztak vele… - Kicsit elmerengett. – Azt hiszem annyit sem sikerült elérniük, hogy a szerencsesütikbe bibliai igéket tetessenek. Majd a következő nemzedék sikeresebb lesz ebben… - Nézett atyai mosollyal Gézkára, aki éppen egy sült banánt próbált letuszkolni. A látvány nem volt túl bíztató.

Irgalmatlan nagy dugó fogadott minket Budapestről kifelé menet, olyan lassan araszolgattunk, hogy kezdett az az érzésem támadni, gyalog előbb hazaértünk volna. Tamás bátyó eleinte kedélyes beszólogatásokkal fogadta a helyzetet, de a végén már olyan feszült volt, hogy még Bazsa sem mert semmit sem szólni. Ritka alkalom. Valahogy azért hazaértünk, de magamban úgy döntöttem, hogy az elkövetkezendő pár karácsony alkalmával inkább helyben intézem majd a bevásárlást.

December 22. Kedd

Bazsa ma is átugrott, a programot csiszolgattuk. Gyakorlatilag már kész vagyunk az egésszel, s a beszerzendő dolgok listája is megvan. Egy kis pénzt még kell kunyerálni hozzá, de az is megoldható. Az az érdekes, hogy a nagy szervezkedés és készülődés közben sehogy sem sikerült karácsonyi hangulatba kerülnöm, pedig minden külső tényező adott volt: a

város fenyőfáit már feldíszítették lámpasorokkal, húgaim kiderítették, hogy ki mit fog kapni s hol vannak elrejtve az ajándékok, sőt, már az összekötözött fa is ott lapult a garázs sarkában. Na mindegy, ettől még lesz karácsony.

Este felhívott Kovács Kati. Meglepődtem a dolgon, mert ő nem az a hívogatós típus, legalábbis nem az én irányomban. Azt mondta, hogy teljesen kikészült már idegileg a holnapi vasárnapi iskolás műsor miatt. Minden évben tartunk egy műsorral összekötött kis áhítatot a gyülekezetbe járó gyerekeknek és hozzátartozóiknak szenteste délutánján, addig is nyugodtan tudnak készülődni az otthonmaradók. Kovács Katinak meg már nagyon elege volt a szokásos karácsonyi versek + valami újszerűt mondani akaró betlehemezés kettősből s az ifisek ötleteit kérte. Nekem még régebben a kezembe akadt egy új könyv, amiben direkt fiataloknak, ifjúsági csoportoknak írt mai színdarabok, jelenetek voltak, ebből javasoltam neki egy vicces karácsonyit. Kicsit rendhagyó volt a dolog, semmi angyalok meg pásztorok meg Kisjézus, de jó kis görbe tükröt állított karácsonyi szokásaink elé. Kati rögtön rá is harapott. Nem értettem, hogy most akkor mi a baja.

- Nem azt mondtad, hogy a gyerekeknek is tetszik? – érdeklődtem.

- De, csak… - Hosszas szüneteket tartott, gondolom a könnyeit törölgette. Könnyen eltört nála a mécses, ha feszült volt. – Úgy érzem, nem áll össze az egész… Néha egészen mást mondanak, mint ami le van írva… eleresztik magukat.

- Szerintem épp az a jó – vigasztaltam. – Ki nem állhatom az olyan karácsonyi műsorokat, amin minden gyerek mintha karót nyelt volna.

Beszélgettünk még egy kicsit erről, de úgy éreztem, hogy csak az előadás után fog helyrebillenni a lelkivilága.

December 24. Csütörtök

Délután felpakoltam a húgaimat s testületileg kivonultunk a gimnázium nagytermébe rendezett karácsonyi gyerekistentiszteletre. Nagyobbik húgom (már nyolcadikos) persze szenvedett egy sort, hogy ő már nem gyerek, de mikor rámutattam a megjelent ifisekre is, köztük Gézkára és Bazsára, hogy ők sem gyerekek már, mégis itt vannak, elhallgatott. Persze akkor mással voltam elfoglalva, így nem fogtam gyanút.

Kovács Kati úgy mászkált a gyülekező emberek között, mint valami kísértet. Két szereplője nem érkezett meg a megbeszélt időre, s kezdett számára úgy tűnni, hogy összeomlik a világ. Szerencsére az egyiknek sikerült kideríteni a telefonszámát, így gyorsan felhívtuk. Még el se mondtuk neki, hogy mit akarunk, máris sietett leszögezni, hogy úton van, s ott van vele a másik szereplő is. (Később kiderült, hogy valami jó film volt a tévében, s nem bírták otthagyni a vége előtt.)

- Jövőre nem vállalom – jelentette ki Kovács Kati.

- Ugyan már, ne vegyél mindent a szívedre – javasoltam neki. Kezdett lelkifurdalásom támadni amiért ezt a darabot javasoltam neki. A szokásos műsorok miatt soha nem volt ennyire feszült.

Húgaimat szerencsére időben leültettem egy jó helyre, mert kezdett akkora tömeg összegyűlni, hogy mindenkinek még szék sem jutott. Lehuppantam melléjük. Kisebbik húgom teljesen odavolt, hogy mennyi ember van a teremben, a nagyobbik meg húzta a száját.

- Én már láttam karácsonyi műsort – közölte.

- Az a tavalyi volt – világosítottam fel.

- Mindegyik ugyanolyan – vont vállat.

- Hát akkor csak figyelj! – bíztattam, s reméltem, igazam lesz.

Márton NT tartott egy rövid bevezető áhítatot, s a gyülekezet énekkara is elénekelt két éneket, de a fő műsorszám a gyerekek előadása volt. Az énekkar szereplése után Márton NT bejelentette, hogy most a „Mindenkinek a magáét” című karácsonyi színdarab következik, fogadjuk sok szeretettel, majd ő is helyet foglalt az első sorban.

Sorban kigyulladtak a nagyterem színpadára irányuló reflektorok. A díszlet meglehetősen egyszerűnek bizonyult, hátul természetesen egy feldíszített karácsonyfa, egy asztal és pár szék középen, illetve egy túlméretezett, valószínűleg kartonból készült távirányító az asztal tetején. Kíváncsi voltam, melyik gyerek készíthette, biztosra vettem, hogy nem Kovács Kati keze munkája. Egy-két arcot ismertem a vasárnapi iskolások közül, bár ilyenkor mindig felduzzad a létszám, karácsony tájékán sok szülőnek eszébe jut, hogy jó lenne viszontlátni a csemetéjét a színpadon, egy kicsit büszkélkedni vele…

Sokáig nem történt semmi, a megilletődött csend kezdte átadni a helyét a türelmetlen mocorgás zajának. Én is kíváncsian nyújtogattam a nyakam, de nem láttam be a színfalak mögé, pedig biztos érdekes dolgok

történtek ott… Végül megjelent az anyukát játszó kislány, nagymamától kölcsönvett kendővel a fején, s buzgón sepregetni kezdett.

- Ez nem lehet igaz! – zsörtölődött. – Itt a szenteste, s hogy néz ki a lakás! Persze ez senkit sem izgat rajtam kívül…

Egy magas kislány lépett be a színpadra, sikerült igazi okostóninak beöltöztetni, szemüveggel, copffal, kémiakönyvvel a kezében.

- Olyan éhes vagyok, anya, mit lehet enni? – kérdezte.

- Enni? – nézett rá csodálkozva az anyuka. – Hol van az még, kislányom! Jó lenne, ha segítenél egy kicsit takarítani, ahelyett, hogy a hasadon járna az eszed!

- De én mos vagyok éhes! – nyavalygott tovább a kislány. – Éhesen nem lehet semmit sem csinálni. Tanulni sem tudok éhesen.

- Most nincs evés és kész! – szögezte le az anyuka, miközben buzgón sepregetett. – Inkább fogj egy rongyot és töröld le az asztalt.

Egy alsós kislány sétált be a színpadra.

- Akkor megkapom azt a kiskutyát? – érdeklődött.

- Milyen kiskutyát? – nézett rá az anyuka.

- Hát amit a Télapótól kértem.

- Még csak az hiányozna ide! – csóválta meg a fejét az anyuka. – Tiszta szőr lenne minden, meg idecsinálna a lakás közepére…

- De azt mondtátok, hogy ha jó leszek, karácsonyra kapok egy kiskutyát!

- Ha jó lennél, segítenél takarítani.

- Én még kicsi vagyok ahhoz, hogy takarítsak – jelentette ki a kis alsós, némi derültséget keltve a közönség soraiból. Kisebbik húgomon is láttam, hogy buzgón helyesel.

- Na persze – legyintett az anyuka. A két kislány elindult kifelé, amikor egy fekete ruhába öltözött, meglehetősen kócos lány rohant be s félrelökte őket.

- Döníz, mit csinálsz? – szólt rá az anyuka. Ügyesen játszotta a szerepet, kíváncsi lettem volna, hogy ő hogy áll hozzá a házimunkához.

- Jaj már, csak fogócskázni akarok egy kicsit, nem játszik velem senki – panaszkodott a rosszcsont.

- Talán mert most nem játékidő van. Jó lenne, ha nem akadályoznál, ha már nem segítesz!

- Soha nem játszik velem senki – mérgelődött a fekete ruhás lány s dühösen felborított egy széket, majd kicsörtetett. Amint kiment, belibbent

egy felsősnek tűnő, mindenesetre erőteljesen nőiesedő lány diszkóba való ruhában. A közönség soraiban néhány fiúnak felcsillantak a szemei, pár nagymama meg csodálkozva pillantott egymásra.

- Tök jó az az égősor a fára – közölte az anyjával.

- Te meg hogy nézel ki? Mindjárt itt vannak nagyanyádék, mit fognak gondolni?

- Felöltöztem a fenyődiszkóra.

- Milyen fenyődiszkóra?

- Jaj, anya, már beszéltem róla! Olyan uncsi mindig a karácsony, egy jó kis bulival fel kellene dobni. Már egy csomó barátomat meghívtam, nemsokára ide is érnek. Ti ugye a nagyiéknál lesztek addig?

- Még mit nem! – toppantott mérgesen az anyuka. – Kezd elegem lenni! Nyomás a szobátokba, öltözzetek fel rendesen és rakjatok rendet! Kifelé! Kifelé!

A seprűvel hadonászva kihajtott mindenkit a színpadról, s folytatta a takarítást. Miközben a székeket igazgatta, besétált a konfirmációs óráról ismert nagydarab gyerek, Ródli, vagy kicsoda, egy valószínűtlenül hosszú pipát tartott a kezében. Lazán kivigyorgott a közönségre, majd kihúzta az egyik széket, amit az anyuka épp előtte igazított meg, s leült.

- Mi lesz a vacsora? – kérdezte.

- Vacsora? – háborodott fel az anyuka. – Az egész lakás a feje tetején áll, minden tiszta kosz, a vacsorára még gondolni sem tudtam! Te is csak pipázgatsz ahelyett, hogy segítenél… Ráadásul ettől a büdös pipafüsttől megfájdul a fejem!

Ródli elégedetten cuppogott a pipával.

- Hát karácsony van! Szerintem pont ez az a nap, amikor nem kellene ennyit idegeskedni. Na, nem szelel ez a vacak… - Megfordította a pipát s úgy csinált, mintha kiverné belőle a dohányt. Anyuka mérgesen a földre dobta a seprűt.

- Most takarítottam fel a padlót, te meg összepiszkítod! Hát azért már…

Ródli csak vigyorgott, lehet, hogy nem jutott eszébe a szövege. Szerencsére nem kellett sokáig vigyorognia, mert nagy trappolással bevonult két ünneplőbe öltözött alak, Eszti öccse, Suszter Jimmy s egy kövér lány.

- Hát megjöttünk, kedveseink! – töltötte be Jimmy énekkarban edzett hangja a termet. – Milyen szép karácsonyunk van, ugye? Hol

vannak az unokáink?

Ezek szerint ők a nagyszülők, állapítottam meg. Kisebbik húgom viszont elégedetlenül morgott mellettem.

- Ezek még gyerekek, hogy lennének unokáik…

- Csitt! – szóltam rá.

Ródli nehézkesen felállt a székről s lekezelt Suszter Jimmyvel, közben az anyuka behívta a gyerekeket. Azok a nagyszülőkhöz rohantak, akik nem győzték dicsérgetni őket, majd a nagymama hirtelen csodálkozva összecsapta a kezét.

- Hát ti meg hogy vagytok felöltözve? – nézett végig a családon. – Így akartok templomba jönni karácsonykor? Ott lesz az egész város!

Erre Ródliék buzgón szabadkozni kezdtek, közben a diszkós és a rosszcsont lány elkezdte tépni egymást, mert összevesztek valamin. A nagypapa békítgetni próbálta őket, mire kapott ő is egy taslát, s eldőlt. Ennek persze mindig nagy sikere van, ha kisebb gyerekek is ülnek a nézőtéren, a zajos tetszésnyilvánítás most sem maradt el. Húgaimon is láttam, hogy élvezik a dolgot.

Ekkor érkezett meg a másik nagyszülőpár, akik terepszínű ruhába voltak öltözve, a nagymama kezében pedig egy ostor volt, ki tudja, honnan szerezte.

- Mi van itt? – bődült el a nagypapa, akit – mint később megtudtam – Robinak hívtak. Pár évvel idősebb is volt a többieknél, s elég emberesen tudott ordítani, annyi szent. Egyből csend is lett a színpadon, mindenki rémülten az újonnan érkezők felé fordult. A terepszínű nagymama pattintott egyet az ostorával.

- Mi ez a felfordulás, fiam? – érdeklődött Robi Ródlitól. – Hol a rend, hol a fegyelem? Így ünneplitek a karácsonyt? Bezzeg, amikor kint voltam a fronton, akkor…

Hangos kopogás szakította félbe.

- Elnézést… - tört át a tömegen az anyuka, hogy ajtót nyisson. – Igen, ki az?

Egyszer csak hangos diszkózene töltötte be a termet s bezúdult egy rakás kiscsaj, akik hasonló módon voltak felöltözve, mint a fenyődiszkót szervező lány. A színpadon teljes lett a káosz, Suszter Jimmy egy Bibliával rohangált, Ródli a pipájával fenyegette a lányait, a rosszcsont az egyik copfos kisdiszkósnak huzigálta a haját, a terepszínű nagymama meg pattogtatta az ostorát. Végül Ródli megragadta a hatalmas távirányítót s

lenyomott rajta egy gombot. A pár pillanattal később elhallgatott (kicsit csúszott az időzítés, de annyira nem volt feltűnő) s mindenki mozdulatlanná dermedt, mintha kimerevítették volna a képet. Ródli rosszallóan csóválta a fejét, miközben középre vonult s a közönség felé fordult.

- Ez nem karácsony – közölte kimérten. – Megmutatom én, hogy milyen, egy igazi karácsony!

A távirányítóval a többiek felé fordult s lenyomott egy gombot, mire komikus mozdulatokkal mindenki kihátrált a színpadról, mintha visszafelé tekerték volna a filmet.

- Na – dörmögte Ródli. Szép komótosan tömni kezdte a pipáját. Bejött az anyuka s mosolyogva ránézett.

- De jó, már megint pipázol? Megszagolhatom? – lépett közelebb.

- Na jó, most az egyszer – pöfékelt párat Ródli.

- Jaj, de jó illata van! – olvadozott az anyuka. – Annyira szeretem, amikor pipázol!

Sorban bejött a többi családtag is. A diszkós lány hozott egy széket, hogy ráülhessen az apuka, a rosszcsont papucsot húzott az apja lábára, az okostóni elétette az újságot. Suszter Jimmy elégedetten szippantott a füstből.

- Nagyon jó ez a füst! – bólogatott. – Pont olyan, mint amikor a templomban füstölnek. Pont ilyen kell karácsonykor.

A terepszínű nagypapa sem maradt ki a dologból, egy széket húzott az apuka mellé, s bizalmaskodva átölelte a vállát.

- Hát, fiam, tudod, hogy amikor a fronton voltam, nekem is egyetlen örömöm volt a pipa… Nehéz idők voltak azok, de egy kis pipafüst mindig be tudta aranyozni a napjaimat…

- Akkor lesz ajándékosztás? – érdeklődött az anyuka.

- Hát még szép! – vette ki a pipát a szájából Ródli. – Ott van mindenkié a fa alatt. Szépen menjetek oda, keressétek meg, aztán csöndben vonuljatok el vele. Én meg itt pipázgatok nyugodtan…

Így is történt, mindenki dicsérte az ajándékát majd szép lassan kiürült a színpad. Ródli elégedetten fordult a közönség felé.

- Na, ilyennek kell lennie egy karácsonynak! – közölte velünk.

Húgaimon láttam, hogy nincsenek elragadtatva ettől a lehetőségtől.

- Ez nem karácsony! – jött egy mérges kiáltás kintről. Berohant az anyuka, kikapta Ródli kezéből a távirányítót s kitekerte vele a férjét a

színpadról. Amikor egyedül maradt, ő is a közönség felé fordult. – Úgy látszik, nekem kell megmutatnom azt, hogy milyen is az igazi karácsony.

A kint várakozó szereplők felé intett a távirányítóval. A négy gyerek seprűvel felszerelkezve vonult be s egy szó nélkül takarítani kezdtek. Bejött az apuka is, gondosan elrendezte a székeket. Mikor elkészültek, elrakták a takarítóeszközöket s felsorakoztak a nagyszülők fogadására, akik rendben meg is érkeztek.

- Jaj, kedveseim, levetjük a cipőt, hogy ne hozzunk be koszt a lakásba – mondta a hívő nagymama.

- Sőt, még zoknit is cserélünk, hogy ne legyen büdös a lábunk! – tette hozzá a terepszínű nagymama, általános derültséget keltve. Mikor ezzel végeztek, körbepuszilkodtak, majd a fához vonultak, ahol az anyuka kiosztotta az ajándékokat.

- Örülnék neki, ha a folyosón bontanátok ki őket, hogy ne szemeteljétek össze a nappalit – indítványozta az anyuka.

- Hát persze – felelték rá kórusban s egyenként kivonult mindenki a színpadra. Az anyuka mosolyogva nézett a közönségre.

- Na, így néz ki egy rendes, tiszta, igényes karácsony!

Az okostóninak öltözött kislány vonult be a színpadra, elvette a távirányítót s kitekerte vele az anyját.

- Engem nem ért meg senki ebben a családban – világosította fel a közönséget. – Senki nem foglalkozik velem, senki nem kérdezi meg, hogy milyennek szeretném a karácsonyt. De most végre megmutathatom!

Lenyomott egy gombot, s karba tett kézzel várta a fejleményeket. A testvérei jöttek be először.

- Nézd, Kitti, hoztunk neked csokit! – mondta a diszkószervező.

- Köszönöm, nagyon kedves – vette át az ajándékot az okostóni.

- Nekem meg van ilyen cukrom – mondta a következő.

- Köszönöm, nagyon kedves.

- Én meg megígérem, hogy nem fogok veszekedni veled többet – lépett elé a rosszcsont is. – Úgyis karácsony van, béke meg szeretet, meg ilyesmi.

- Ez nagyon rendes tőled – dicsérte meg az okostóni.

Ródli és az anyukát játszó kislány egy ellenőrző könyvet nézegetve sétáltak be.

- Te gondoltad volna, hogy ilyen jól tanul? – kérdezte az anyuka.

- Még soha nem láttam ennyi ötöst egy rakáson – bólogatott Ródli

is. – Kislányom, engedd meg, hogy gratuláljunk. Nagyon ügyes voltál az iskolában!

- Ó, köszönöm… - sütötte le illedelmesen a szemét az ünnepelt.

A nagyszülők egy hatalmas dobozt hozva érkeztek, négyen is alig bírták el.

- Ó, hát hol van a mi kis zsenink? – harsogott a terepszínű nagypapa kamaszos hangja.

- Ott áll! – irányított Suszter Jimmy. – Na, tegyük le…

A terepszínű nagymama megsimogatta a nála vagy egy fejjel magasabb okos unokája buksiját, majd a dobozra mutatott.

- Aranyom, amiért olyan jól tanulsz, Áron nagyapádékkal közösen vettünk neked egy csúcsszuper számítógépet, hogy még jobban tudj okosodni.

- Nagyon szépen köszönöm – felelte illedelmesen a megajándékozott. A testvérei gyorsan biztosították róla, hogy nem fognak követelődzni a számítógéppel kapcsolatban, sőt, csakis akkor fognak vele játszani, amikor erre kifejezetten megkérik őket.

- Na, ez már karácsony! – közölte az okostóni boldogan a közönséggel.

Ezután a kutyát akaró kislányé lett a távirányító, aki természetesen kutyát kapott meg sok dicséretet. Annak idején Kovács Katinak javasoltam, hogy ezt vegye ki, mert feleslegesnek tartottam ezt a részt, de gondolom annyi szereplő volt, hogy kellett ez is.

- Az nem is igazi kutya! – akadt ki a kishúgom. – Az csak egy plüssállat!

- Volt igazi is, csak elfutott az előadás előtt – világosítottam fel.

A kiskutyás jelenet után jött a rosszcsont karácsonya. Ügyesen játszott a feketébe öltözött kislány, bár akadt egy olyan halvány gyanúm, hogy nagyon nem is kell rájátszania.

- Ezt a hülyeséget! – visította, kikapta a távirányítót a testvére kezéből s mindenkit kitekert vele a színpadról. – A karácsony mindig olyan uncsi – állapította meg utána. – Soha semmi izgalom meg akció!

Anyuka lépett be, kedvesen odament hozzá.

- Kislányom, mit szeretnél karácsonyra, gondolkodtál már rajta?

- Hát persze – vágta rá a rosszcsont. – Egy jó kis stukkert! – A közönség felé fordulva úgy érezte, hogy ezt meg kell magyarázni. – Mármint egy pisztolyt.

- Mi is pont erre gondoltunk, kislányom – simogatta meg a fejét az anyuka, s a pulóvere alól előkerült egy meglehetősen igazinak tűnő pisztolyt.

- Hú, ezt én is elfogadnám – hallottam egy vékony gyerekhangot hátulról.

- Ez igen! – bólintott elismerően a rosszcsont. – Pont ilyenre gondoltam.

Apuka lépett be, kezében egy bőrkabáttal.

- Egy ilyen vagány pisztolyhoz vagány szerelés is jár – nyújtotta át a ruhadarabot. A rosszcsont gyorsan fel is öltözött, majd hangosan kiáltozva behívott mindenkit.

- Ide nézzetek, milyen tök szuper dolgokat kaptam! – mutatott magára. – És most játszunk!

Nagy durranás hallatszott, amint a patronos pisztoly működésbe lépett, sok néző ijedten összerezzent. A szereplők hullottak, mint a legyek, majd feltápászkodtak s kérték a rosszcsontot, hogy lője le őket még egyszer.

- Olyan vagy, mint egy bosszúálló angyal – dicsérte meg Suszter Jimmy, mint hívő nagypapa.

- Az jut erről eszembe, hogy amikor a fronton voltunk, nekem is volt egy pisztolyom – emlékezett vissza terepszínű nagypapa. – Na annak is ilyen hangja volt. Gyerünk, kislányom, lőj le megint olyan ügyesen, mint az előbb!

Rögtön teljesült is a kívánsága, majd a rosszcsont a közönségre emelte a fegyvert, s elégedetten állapította meg:

- Na, ilyen egy igazi jó karácsony!

A diszkóruhába öltözött lány kikapta a kezéből a távirányítót.

- Vége a gyereknapnak! – közölte vele. – Mindjárt kezdődik a fenyődiszkó, s még sehol sem állunk a készülődéssel. Gyerünk, kifelé!

A színpad hamar kiürült. Pár pillanat múlva az anyuka jött vissza, kezében újra seprűt tartott.

- Kislányom, elég tiszta lett a szoba, mit gondolsz? – érdeklődött.

- Hát nem rossz, de ott a fenyő alatt még ki lehetne söpörni egyszer – mutatott a fára a kislány. Az anyuka buzgón nekilátott a takarításnak.

Az apuka és a hívő nagypapa egy komplett hifi berendezést cipelve érkezett.

- Meghoztuk a hangfalakat, hova rakjuk? – kérdezték.

- Oda a sarokba, ott jó lesz. Apu, majd te kezeled a zenét, jó?

- Hát persze, kislányom.

A testvérek zseblámpákat szorongatva vonultak be.

- Mi leszünk a stroboszkóp – jelentették be.

- Nagyszerű – nyugtázta a szervező. – Álljatok oda, oda és oda. Majd a zene ütemére villogjatok, ha kérhetem.

- Simán menni fog – ígérte a rosszcsont.

A terepszínű nagypapa felajánlotta, hogy ő lesz a kidobóember, mert úgy hallotta, hogy minden magára kicsit is adó diszkóban van kidobóember.

- Az nagyon jó lesz – karolt be a diszkós lány. – Ide kellene állni az ajtóhoz s majd be kell engedni a vendégeket, akiket meghívtam.

Hamarosan meg is érkeztek a korábban már nagy kavarodást okozó diszkótündérek, de ezúttal mindenki örült nekik, dicsérték a ruhájukat, majd az apuka bekapcsolta a zenét s lett nagy mulatság. Úgy tűnt, hogy ezt a rész megy nekik a legnagyobb átéléssel. Végül a terepszínű nagypapa aktivizálta magát, mint kidobóember, s megszabadította a színpadot a diszkóra érkezett fiataloktól. Intett a nagymamának, aki megszerezte a távirányítót, majd kikapcsolta a zenét.

- Mi ez itt? – nézett végig szigorúan a családon a terepszínű nagyapa. – Nincs karácsony fegyelem nélkül. Így van?

- Még szép, hogy így van! – helyeselt buzgón a felesége.

- Először is rendet kell rakni. Szörnyen néz ki ez a szoba! – mutatott körbe a nagypapa. – Takarítani, egy-kettő!

A másik nagyszülőpár kivételével mindenki buzgó takarításba kezdett, őseik elégedett pillantásaitól kísérve. Mikor úgy ítélték meg, hogy már eléggé megtisztult a sokadjára kitakarított színpad, sorakoztatták a családot.

- Vigyázz! Pihenj! – harsogta a nagypapa. – Ajándékosztáshoz készülj! Jobbra át!

A nagymama segítségével mindenki kapott egy személyre szóló ajándékot, anyuka például egy szuper takarítókendőt, a másik nagypapa egy távcsövet, hogy messziről is tudja figyelni a családot, a gyerekek pedig beutalót kaptak egy tíznapos cserkésztáborba, ahol majd fegyelemre tanítják őket. Végül elégedetten bólintottak a terepszínű nagyszülők.

- Na, így már kinéz valahogy a karácsony…

A család nem tűnt túlságosan lelkesnek, de a másik nagypapa

bólogatott.

- Jó, jó, de még nem az igazi. Szabadna? – kérte el a távirányítót. Végigmérte a még mindig sorban álló társaságot, majd komoly hangon folytatta: - Nincs karácsony templom nélkül. Ez az egész karácsonynak a lényege. Mindenki felkészült a templomra?

- Igen! – bólogatott buzgón a család.

- Mi már alig várjuk, hogy odaérjünk – bizonygatták a gyerekek.

- Emlékszem, annak idején a fronton is milyen szép volt a tábori mise… - merengett a terepszínű nagypapa.

- Már így is késésben vagyunk, úgyhogy igyekezzünk! Indulás!

Kettesével sorakozva, kezüket imára kulcsolva kivonultak a színpadról, majd rövid idő elteltével újra bevonultak, örömtől ragyogó arccal.

- Hát ez nagyon szép volt – állapította meg az anyuka.

- Pont olyan felemelő volt, mint a tábori mise – bólogatott a terepszínű apuka is.

- Én megfogadtam, hogy ezentúl mindig jól fogok viselkedni! – jelentette be a rosszcsont, bár a pisztoly még mindig a kezében volt.

- Legközelebb a barátaimat is elhívom – ígérte a diszkós lány.

A hívő nagyszülők elégedetten nézték őket.

- Na, így már teljes a karácsony – nyugtázták.

Az apuka kilépett a sorból, átvette a nagypapától a távirányítót, majd a közönség felé nyújtotta, letéve a földre. Végignézett az embereken, majd ezt kérdezte:

- És maguk? Maguk szerint milyen az igazi karácsony?

Az előadás után a szokásos boldog kavargás következett, melynek során minden gyerek, illetve annak látszó nem-gyerek (így én is) kapott egy kis csomagot, amit a gyülekezet tagjainak adakozásából állítottunk össze, majd boldog karácsonyt kívántunk azoknak az ismerősöknek, akik elénk kerültek. Páran próbálkoztak a „kellemes karácsonyi ünnepeket” fordulattal is, de ezeket Tamás bátyó felvilágosította, hogy a lábvíz a kellemes, a karácsonyi ünnepek legyenek csak áldottak. Így sokkal lelkibb.

Kovács Katit megkerestem még, hogy gratuláljak neki a színdarabhoz. Megkönnyebbült, de korántsem elégedett mosolyt láttam az arcán.

- Kösz – mondta. – De jövőre maradunk a betlehemnél, azt hiszem.

- Miért? – kérdeztem megütközve.

- A nagymamám azt mondta, hogy semmit sem értett az egészből. A Rózsika néni meg megbotránkozott a világi zenén.

Erre hirtelen nem tudtam mit mondani.

- Gézka is azt mondta, hogy inkább valami bibliai történetet kellene előadni a gyülekezetben, nem ilyen izéket – folytatta Kovács Kati.

Erre tudtam volna mondani valamit hirtelen is, de inkább nem tettem.

- És Márton NT? – kérdeztem óvatosan.

- Ő azt mondta, hogy köszöni a szolgálatot.

- És az nem több neked, mint a Rózsika néni meg a Gézka?

- Márton NT mindig ezt mondja.

- Azért nem szokta elhallgatni, ha valami nem tetszik neki – emlékeztettem.

- Lehet, hogy csak nem akarta elrontani a karácsonyomat azzal, hogy megfed.

Nagyot sóhajtottam. Miért van olyan érzésem néha, hogy a gyülekezetünk tagjai jobban érzik magukat akkor, ha valamit rossznak vélnek? Szívesen kifejtettem volna ezt neki, de én sem akartam elrontani a karácsonyát. Legalábbis még jobban nem…

- Szóval megbántad, hogy ezt a darabot választottad? – kérdeztem azért még,

- Nem – rázta a fejét. – Nagyon jól érezték magukat a gyerekek közben. Már most kérdezgetik, hogy mit adunk elő legközelebb.

Tamás bátyó érkezése szakította félbe az eszmecserénket. Nagy vigyorgások közepett gratulált Katinak és rajta keresztül persze minden szereplőnek a karácsonyi műsorért.

- Úgy hallom, a te ötleted volt – fordult felém.

- Á, nem teljesen – mentegetődztem.

- Nem te írtad?

- Ugyan már – ellenkeztem. – Csak ráakadtam egy könyvre, amiben benne volt. Majd Kati odaadja, ha érdekel.

Végül megkerestem a húgaimat, hogy hazasétáljuk, s megmutassuk, hogy a mi családunk szerint milyen az igazi karácsony…

December 27. Szombat

Bő három napi nagymértékű süteményfogyasztás (egyszerűbben fogalmazva zabálás) után mindig nehéz volt rávennie magát az embernek arra, hogy a sűrű december végi sötétben és hidegben elmenjen ifire, de tudtam, hogy ezt most nem hagyhatom ki. Egyrészt az év utolsó ifije, másrészt a szilveszteri bulival kapcsolatos utolsó közös, hivatalos megbeszélést is most kell megejteni, feltéve, ha lesz rá igény. A program már összeállt, de még az enni- és innivalóval kapcsolatos dolgokat nem ártott letisztázni. Általában batyubál jellegű volt minden ilyen összejövetel, s annyi kaja szokott megmaradni, hogy még január első hetében is azt ettük, de azért jobb biztosra menni. Annyi kiderült, hogy Tamás bátyóék már beszerezték a virslit Pesten – bár nem értettem, hogy miért kellett ennyire titkolódzni meg külön utakon járni hozzá.

Elég kevés szó esett a programról, bár ebben a kevésben minden lényegeset letisztáztunk, filmestül, ki-mit-tudostúl, közérdekű időpontostól. A Szondi lányokról is kiderült, hogy velünk töltik a szilvesztert, sőt, még egy unokatestvérük is eljönne, ha szabad, valami Zsolt. Tamás bátyó persze egyből mondta, hogy miért ne szabadna, minden vendégnek örülünk. Sőt, ő is hoz egyet, nemrég vette fel a kapcsolatot egy lánnyal, aki a családjával nyáron fog Balogszentmihályra költözni, a családja nem hívő, de a lány az, s majd szeretne beépülni a gyülekezetbe. Goplár Teréznek hívják amúgy.

A leendő vendégek hallatán nekem is eszembe jutott, hogy én is hívhatnék egyet. A gimiből ismertem egy fiút, aki múlt nyáron tért meg s szorgalmasan járt a reggeli áhítatokra. Pár faluval odébb lakott, s abban a gyülekezetben nem volt ifi. Biztos nagy élmény lenne neki, ha egy olyan hosszú rendezvényen látna egy jól működő ifit, mint amilyen a szilveszterünk lesz. Gyorsan bejelentettem én is a meghívottamat.

- Nagyon jó ötlet – helyeselt Tamás bátyó is. – Hogy hívják?

- Uglay – feleltem.

- Uglay mi?

- Ö… - Ekkor tudatosult bennem, hogy nem is tudom a keresztnevét, mindenki csak a családi nevén szólította. – Hát ö… izé, Uglay és kész.

Már csak azért is jó lesz, ha eljön, mert legalább megtudom a nevét, gondoltam,

Bazsa persze nem bírt nyugodni, s az ifi végén még biztosított róla,

hogy majd minden nap találkozunk a szilveszterig, hogy minden apró részletet megbeszéljünk. Ráhagytam. Még pár nap, s túl is leszünk rajta.

Azt se bírtam ki, hogy ne nyomozzak egy kicsit Bazsa ajándéka ügyében. Valahogy az állítólagos megajándékozott mellé kerültem, cinkos mosollyal végigmértem majd ezt kérdeztem:

- Micimackó?

Áron furcsán nézett rám.

- Tessék? – kérdezett vissza.

- Micimackó? – ismételtem meg bizonytalanul.

- Mi van vele?

Tudtam! Biztos voltam benne, hogy nem neki szánta! A kis ravasz! Még jó, hogy átlátok a szitán.

- Ö, hát, izé – hebegtem. – Most olvastam ki, ne adjam kölcsön?

Áron még furcsábban nézett rám.

- Én már kinőttem ezekből. Gabi – közölte. – De azért kösz, hogy rám gondoltál.

December 28. Vasárnap

Az év utolsó vasárnapi istentisztelete. Ilyenkor nem szoktunk nagyon sokan lenni, az évenkénti kétszeri templomjárók már nagyban a húsvéti alkalomhoz gyűjtik az erőt, de a szorgalmasabb gyülekezeti tagok közül is sokan utaznak el rokonokhoz vagy csak egyszerűen úgy vannak vele, hogy nem kell túlzásba vinni a dolgokat.

Én természetesen ott voltam a templomban. Már csak azért is, mert tegnap nem tudtam beszélni Suszter Esztivel, s neki is fel akartam tenni a ravasz keresztkérdést.

Márton NT arról az igéről prédikált, hogy „Teremjetek hát megtéréshez illő gyümölcsöt!”. Gyanítom, hogy az egyik karácsonyi istentiszteletre szánta, mert akkor szokta ostorozni a megtérés nélküli vallásosságot meg a szokás-keresztyénséget. Pont karácsonyra ugyanis ledöntötte a lábáról az influenza, s Tamás bátyó tartotta meg mindkét alkalmat. Mindenesetre jó igehirdetés volt, s komolyan elgondolkoztam közben azon, hogy az utóbbi időben eluralkodott rengeteg szervezősdi most megtéréshez illő gyümölcs-e vagy sem. Ami azt illeti annyira lefárasztott már az egész, hogy egy cseppet sem bántam volna, ha kiderül, hogy nem.

Istentisztelet után – merő véletlenségből, persze… - úgy alakult, hogy Suszter Esztivel ketten vittük fel a perselyeket a lelkészi hivatalba. Pont szállingózott néhány tétova hópehely, így remek alkalmat találtam a célozgatásra:

- Hull a hó és hózik – dudorásztam, közben fél szemel Eszti reakcióját figyeltem. – Micimackó fázik…

- Hát, nincs meleg – értett egyet.

Kit érdekel, hogy nincs meleg?

- Micimackónak is jobb a jó meleg szobában – mondtam.

- Akkor miért fázik? – nézett rám mosolyogva Eszti.

Csak nőkkel ne kezdjen az ember.

- Úgy értem – próbáltam rávilágítani -, hogy ha nekem lenne egy Micimackóm, akkor én biztos a jó meleg szobába tenném ilyen időben.

- Mi az, hogy ha neked lenne egy Micmackód? Az nem egy mesefigura?

- Mindegy, hagyjuk – legyintettem.

Kezdtem elbizonytalanodni elméletem helyességét illetően.

December 29. Hétfő

Bazsával ma Gézkánál kötöttünk ki, aki a számítógépén megmutatta az ifivel kapcsolatos fényképgyűjteményét. Nem is gondoltam volna, hogy ennyi képet szedett össze, bár manapság már szinte mindenkinek van digitális fényképezőgépe, s azzal nem kerül semmibe egy csomót kattintgatni… Több, mint ezer képről volt szó. Vagy egy órán keresztül csak nézegettük őket, a végén már fájt a hasam a sok nevetéstől. Főleg evés közben tud az ember érdekes képeket vágni… Felidéztük a nyári táborokat, kirándulásokat, az evangélizációs alkalmakat, de találtunk képeket sima, „mezei” ifikről s házaknál tartott összejövetelekről is.

- Le kellene vetíteni az összeset – javasolta Bazsa.

- Csak fél óra van erre szánva a programban – emlékeztettem. – Inkább ki kellene válogatni a legjobbakat.

- Ja, nem biztos, hogy mindenkit leköt ennyi ideig – értett egyet velem Gézka. Ritka alkalmak egyike… - Szerintem olyan… háromszáz kép elég lesz.

Abban maradtunk végül, hogy mindenki előtt levetítjük a válogatást, éjfél után meg aki akarja, megnézheti a többit. Válogatás

közben megkérdeztem Bazsától, hogy mit szólt Áron a Micimackóhoz. Csak vigyorgott össze-vissza, de nem felelt a kérdésemre. Épp meg akartam ismételni, hogy biztosan felfogja, amikor egyszer csak felugrott s a monitorra mutatott:

- Azt, azt, amikor kiesik a Zsolti szájából a virsli! Nehogy már kimaradjon!

Nagyon gyerekes, állapítottam meg.

December 30. Kedd

Ma ki kell aludnom magam, mert különben holnap gond lesz.

Persze ez nem olyan egyszerű. Délutánra volt megbeszélve, hogy pár ifissel bemegyünk az ebédlőbe s mindent előkészítünk a holnapi bulihoz. Bazsa már jó előre felhalmozott egy csomó dolgot, persze a helyszínen mindig ki szokott derülni, hogy mi hiányzik. Szerencsére Suszter Eszti elhozta az öccsét, így őt el tudtuk szalajtani zsinórért meg valami ragasztóért. Koós Zsolti is benézett, rögtön be is fogtuk lufikat fújni, közmondásosan ő volt a legerősebb az ifiben, biztos van tüdeje is hozzá. Bazsa és Eszti (hm…) a különféle szalagokat és szerpentineket erősítették fel a lámpákra meg a mennyezetre, én pedig az asztalokat próbáltam elrendezni. Sajnos Gézka felajánlotta a segítségét, s mindig mindent jobban tudott, így elég lassan haladtunk. Kellett egy színpad, ahol elő lehet adni a Ki-Mit-Tud-os dolgokat, egy hely a filmnézéshez, egy másik a svédasztalhoz. Volt pár variáció, s otthon hiába gondoltam végig mindent alaposan, Gézkának hála gyakorlatilag az összes lehetőséget végigpróbáltuk. Már épp kezdtem volna kiakadni, amikor Tamás bátyó felhívott.

- Át tudnál jönni a parókiára? – kérdezte.
- Mikor?
- Mondjuk most.
- Jó, itt vagyok az ebédlőben, átlépek – ígértem.
- Van nálad szilveszteri program?
- Akad.
- Hozd azt is. Várunk.

Kicsit furcsa volt a hangja. Támadt egy kis rossz előérzetem. Kiderült, hogy mégsem jó valami a programban? Pedig egyeztettünk mindenkivel… Vagy Bazsa vetélkedői lennének túl durvák? Az

evőversenyt végül is ki lehet adni…

Szóltam Gézkának, hogy pihenjen egy kicsit, majd jövök. Nem tűnt úgy, mintha sajnálná, hogy egyedül marad a teremrendezéssel…

Tamás bátyó a hangszigetelt tárgyaló előtt ült, furcsa mosoly bujkált a szája sarkában.

- Te megbeszéltél valamit a Kati nénivel? – kérdezte.

- Milyen Kati nénivel? – érdeklődtem.

- A Lídia nénivel – világosított fel.

- A szilveszterrel kapcsolatban?

- Ja.

- Én ugyan semmit. Ő jött azzal, hogy hozná az öregeket.

- És te mit mondtál erre?

Vállat vontam.

- Nem is tudom… Talán valami olyasmit, hogy mindenkit szeretettel várunk, vagy valami hasonló.

- Ez hiba volt – vigyorgott Tamás bátyó.

- Nem tilthatok ki senkit – mutattam rá a dilemmámra.

- Valóban nem – bólintott Tamás bátyó. – Mindjárt jövök.

Bement az irodába, az ajtó nyitásának pillanatában mintha Lídia néni hangját hallottam volna, de aztán hirtelen csend lett. Mi a csuda folyik itt?

Vártam egy darabig, majd újra nyílt az ajtó.

- Odaadnád a programot? – nyújtotta a kezét Tamás bátyó.

- Tessék.

Újra eltűnt. Nem szokott jól esni, amikor ennyire kizárnak valamiből. Most miért hívtak át? Ezt telefonon is megbeszélhettük volna. Ráadásul ki tudja, hogy tologatja szanaszét a padokat Gézka, amíg nem vagyok ott.

Kisvártatva megint megjelent Tamás bátyó, s az egyik programpontra bökött.

- Ez mi lesz?

Közelebb hajoltam, mert nem láttam pontosan az ujjától.

9^{00}-10^{00} Vetélkedő.

- Vetélkedő – mondtam.

- Odáig nekem is sikerült eljutnom, de mit takar? Milyen jellegű vetélkedő?

- Főleg ügyességi. – Ezt a részt inkább Bazsa állította össze, de azért pár dolog rémlett. – Valami evőverseny, vízipisztolyos lövöldözés, lufiborotválás… Ilyesmi. Meg lesz néhány bibliai kérdés is, mégis csak gyülekezeti alkalom.

- És szerinted ezek az ügyességi dolgok mennének idősebb gyülekezeti tagoknak? – kérdezte.

Újra beugrott Lídia néni képe, amint tömi magába a sós ropit. A vízipisztoly még csak-csak, de a lufiborotválás egy kicsit is remegő kézzel… Megráztam a fejem.

- Csak röhögés lenne belőle – jelentettem ki.

- Helyes – bólintott Tamás bátyó, majd újra eltűnt a hangszigetelt irodában. Kezdtem sejteni, miért is vagyok itt. Lídia nénin csak nem adta fel a tervét, s most össznépi gyomrozás van, hogy mégis csak tegye meg. Ami engem illett, ambivalens érzéseim voltak a tervvel kapcsolatban. Valahogy úgy éreztem, hogy tényleg az lenne az igazi, ha az egész gyülekezet együtt tudna ünnepelni. Viszont mindenki mindent úgy sem tudna csinálni, sőt, lehet, hogy néhány ifis dolog még meg is botránkoztatná az idősebb gyülekezeti tagokat. Annak meg nem sok értelmét láttam, hogy a terem egyik végében mi, a másik végében meg az idősebb gyülekezet szilveszterezzen. Ott van az óévbúcsúztató istentisztelet, azon együtt vagyunk.

Bár még kérdés, hogy mi lesz a benti meccs eredménye…

Újra Tamás bátyó. Ezúttal a képvetítésre mutatott.

- Vannak képeitek a felnőtt gyülekezeti alkalmakról is? – kérdezte.

- Szerintem nincsenek.

Ezúttal beérte ennyivel.

Pár perc múlva Lídia, azaz Kati néni jött ki az irodából. Köszöntem neki, de nem foglalkozott velem, meglehetősen dacos arccal vonult ki, az ajtót sem csukta be maga után. Nem láttam nála az újságját, lehet, hogy csak azzal együtt Lídia nénis…

- Gyere be, Gabi! – kiáltott ki Tamás bátyó. Bent Márton NT-vel ültek a tárgyalóasztal mellett, előttük pár gyűrött papír. Az egyikben arra a fénymásolatra ismertem, amit Lídia néni kért el tőlem még annak idején.

Köszöntem Márton NT-nek, ő külön felállt, amikor kezet nyújtott.

- Nem tudtuk, hogy lesz-e veszekedés, ezért nem hívtunk be – magyarázta. – De végül nem lett.

- A közös szilveszterről volt szó? – kérdeztem.

- Ja, arról – sóhajtotta Tamás bátyó.

- Végül abban maradtunk, hogy Kati néni szervez a lakásán az érdeklődő időseknek szilveszterezést – foglalta össze Márton NT. – Megígértem neki, hogy tartok áhítatot, ha megvalósul a dolog.

- Tényleg ennyire rossz volt, amire gondolt? – tettem fel óvatosan a kérdést.

- Végül is nem – ismerte el Márton NT. – Csak már kicsit későn jött… Voltam már olyan gyülekezetben, ahol együtt csinálják, de ott az idősebb tagok sokkal aktívabbak a gyülekezeti munkában is, több a közös. Szépen fel kell építeni ezt, s jövőre megpróbálni. Legalábbis én így látom.

- És ha… nem jön össze a másik szilveszter – kérdeztem tovább -, s Lídia néni…

- Kati néni – pontosított Tamás bátyó.

- Igen, Kati néni… szeretne eljönni hozzánk, akkor azért eljöhet, nem?

- Persze, hogy eljöhet – bólintott Márton NT. – De igen csodálkoznék, ha ezek után megtenné…

Tamás bátyó is visszajött velem az ebédlőbe megnézni, hogy állnak a dolgok. Gézka és Áron éppen a hangfalakat erősítették fel a fűtéscsövekre, Eszti szalvétákat hajtogatott, Bazsa pedig ropit evett.

- Kipóhbáham a hopiehést – közölte. – Buhtáhisan hó leh.

Az a verseny lényege, hogy egy perc alatt minél több pálcikát kell eltűntetni. Bazsa majdnem bevágott egy egész dobozzal, fogaira még mindig vagy egy centi vastagon tapadt a félig megrágott ropi.

- Bazsa, öblítsd már ki a szádat – javasolta neki Tamás bátyó. – Mindjárt elhányom magam.

Bazsa vigyorogva elvonult a mosdó felé. Tamás bátyó dicsérte a terem elrendezését, amit Gézka időközben befejezett. Mikor jobban szemügyre vettem, akkor jöttem rá, hogy az én verziómat valósította meg. Vannak még csodák…

- Na, jó lesz ez, Gabi – bólogatott elégedetten Tamás bátyó. – Jó lesz.

A próféta szóljon belőle…

December 31. Szerda. Szilveszter napja

Az embernek mindig olyan furcsa érzése van az év utolsó napján. Családunkban szokás ilyenkor rendet rakni, kicsit eltakarítani a karácsonyi ünneplés nyomait, kivéve természetesen a karácsonyfát. Ilyenkor mindenhonnan csomagolópapírdarabok, félig megevett sütemények és hasonlók kerülnek elő, még jó, hogy télen nincs annyi hangya. A saját szobáinkat is rendbe kell tenni, így évente egyszer elsüthetem a kedvenc poénomat a húgaim szobáival kapcsolatban: „jó lenne, ha még az idén rendet raknál…”

Otthon persze tudták, hogy nagy szilveszterszervező lettem, így alig nyaggattak a takarítással kapcsolatban, sőt, ebéd után még aludhattam is egy sort, s még a kisebbik húgom sem zajongott közben.

Négykor találkozom Uglayval a buszmegállóban, így beszéltük meg telefonon (majdnem megkérdeztem tőle, mi a keresztneve, de végül nem mertem), onnan az ebédlőbe megyünk, hogy letegye a cuccát, s fél ötkor beülünk az óévbúcsúztató istentiszteletre. Annak is jellegzetes hangulata szokott lenni, na nem azért, hogy valami különleges dolog történne rajta, csak úgy az ember végiggondolja, hogy megint eltelt egy év, meg ilyesmik. Utána még gyorsan meg kell nézni, hogy minden megvan-e az éjféli úrvacsorához. Volt egy kis vita arról, hogy hirdessék-e ezt az úrvacsorát, végül Márton NT úgy döntött, hogy kihirdeti, úgyse jön el rá senki az ifiseken kívül, de legalább nem lehet majd azt mondani rá, hogy kizártuk volna a gyülekezet többi részét…

Uglay egy magas, szikár gyerek volt, szerintem jószívű, de tele volt kritikai megjegyzésekkel és észrevételekkel, ami miatt sokan nem bírták – pedig általában jogos volt, amire rámutatott. Lehet, hogy pont ezért nem bírták… Tamás bátyó egyszer azt mondta róla, hogy még sokat kell tapasztalnia és érnie, amire nincs lehetősége keresztyén közösség nélkül. Épp ezért gondoltam, hogy jó ötlet lenne elhívni a szilveszteri bulira. Először nem akart jönni, de nem volt túl nehéz rábeszélni.

- Szia! – nyújtottam a kezem, amikor lekászálódott a buszról. Egy szatyor volt csak nála, abban is csak énekeskönyv, Biblia s egy csomag keksz.

- A bulira hoztam – magyarázta.

Átsétáltunk a már feldíszített ebédlőbe, kíváncsi voltam, hogy alakulnak a dolgok. Még nem volt ott senki, jó, hogy megkaptam az egyik

pótkulcsot. Körbevezettem Uglayt, elmagyaráztam, hogy mi hol lesz és miért, majd a kekszét kiöntöttem egy tálba s odatettem a többi közé.

- Milyen film lesz? – méregette Uglay a gimitől kölcsönkapott nagyképernyős tévét.

- Valami keresztyén akciófilm – feleltem. – Gézka hozza. Most nem jut eszembe a címe.

- Keresztyén akciófilm? – húzta fel a szemöldökét Uglay.

- Ja. Biztos érdekes lesz.

Kicsit rendezkedtünk még az asztaloknál, majd az órámra néztem.

- Indulnunk kell, mindjárt kezdődik az istentisztelet – szóltam Uglaynak. Ment is a kabátjáért, majd komolyan rám nézett.

- Gondolkodtam azon, amit mondtál – közölte.

- Mit mondtam?

- Hogy biztos jó lenne nekem, ha látnék egy jól működő ifit.

Nem egészen ezt mondtam, de valami ilyesmi volt a lényege.

- És? – kérdeztem óvatosan. – Mire jutottál?

- Valószínűleg átjárok majd hozzátok jövőre szombatonként. Persze csak ha befogadtok.

- Miért ne fogadnánk be?

- Nem tudom. Majd most… a mai bulin biztos kiderül.

Nem is gondoltam volna, hogy ez így csapódik le benne. Mindenesetre örültem volna, ha gyarapodunk egy új ifissel – csak el ne szúrják nekem a többiek!

Az ebédlőből kilépve összefutottunk a már alaposan felpörgött Bazsával, így Uglay testközelből láthatott egy jól működő ifist. Elég gyakran emelgette a szemöldökét…

Az istentiszteleten nem volt különösebb év végi hangulat. Az óévbúcsúztató alkalomra inkább csak a nyugdíjas gyülekezeti tagok „keményebb magja” és a bulira készülő ifisek szoktak eljönni, kis, családias társaságot alkotva. Lídia néni alaposan kicsípte magát, s egy kisebb csoport hasonlóképpen kiöltözött idősebb gyülekezeti taggal ült a presbiterek padsora mögött. Igyekeztem megtudni, hogy milyen jellegű bulit hozott össze, de csak annyit voltak hajlandók elárulni, hogy szereztek egy csomó régi magyar filmet, azokat fogják nézni, illetve mindenkinek el kellett hoznia egy családi fotóalbumot. Úgy tűnt, hogy nagyon be vannak sózva – reméltem, jól sikerül majd az együtt töltött idő számukra is.

Tamás bátyó tartotta az igehirdetést, Márton NT-vel abban maradtak, hogy ha egész éjjel az ifivel lesz, nem túl szerencsés dolog másnap hajnali kilenckor felmenni a szószékre, újévkor inkább majd az éjfél után lefekvő Márton NT prédikál majd. Érdekes volt a kezdőgondolat: igazából ez az egész szilveszter dolog egy műünnep, hiszen gyakorlatilag nem zárunk le semmit s nem kezdünk semmi újat, mégis, mennyire befolyásolja az ember gondolkodását akár csak az is, hogy milyen évet írunk. Kicsit beszélt arról, hogy mit mond a Biblia az ünnepekről s az ünneplésről, majd szembeállította ezt a világban található ünnepfelfogással. Érdekes volt, bár állandóan a mi szilveszterünk körül forogtak a gondolataim, így szerintem olyat is magamra vettem, aminek semmi köze nem volt hozzám – pl. Tamás bátyó azt mondta, hogy az ünnep elsődleges célja nem az, hogy jól érezzük magunkat, hanem hogy valaminek a jele legyen (a mi szilveszterünk minek lesz a jele?), meg ilyesmik. De azért jó prédikáció volt, soha rosszabbat.

A záróének közben figyeltem fel arra, hogy a Szondi lányok között (!) ül egy szőke, kék szemű, állandóan vigyorgó szépfiú. Megböktem Bazsa oldalát.

- Te, az ki?
- Négyszáztizenhatos – súgta Bazsa.
- Mi van? – értetlenkedtem.
- Ez! – bökött Bazsa az énekeskönyvére.
- De az a gyerek ki? – mutattam előre.
- Ja, az? – meresztette Bazsa is a szemeit. – Biztos az unokatesójuk.
- Jó nyálas képe van – tette hozzá Áron is hátulról.
- Mi lenne, ha énekelnétek? – érdeklődött Gézka.

Valóban az unokatesójuk volt. Az iratterjesztéses asztalnál téblábóltunk az istentisztelet után, amikor a Szondi lányok is odajöttek s bemutatták a szőke fiút.

- Hellóka, Zsolti vagyok – nyújtotta nekem is a kezét. Puha kézfogása volt, nem szerettem az ilyet. Azt viszont megfigyeltem, hogy a lányoknak is kezet nyújtott, s mindegyiknek mondott még valamit a nevén kívül, miközben végig fogta a lányok kezét. Suszter Esztinek valóságos kiselőadást tartott. Már majdnem odaléptem.

- Nem semmi – jegyeztem meg.
- Picit nyálas – vihorászott Bazsa, Áron meg helyeselt. Gézka

szigorúan végigmért minket, majd úgy döntött, hogy ideje megfednie minket.

- Nem hiszem, hogy így kellene fogadnotok egy testvért – közölte. – Nem tehet róla, hogy ilyen a… - Kereste a megfelelő szót. - … stílusa.

Zavartan néztük a templom kopott köveit a lábunk alatt.

- Úgy tudod, hogy hívő? – törte meg végül a kínos csendet Áron.

- A Szondi lányok azt mondták – bólintott Gézka.

- És ránézésre? – idétlenkedett Bazsa. A vállára tettem a kezem s kicsit odébb húztam.

- Akkor nem megyünk át? – kérdeztem tőle, hogy másra tereljem a témát. – Hattól már gyülekező van.

- Ja, menjünk – értett egyet Bazsa. – Jó lesz ez a sárga ing szerinted? – húzta le egy kicsit a zipzárt a kabátján.

- Miért pont ilyen kanárisárgát választottál?

- Mert szerintem tök jól megy a bordó zakómhoz – zörgette meg a kezében tartott zacskót, amiben valóban ott lapult némileg belegyűrve az említett ruhadarab.

- Hát, ha neked ez tetszik – vontam vállat. – Akkor menjünk, jó?

A templomból kilépve kicsit félreálltam, mert meg kellett kötni a cipőmet. Amikor felegyenesedtem, Uglayval találtam magam szemben.

- Engem is így kinevettetek a hátam mögött? – kérdezte.

- Ö… miért nevettünk volna? – értetlenkedtem, bár valami lelkifurdalásféle kezdett bennem mocorogni.

- Amikor bemutattál a többieknek az istentisztelet előtt, s én egy kicsit szerencsétlenkedtem…

- Egyáltalán nem szerencsétlenkedtél – vetettem közbe.

- Ezt a Zsoltot vagy kit is kicikiztétek – vitte be a végső ütést. Zavartan elnéztem a távolba.

- Ez csak viccelődés – próbáltam hárítani.

- Egy jól működő ifi így viccelődik?

Mondom én, hogy ez az Uglay néha nagyon bosszantó tud lenni…

Jó, hogy hatra csak gyülekezőt írtunk ki, mert az első vendégek csak fél hét tájékán kezdtek szálingózni. Mindenesetre elindítottuk a Gézka féle keresztyén akciófilmet, majd kivonultunk a konyhába teát főzni s beszélgetni. Amikor megjegyeztem, hogy az ifisek nem sietik el a dolgot,

Bazsa közölte, hogy ő mindenkinek azt mondta, fél nyolcig nem lesz semmi különös.

- Hát akkor nem csoda, hogy nem jönnek – állapítottam meg. – Gézka potyára adta a keresztyén akciófilmjét.

Azért valahogy elütöttük az időt, kicsit Uglay is kezdett felengedni. Fél héttől folyamatosan érkeztek az ifisek, egy részük a konyhában találta meg a helyét, akinek meg nem volt jobb dolga, leült a tévé elé s nem értett semmit a Gézka féle akciófilmből. (Koós Zsolti meg is jegyezte később, hogy valami keresztyén jellegű filmet is találhattunk volna, ha már mindenáron akartunk valamit nézetni…)

Tamás bátyó Bibliával a kezében érkezett s aggódva kérdezte, hogy mennyi idő van még fél nyolcig.

- Olyan húsz perc – néztem az órámra.

- Az elég lesz – szusszantotta az ifivezető. – Tudsz adni egy tollat? Gyorsan összedobok egy vázlatot.

- Milyen vázlatot? – értetlenkedtem.

- Áhítatvázlatot – nézett rám kissé neheztelően, hogy erre miért nem jövök rá magyarázat nélkül. Nagy kő esett le a szívéről, amikor elárultam neki, hogy az ő áhítata csak fél tizenkettőkor lesz. Nem mintha már nem mondtam volna neki, de mindegy. Örömében kiment, leült a tévézők közé s nekiáll kommentálni a képernyőn látható eseményeket.

Lassan kezdett tömeg lenni, Bazsa meg elveszett benne, alig pár perccel a beígért köszöntő előtt találtam meg. A Ki-mit-tud-ra készülőket igazgatta, közben valami idétlen fejpántot viselt, amin két bogyócska ringatódzott hosszú rugókon. Sza magyarázott neki valamit, Bazsa meg lelkesen vigyorgott hozzá.

- Minden rendben? – kérdeztem.

- Ja – bólogatott Bazsa, mire a golyócskák majdnem orrbavágtak. – Tök jó műsorok lesznek. Te nem lépsz fel?

- Nem tudok róla – feleltem. – Lassan össze kellene gyűjteni a jónépet a megnyitó köszöntőre.

- Nem megy még a film?

- Mindjárt vége. Tamás bátyó már lelőtte az összes poént.

Bazsa lekapta a fejpántot s visszaadta Sza-nak.

- Akkor szólok a Ki-mit-tud-osoknak, hogy jöjjenek.

Határozott mozdulattal belépett az egyik, öltözőnek kinevezett helységbe, s hangos női sikongatás jelezte, hogy megértették az üzenetét.

Töpörtyű két meglehetősen érdekes alakkal állított be. A fiú szögekkel kivert bőrdzsekit viselt, szinte csöpögősen zsíros haját pedig csavaranyákkal összefogott apró tincsekbe fogta, a fülbevalói már fel sem tűntek. A lányon egy elég rövid szoknya feszült, bár lehet, hogy inkább csak öv volt, s úgy ki volt kenve sötét színekkel, hogy egy kéményseprőnek is a becsületére vált volna. Töpörtyű arca ragyogott a boldogságtól, a vendégei feszülten rágózva méregettek minket, az ifisek egy része pedig kisebbfajta sokkot kapott. Főleg a Szondi lányokon láttam, hogy igen sápadtak, nyíltan nem is mernek rájuk nézni, de azért óvatos pillantásokkal alaposan szemügyre vették a „világi vendégeket".

- Ő az a fiú, akit evangélizálok – súgta nekem büszkén Töpörtyű.

Majdnem azt feleltem erre, hogy nem látszik rajta.

- Jó, hogy elhívtad őket – mondtam inkább. – Bár úgy látom, nem nagyon voltak még ilyen… rendezvényen.

- Ja, szerintem sem – nevetett Töpörtyű.

Ez akár arra is jó válasz lett volna, amit eredetileg akartam mondani…

- Szerintem én ismerem azt a csajt – közölte Bazsa. – Egy suliba járunk.

- Sajnos nem maradnak itt végig – folytatta Töpörtyű. – Valami rokkerbuliba mennek, csak az ilyen korán még nem kezdődik, s így tudtam rávenni őket, hogy benézzenek hozzánk.

Bazsa az órájára nézett.

- Késésben vagyunk – állapította meg.

- Szerintem már bent van mindenki – néztem körül. – Kezdjük el!

Gézka nagyon jól összerakta a technikát, s eléggé büszke is volt rá. Valahonnan szerzett egy mikrofont is, amit rácsatlakoztatott a hifijére, s a kezembe nyomta, amikor kiálltam a népesre duzzadt vendégsereg elé, hogy hivatalosan is kezdetét vegye a szilveszteri mulatság.

- Ekkora terembe nem kell mikrofon – mondtam Gézkának, aki addigra már beüzemelte a hangot, így mindenki jól hallhatta a mikrofonról való véleményemet. Végül is nem árt egy bulinak se, ha nagy, össznépi röhögéssel kezdődik, bár az egy kicsit zavart, hogy rajtam röhögtek. Mindegy.

- Sok szeretettel köszöntök mindenkit a balogszentmihályi

református ifjúság szilveszterén – nyitottam meg végül a bulit, miután csönd lett. – Kezdésnek szeretném megkérni Tamást egy rövid áldáskérésre.

Tamás bátyó a napi igével köszöntött minket, s persze nem maradtunk egy rövid értelmezés nélkül sem:

- „*Az Urat, a te Istenedet imádd és csak neki szolgálj*”, írja Máté a negyedik rész tizedik versében. Talán furcsa, hogy egy ilyen szilveszteri „buli” előtt ezt az igét hozom, de szeretnék letisztázni egy félreértést: sokan úgy gondolják, hogy az Urat imádni csak úgy lehet, ha savanyúak vagyunk, ha szomorkodunk, ha komolyan nézünk. Pedig akár egy ilyen rendezvényen is meg lehet ezt tenni, sőt, szerintem igenis kedves dolog az Úr előtt, ha az övéi úgy is együtt tudnak lenni, ha közben sokat nevetnek, akár bohóckodnak is, s jól érzik magukat.

Kezdtem megijedni, hogy Tamás bátyó mégis úgy emlékezik, hogy most kell megtartania az áhítatát. Már épp kezdtem volna integetni neki, hogy nem erről volt szó, amikor váratlanul befejezte s visszaadta nekem a szót.

- Köszönjük – néztem Tamás bátyóra. – A programot néhány helyen kifüggesztettük, persze az időpontok csak tájékoztató jellegűek. Ami viszont fix, az Tamás báhítata, ami éjfél előtt fél órával kezdődik.

Gondoltam, nem árt ezt letisztázni…

- Most pedig kezdődik a már sokak által várt ki-mit-tud, amire sokan készültek, hogy bemutassák megszokott vagy éppen szokatlan oldalaikat – folytattam. – A Ki-mit-tud műsorvezetője Bazsa!

Leültem az első sorba, ahol persze nem ült senki.

- Mi az a báhítata? – hallottam egy hangot hátulról. Megfordultam. Gézka volt az.

- Micsoda?

- Véletlenül azt mondtad, hogy báhítata.

- Véletlenül majdnem azt mondtam, hogy Tamás bátyó áhítata – pontosítottam. – Szerencsére még időben kapcsoltam, hogy ne bátyózzam le mindenki előtt.

Bazsa a szokott lazaságával dobta be magát a színpadnak kinevezett részre. Ekkor értettem meg, hogy miért vett fel olyan idétlen színösszeállítású ruhát – pont illett egy ilyen szerephez. Egy gyűrött papírfecnit szorongatott a kezében, arról olvasta fel, hogy ki lesz az első műsorszám.

Nagy meglepetésre Márton NT-t konferálta be. Mondjuk erről illet volna tudnom, de a Ki-mit-tud-ot teljesen ráhagytam Bazsára, mert jobban szerettem volna belefolyni a vetélkedőbe, nehogy nagyon elszabaduljanak a dolgok. Az evőverseny persze így is megmaradt, de legalább nem ecetes kekszet kellett időre enni.

Márton NT se a megszokott sötét ruháját viselte, hanem egy ízléses de mégis lezsernek tűnő inget. Most láttam csak, hogy a családja is elkísérte. A családfő világias megjelenését viszont kicsit rontotta az, hogy egy Bibliát tartott a kezében, amelyből kikeresett egy részt, majd mosolyogva ránk nézett.

- Egész évben Isten igéjével traktállak benneteket, gondoltam, most se legyen másképp – kezdte. Hátulról valami hangos, sóhajtásszerű hang hallatszott, mire mindenki forgolódni kezdett, hogy lássa, ki volt az elkövető. Márton NT-t azonban nem zavarta a nép hangja. – Viszont tettem bele egy kis csavart – folytatta. – Van egy jó barátom, aki állandóan eszperente szövegekkel zaklat engem, s ez adta az ötletet, hogy miért ne lehetne eszperentére lefordítani a Bibliát is? Úgyhogy neki is láttam, persze nem az egész Bibliát, csak egy jellegzetes történetet. Ezt olvasnám most fel nektek, remélem lesz, aki felismeri…

Nem hangzott rosszul. A következő szöveget sikerült alkotnia a gyülekezetünk vezetőjének:

Egy felkent ember nem ment el sereggel egyetemben, de serege rendesen verekedett nem felkent nemzet ellen. De ezen felkent ember kellemes teremben hevergetett, nem verekedett. Egyszer egy nem rettenetes, de szemnek kellemes menyecske lett felkent ember szeme kegyeltje, s tett tettet rendezett: felkent ember tett-vett, szemnek kellemes menyecske – rettenetes, de nem menyecske, de sereggel elment ember neje! – teherbe esett. Lett rettenet felkent emberben, s rendelt nejhez sereggel elment embert, de ez ember nem ment be nejhez, gyereket nem tett bele, s felkent ember egyre rendesebben rettegett. Felkent ember rendelte sereghez ez embert, melynek neje rejtetten teherbe esett, s ez embernek tervezte, temetve legyen - nem felkent nemzet fegyvere tegye ezt, ne felkent ember, persze… Ember lett temetve, teherbe

esett nej lett felkent ember neje, gyereke lett, de Menny Fejedelme nem kedvelte ezt. Felkent ember lett megfenyegetve, megrettent, gyereke betegeskedett. Felkent ember rengeteget esedezett, de gyereke reggelre eltemettetett. Nem rendes tett erre vezet, ezt jegyezte meg felkent ember, Menny Fejedelme benne kedvet lelt, s felkent ember lett rendesebb – nej teherbe esett, gyereke lett, gyerek felkent ember lett, s Menny-Fejedelemnek rendes helyet tervezhetett.

Természetesen nagy tapsot kapott. A következő műsorszám három lány produkciója volt: Zsa, Sza és Suszter Eszti nevét olvasta fel Bazsa a kis cetlijéről. Egy pillanatra mintha összevillant volna a tekintete Esztiével, de lehet, hogy csak képzelődtem.

Eszti – a változatosság kedvéért – szintén egy Bibliával állt ki a színpadra. Zsa leült egy székre a közönséggel szemben, Sza pedig egy nagy, fehér függönyt vett magára, amitől úgy nézett ki, mint valami kísértet.

- Milyen szellemes előadás lesz ez – súgtam oda Töpörtyűnek, de szerintem nem vette a lapot, mert rosszallóan nézett rám.

- Negyvenkettedik zsoltár – szólalt meg Suszter Eszti. Nagyon szépen tudott felolvasni, erre már korábban is felfigyeltem. Kíváncsian vártuk, hogy mi újat tudnak ki-mit-tudozni abból a zsoltárból, ami az egyik legelcsépeltebbnek számít ifis körökben. (Gézka egyszer jól le is szidta a Szondi lányokat, amikor húzták a szájukat erre a zsoltárra, talán ifit akart belőle tartani valaki, mondván, hogy Isten igéje nem lehet elcsépelt, ha valaki annak tartja, akkor saját magáról állított ki csak bizonyítványt. Igaza is volt. Persze a Szondi lányok rá nem akadtak ki annyira, mint az én beszólásomra, de hát ő Gézka, én meg én vagyok…)

- *Ahogyan a szarvas kívánkozik a folyóvízhez, úgy kívánkozik lelkem hozzád, Istenem* – töltötte be Eszti hangja a termet. Zsa fejére valahogy felkerült a bólogató golyócskás fejpánt, s így szarvassá válva nekiállt kívánkozni a kísértet-Sza kezében tartott buborékmentes ásványvíz felé. - *Isten után szomjazik a lelkem, az élő Isten után: mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?*

Zsa fel akart állni, hogy induljon, de kísértet- (azaz nyilván Isten)Sza visszanyomta a székre, s intett neki, hogy még nem. Erre Zsa bőgni kezdett.

- *Könnyem lett kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened?*

Szóval ötletesen elmutogatták a zsoltárt, bár volt néhány olyan húzás benne, ami szerintem a keményebb vonalhoz tartozó igehallgatóknak nem biztos, hogy elnyerte a tetszését. Pl. amikor Eszti ezt olvasta: „*Kiöntöm lelkem, és arra emlékezem*…”, akkor Zsa egy vízzel töltött kis lufit vett elő a ruhájából s körmével feltépve kiöntötte a lelkét az ebédlő működvére. Meg akadt egy horrorisztikus elem is ennél a mondatnál: „*Mintha csontjaimat tördelnék, amikor gyaláznak ellenfeleim*.” Zsa a földre esett, kezét kinyújtva kifektette, Sza pedig brutálisan rálépett, de úgy, hogy valami igen nagyot reccsent, mintha(?) eltört volna. Talán az egyik Szondi lány volt az, aki a diszkréten fel is sikoltott, hogy aztán az egész közönség átadja magát egy megkönnyebbült vihogásnak, amikor Zsa ruhájának ujjából előkerült egy elszáradt s valóban kettétört faág. Természetesen ők is nagy tapsot kaptak.

- Na? – néztem Gézkára. – Ez szerinted biblikus volt?

- Egy betűt sem változtattak meg – adott kitérő választ.

- De amit csináltak hozzá? – tettem fel a ravasz keresztkérdést.

- Nekem tetszett – ismerte el Gézka. – Amúgy te fellépsz valamivel?

- Nem. Te?

- Én persze.

Lehet, hogy nekem is be kellett volna neveznem?

A harmadik műsorszám Koós Zsolti volt, aki verset mondott, ám ezúttal egy saját költeményt. Látszott rajta, hogy nagyon zavarban van, pedig már rutinos versmondónak számított – de ezúttal nem azt figyelték, hogyan mondja…

- Milyen aranyosan el van vörösödve – súgta a hátam mögött Gézka nővére, gondolom, az öccsének. Aranyosan?! Elraktároztam az információt, valamire még biztos jó lesz.

- Ö… ez egy szonett – jelentette be a közönségnek. – A címe: „Ó, bár mehetnénk már”.

- Hát az jó lenne – hallatszott hátulról. Kizárásos alapon arra a fiúra tippeltem, akin nem látszik, hogy Töpörtyű evangélizálja. Szerencsére Zsolti nem hallott semmit az izgalomtól, szépen, csak néha megbicsakló hangon elszavalta a versét:

Ó, bár mehetnénk már
vissza az örök hazába,
s minden gondunk, mi vár
ledobnánk a világba.
S eggyé lenne kettőnk lelke,
s nem kéne többet várni,
s Isten is úgy szeretne,
hogy nem engedne többet fájni,
és együtt imádnánk a nevét,
egyet mondana egy lelkünk,
s nem éreznénk a vágy hevét,
mert meglenne mindenünk.
Ó, bár halnánk meg együtt, kedvesem,
ne akarj nélkülem élni, halj velem!

Szinte még be sem fejezte a verset, izgatott pusmogás kezdődött, leginkább női pusmogásnak tűnt, de mintha Gézka hangját is hallottam volna. Sajnos pusmogásnál ezt nehéz megállapítani. Az első sorban meg az a rossz, hogy ha forgolódom, akkor mindenki látja, hogy kíváncsi vagyok valamire. Mindenesetre hasznosnak bizonyult az információ, amit begyűjtöttem Esztiről, Gézka nővéréről – az „aranyosan piruló" Koós Zsolti olyan verssel áll elő nyilvánosan, ami valami „kedvesének" szól. Ez nem semmi. Lesz téma egy ideig.

Úgy tűnt, hogy Bazsa is belemerült az esélylatolgatásba, (mármint hogy ki is lehet az, s ha ő az, akkor mennyire komoly s mi lehet belőle), mert miután Koós Zsolti lesütött szemmel de azért elégedetten mosolyogva visszament a helyére, Bazsa sehogy sem akart színpadra lépni. Végül egy ifivezetői hang avatkozott közbe.

- Bazsa, mi jövünk!

A pusmogás nevetéssel keveredett, majd nagy nehezen elhallgatott, amikor Bazsa idétlenül vigyorogva kiállt a közönség elé.

- Ö… igen… köszönjük Zsoltinak az izé… sóletet…

- Szonettet – dördült rá egy ifivezetői hang.

- Igen… és most mi jövünk, mármint én, Gézka és Tamás bátyó, akarom mondani, Tamás bátyó, Gézka és én, én szamár előre, hihi, és varázsolni fogunk. Kész vagytok? – nézett ki oldalra, ahol egy paraván mögött lehetett színfal mögötti tetteket végrehajtani.

- Mi igen – felelte az ifivezetői hang, de szerintem Bazsának nem esett le, hogy ez célzás akart lenni.

Tekintve, hogy a Biblia eléggé elítéli a varázslás vétkét, kicsit csodálkoztam azon, hogy ilyesmire adják a fejüket – Tamás bátyón nem annyira, de Gézkán mindenképp. Bár biztos akad benne valami kis csavar…

Vidám zene szólalt meg, majd egy túlméretezett terítővel letakart asztalt hoztak be Bazsáék a színpadra, fejükön olyasmi kalap volt, mint amit a Harry Potter filmekben lehet látni, Tamás bátyó rádióantennából készült varázspálcát lengetett a kezében. Amikor nekiláttak „varázsolni", egyből rájött minden addig aggodalmaskodó néző – köztük én – hogy a produkciónak nem sok köze van a Bibliában említett dologhoz. Aranyos kis paródia volt, semmi különös, az volt a lényege, hogy a trükkök minél átlátszóbbak és meglepetésmentesek legyenek, persze úgy adták elő, mintha valami világszámot produkálnának éppen, s a közönség is pont úgy fogadta. Nekem az a rész tetszett, amikor Bazsát eltűntették, vagyis beállt az asztal mögé, felemelték a terítőt a feje búbjáig, Tamás bátyó csapdosott az antennával, majd mikor leengedték a terítőt, Bazsa nem volt sehol, vagyis az asztal mögött guggolt. De nem kellett aggódni, mert hamar visszavarázsolták. A finálében pedig egy David Copperfield-féle repülés láthattunk, itt is Bazsa emelkedett a magasba, gondolom, mert ő volt a legkönnyebb, s nem volt mindegy, hogy a másik két varázsló mekkora súlyt emel a levegőbe.

Akkora vastapsot kaptak, hogy úgy érezték, vissza kell jönniük valami ráadást is nyújtani. Egy másik zeneszámot indítottak el majd integetve betáncoltak. A trükköt viszont nem beszélték meg rendesen, ez is valamiféle repülés akart lenni, de helyette csak Gézka zuhant rá Tamás bátyó fájós lábára. Bazsa meg csak röhögött az egészen, majd a példáján felbátorodva a közönség is. Végül a varázslók kibicegtek, majd némi, sajnos érthetetlen szóváltás után Bazsa tért vissza közülük, immár varázslókalap nélkül, hogy bejelentse, a Ki-mit-tud véget ért, egy kis szünet következik, majd az evés-ivás után egy vetélkedővel folytatjuk az összejövetelt.

Láttam, hogy Uglay nem igazán találja a helyét a számára ismeretlen társaságban, így odamentem hozzá egy kicsit beszélgetni.

- Na, milyen eddig? – kérdeztem.

- Jó – vont vállat. – Nagy munka volt megszervezni?

Teátrálisan sóhajtottam egy nagyot, s nekiálltam ecsetelni a számára az elmúlt másfél hónapomat, ami igazából másból sem állt, csak mindenféle dolgok szervezéséből. Uglay bólogatva hallgatta, de volt valami a tekintetében, amiből úgy tűnt, hogy nem egészen úgy értelmezi a dolgokat, ahogy szerintem azokat értelmezni kellene. Épp rá akartam kérdezni, hogy mi jár a fejében, amikor Tamás bátyó odaért hozzánk, jobbján egy vékony, nálam kicsit alacsonyabb szőke lánnyal.

- Gabi, emlékszel, beszéltem nektek Terézről, aki jövőre ide fog költözni, s szeretne majd beépülni az ifibe – nézett rám furcsán mosolyogva. – Csak gondoltam, bemutatom neked is.

- Goplár Teréz, szia! – nyújtotta a kezét a lány. Nem nagyon szerettem lányokkal kezet fogni, de most volt benne valami izgalmas. Amúgy puha, hideg kézfogása volt.

- Gabi az ifink oszlopos tagja – magyarázta Tamás bátyó. – Ezt a szilvesztert is ő szervezte, meg egy csomó minden mást is.

A szemem sarkából láttam, hogy Uglay kicsit odébb húzódik, nem értettem, miért kell mindig kirekesztenie magát a társalgásból. Úgy döntöttem, hogy bemutatom őt is a lánynak.

- Ő meg egy jó barátom a suliból – mutattam rá. – Uglay…

Ekkor ért utol az a gondolat, hogy még mindig nem tudom a keresztnevét.

- Én meg Teréz, szia – nyújtotta neki is a kezét a lány.

- Ja, engem mindenki Uglaynak hív – bólintott az érintett, s nem tudtam eldönteni, hogy ezt most gúnynak szánta-e felém. Meglett volna rá az oka, az biztos.

- Meséltem Terinek, hogy éjfél után lesz táncverseny – folytatta Tamás bátyó. – Kiderült, hogy nagyon szeret táncolni, de mivel csak most jött, nincsen párja. Úgy tudom, hogy neked sincs, Gabi…

Ez hosszú, félig kínos, félig izgalmas pillanatra összeakadt a tekintetem ezzel az új lánnyal. Éreztem magamon Uglay szigorú szemeit is.

- Ö… hát végül is – mondtam nagy sokára.

- Én nagyon örülnék neki – felelte a lány.

Ekkor érkezett oda Töpörtyű a barátjával meg a barátja nőjével.

- Sziasztok – vette át a társalgás fonalát Töpörtyű. – Ő Rizsó, ő pedig a kedvese, Vali.

Rizsó morgott valamit az orrkarikája alatt, Vali meg csak nézett elgyötörten, látszott rajta, hogy nehezen bírja a légkört. Töpörtyű sorban bemutatott mindenkit mindenkinek, bár Uglay és Teréz esetében egy kis segítségre szorult. Uglay persze most sem mondta a keresztnevét, szerintem direkt csinálja. Vagy titkolja. Esetleg szégyelli. Mi lehet? Töhötöm? Uglay Huba? Mikor Töpörtyű hozzám ért, ezt mondta:

- Ő pedig Gabi. Tudod, az a fiú, aki segített nekem a… szóval tudod.

Éreztem, hogy végigfut a gerincemen valami kellemetlen hideg.

- Mi? – nézett rám bambán Rizsó.

- Tudod, aki… - próbálta körülírni Töpörtyű.

- Aki a gumit vette – vágta szét a gordiuszi csomót Rizsó „kedvese”

Ha lett volna egy pisztolyom egyetlen egy golyóval, s muszáj lett volna lelőnöm valakit vele, egy pillanatig sem haboztam volna, kit válasszak…

Igyekeztem elbujdosni, de ez elég nehezen ment, mert úgy tűnt, hogy mindenki engem akar megkérdezni, hogy mi lesz a programban. Amit egyébként kifüggesztettünk több helyre is, de mindegy. Végül valahogy úgy alakult, hogy megint azzal a Terézzel maradtam kettesben.

- Mit kell majd táncolni? – kérdezte.

- Keringőt – feleltem, s majdnem hozzátettem, hogy ez is ki van írva.

- Angolt vagy bécsit?

- Bécsit.

- Az jó! – csillantak fel a szemei. – Mikor gyakorlunk?

- Hát, ö… valamelyik szünetben.

- Sok szünet lesz még?

Kezdtem úgy érezni magam, mint valami kihallgatáson.

- Még egy.

- Akkor nem kellene már most kezdeni?

Mivel nem jutott eszembe semmiféle kifogás – na meg nem is annyira volt ellenemre a dolog -, végül eltűntünk vagy negyed órára az egyik kisebb teremben, amit korábban öltözőnek használtak a Ki-mit-tud-

osok, s itt elég hamar kiderült, hogy igazából nem is tudok táncolni. De Terézt különösebben nem zavarta, türelmesen nekiállt tanítani. Már az átfordulásnál tartottunk, amikor ránk rontott Bazsa, Töpörtyű és Áron.

- Bocsánat, hogy zavarunk – vigyorgott Töpörtyű.

- Nem zavartok – közöltem fagyosan, majd az órámra néztem. – Kezdjük a vetélkedőt?

- Miért, már összekészítetted? – érdeklődött Bazsa.

- Azt hittem, te készíted össze – mondtam.

- Ja… Mindegy. – Nem tűnt túlságosan izgatottnak miatta, pedig állandóan az evőversenyét emlegette, amikor csak szóba került a szilveszter. – Különben is rövidebb volt a Ki-mit-tud, van még egy csomó időnk.

- Meg kellene beszélnünk valamit – szólalt meg Áron is.

Teréz előbb vette a lapot mint én, s mosolyogva lelépett.

- Te aztán nem vesztegeted az időt – csapott a vállamra Töpörtyű. – Mikor is mutattak be neki, húsz perce…?

- A táncversenyre gyakorlunk – világosítottam fel.

- Ja, az más – vigyorgott tovább Töpörtyű. Persze biztos csodálkozna, ha tudná, milyen indulatokat kelt bennem ilyenkor. Csupán testvéri szeretetből nem mondom el neki.

- Térjünk a lényegre – javasolta Áron.

Kíváncsian néztem rájuk, várva, hogy mit akarnak.

- Arról a nyálgépről van szó – vezette elő Bazsa.

- Milyen nyálgépről?

- A Szondi lányok unokatestvéréről.

- Mi van vele?

- Teljesen rámászott a Suszter Esztire.

Ez így éhgyomorra rosszul esett.

- Ezt hogy érted?

- Löki neki a dumát meg minden – magyarázta Töpörtyű. – Szóval udvarol neki, de nagyon rámenős módon, s Eszti nem tud megszabadulni tőle.

- Szóval akkor meg akar szabadulni tőle? – Ezt szerettem volna még egyszer hallani.

- Hát még szép – vont vállat Bazsa. Ez viszont már nem esett annyira jól.

- És? – néztem végig a hős lovag ifiseken. – Mit csináljunk? Verjük

meg?

Töpörtyű arckifejezésén láttam, hogy ezt nem tartotta túl lelki dolognak, de úgy tűnt, hogy a Tímár fivérek benne lennének.

- Beszéltem Tamás bátyóval – magyarázta Töpörtyű. – Ő úgy tudja, hogy ez a Zsolti másik ifihez akart menni szilveszterezni, csak azok megkérték, hogy ne tegye, mert ott is állandóan a lányokra nyomult. Mintha csak azért járna gyülekezetbe, hogy párt találjon magának.

Erre nem tudtam, hogy mit mondjak. Mivel ők sem mondtak semmit, egy idő után feltettem az egyetlen értelmes kérdést:

- És akkor most…?

Töpörtyű megvonta nagy, csontos vállait.

- Hát… egyrészt valahogy le kellene vakarnunk Esztiről, hogy ne rontsa el teljesen a szilveszterét, másrészt pedig kellene vele egy kis lelkigondozói beszélgetést folytatni arról, hogy miért is érdemes gyülekezetbe járni. Bizonyságot tenni neki, meg ilyesmi…

Összenéztem Bazsával. Láttam rajta, hogy ugyanarra gondolunk.

-Hát… - néztem el valahova a távolba -, Bazsával mi vállaljuk az első részt, ti pedig, mivel már sokkal tapasztaltabb hívők vagytok, lelkigondozzátok majd, ha… ha mi megtettük a dolgunkat.

- Szüksége lesz rá – vigyorgott Bazsa.

Gondolom félt, hogy pocsékba megy a Micimackója…

Mivel a szilveszterünkkel is törődnünk kellett, kicsit még hagytuk, hogy az udvarlós fiú gyötörje Esztit, ugyanis össze kellett szedni a vetélkedőhöz szükséges cuccokat. Az elmúlt egy hétben már elkészítettünk mindent hozzá, de azért nem árt átnézni, illetve a korábban segítőnek ajánlkozott ifiseket is megkeresni, hogy tudják, mit kell majd csinálniuk. Sajnos Suszter Eszti nem volt a segítők között, ez jelentősen leegyszerűsítette volna a dolgunkat. De persze így sem megoldhatatlan a feladat.

A különféle salátástálaktól roskadozó asztal mellett találtunk rájuk. Eszti már egészen a falhoz szorult, egy franciasalátás tányért tartott kettőjük közé s próbált kedvesen mosolyogni, de mi láttuk rajta, hogy eléggé erőltetett.

- Egyszer te is lejöhetnél a konditerembe – mondta neki éppen a Szondi nővérek által beszervezett unokatestvér. – Egy ilyen jó alakú lánynak mindent meg kell tennie azért, hogy ez az Istentől kapott ajándék

minél szebb legyen és minél tovább megmaradjon.

- Te jársz gyúrni? – léptem oda hozzá kicsit kétszínűen mosolyogva.

- Ja – vetette oda a fiú, de úgy, hogy rám sem nézett közben. Eszti tekintetét keresve folytatta tovább. – Van egy olyan fekvőpad, ami a has- és mellizmokat dolgoztatja meg, szerintem tuti egy...

- Kéne segíteni pakolni – dobta be magát Bazsa is, kevésbé udvariasan s cseppet sem mosolyogva.

- Most nem érek rá – legyintett a gyerek. Bazsa kevés dologra érzékeny, de arra igen, ha csak legyintenek rá.

- Ne csináld már, mindjárt kezdődik a vetélkedő, s még pár asztalt odébb kellene rakni! – magyarázta Zsoltinak.

- Mi lehet, hogy nem is megyünk arra a vetélkedőre – fordult felé az. – Esztikével beszélgetünk…

Esztikével?!

Bazsa arckifejezése is elég sokatmondóra sikeredett, mert Zsolti váratlanul segítőkésszé változott.

- Kérjétek meg azt a gyereket, épp nem csinál semmit, hagy beszélgessek Esztikével.

Uglayra mutatott, aki pár méterrel odébb téblábolt egy csirkecombbal a kezében. Láttam, hogy Bazsának megállt a tudománya, ezért átvettem a stafétát.

- Neki gerincsérve van, nem emelhet – közöltem gyorsan. – Figyelj, odébb dobálunk pár asztalt, aztán jöhetsz vissza. Már rég végeztünk volna, ha rögtön jössz segíteni.

Uglay észrevette, hogy nézzük, ezért odajött hozzánk.

- Mi a helyzet, kell valamit segíteni? – érdeklődött. Mindig is nagyon segítőkész volt, s amúgy rendszeresen atlétizált, ami meg is látszott rajta.

Szondi „Nyálgép” Zsolti elég furcsán nézett, de végül jött segíteni, hárman fél perc alatt odébbraktunk két méterrel két asztalt. De ezen még valahogy túltette magát, viszont akkor kezdett csak igazán furcsán nézni, amikor „Esztike” helyett csak egy lerakott franciasalátás tányért talált korábbi mély beszélgetésük helyén.

Hogy az időzítés is nagyszerű legyen, intettem Gézkának, hogy vegye le a zenét s kezdjük meg a vetélkedőt.

Mivel elég szép számmal gyűltünk össze, négy csapatra tudtuk osztani a társaságot. Sajnos Márton NT addigra már elköszönt (legalábbis egy időre), hogy elnézzen a Lídia néni féle összejövetelre is.Azt ígérte, hogy Tamás bátyó áhítatára mindenképpen visszaér.

Úgy állítottuk össze a vetélkedőt, hogy igazi, keresztyén alkalomhoz méltó feladatokkal kezdődjön, majd fokozatosan jöjjenek a Bazsa által preferált, az igéhez annyira azért nem kötődő versenyszámok. Az első feladat nagyon egyszerű volt: egy rövid igeverset szavaira daraboltunk, s a papírfecniket egy borítékba tettük. Ki kell rakni belőle az igét, minél pontosabban, majd megtippelni, hogy melyik bibliai könyvből származik. Elég kevés időt adtunk rá, mert ezt csak bemelegítésnek szántuk, meg úgy voltunk vele, hogy zömmel rendszeresen Bibliát olvasó emberek alkotják a csapatokat (Töpörtyű gumis barátja és a nője a szünet alatt lelépett), nem okozhat gondot egy ige összerakása és központozása.

- Mi az a központozás? – kérdezte Áron. Bazsa elkezdett röhögni a bátyján, hogy még ezt sem tudja, majd a „miért, te tudod, öcsi?” kérdésre rám mutatott, hogy majd én megmondom, ő a röhögéstől nem bír beszélni. Bazsa már csak Bazsa.

- Nektek kell kirakni az írásjeleket – fogalmaztam meg egyszerűbben.

Lelkesen bontogatni kezdték a borítékokat.

Koós Zsoltiék csapata a következő alkotással örvendeztetett meg minket:

TELJES SZILÁRD A BÉKÉBEN BÍZIK, AKINEK AZT MEGŐRZÖD, MERT JELLEME BENNED.

- Mi az, hogy „teljes szilárd”? – értetlenkedtem, amikor beadták a fecnit.

- Nem mi, hanem ki – javított ki Koós Zsolti. Amúgy a Római levélre tippeltek.

De Töpörtyűék sem voltak jobbak:

MERT AKINEK SZILÁRD BÉKÉBEN BÍZIK A JELLEME, AZT MEGŐRZÖD: BENNED TELJES,.

Tipp: Példabeszédek könyve.

Gézkában nagyon bíztam. Ők a következőt hozták össze:

A BENNED-BÉKÉBEN MEGŐRZÖD AZT, MERT SZILÁRD BÍZIK, AKINEK JELLEME TELJES.

Itt már meg sem mertem kérdezni, hogy szerintük is bibliai név-e a Szilárd… Gézka viszont közölte, hogy szerinte ez valami deuterokanonikus könyvből származik, s kereshettünk volna a rendes Bibliából is igét, azt biztos elsőre megoldották volna, nem kellett volna ennyit agyalniuk rajta.

A Szondi lányokhoz már oda sem mertem menni. Nagy meglepetésemre ők a jó megoldást találták meg, s még azt is tudták, hogy Ézsaiás könyvéből származik:

AKINEK SZILÁRD A JELLEME, AZT MEGŐRZÖD TELJES BÉKÉBEN MERT BENNED BÍZIK

Mint kiderült, Gréta írt egy rakat igéskártyát a téli szünetben, s ez az ige különösen megtetszett neki, így vagy tízszer leírta, s persze meg is jegyezte – most pedig büszkén felolvashatta, mint az egyetlen jó megfejtés szerzője. Gézka valami olyat mormolt, hogy ő is ismerte ezt az igét, csak a régi fordítás szerint, s ott egészen más, ezért nem ugrott be neki. Áron pedig külön gratulált Grétának, széles mosolyát is mellékelve hozzá. Páran persze nem bírták ki megjegyzés nélkül azt, hogy Tamás bátyó is a Szondi lányok asztalánál ült, pedig direkt mondta az elején, hogy a bibliaismerettel kapcsolatos játékokban nem fog részt venni.

Mivel a következő versenyszám pont egy bibliaismereti vetélkedő volt olyan „Legyen Ön is milliomos” módra, az ifivezető fel is állt, hogy a rántott húsokkal és salátákkal megrakott asztalnál vészelje át ezt az időt. A vetélkedőt Kovács Kati vezette, vagyis ő olvasta fel a kérdéseket, én meg egy darabig téblábolt am a csapatok asztalai között, majd valahogy Tamás bátyó mellé keveredtem.

- Te Gabi – csámcsogott egy nagy adag krumplisalátát. – Aztán mi a helyzet Terézzel?

- Hogy mi? – nyeltem félre az üdítőmet.

- Hát azzal a szőkével, tudod…

- Mi lenne vele a helyzet? – értetlenkedtem.

- Úgy látom, egész szépen haladtok.

- Próbáltunk egy kicsit a táncversenyre – pontosítottam.

Végre lenyelte a salátát, így kicsit tisztábban lehetett érteni a szavait.

- Nagyon komoly hívő lány – magyarázta. – Elég nagy mélységből tért az Úrhoz s látszik rajta, hogy mennyire megbecsüli azt az új életet, amit a mi ifinkből annyian félvállról vesznek. Te ezt hogy látod?

- A félvállról vevést?

- Nem, a lányt.

- Ö… hát… én nem nagyon ismerem, de biztos vagyok benne, hogy úgy van, ahogy mondod.

- Tetszik?

Itt egy kicsit megakadtam. Azzal tisztában voltam, hogy Tamás bátyó nem nagyon szokott kertelni, de ez még őt ismerve is kicsit gyors, de legalábbis sok volt. Szerencsére a választ elnapolhattam, mert a bibliaismereti vetélkedőn egy kis vita támadt a következő kérdés kapcsán: *melyik a legősibb mesterség?* Valamelyik csapat egy olyan szót írt megoldásnak, amit keresztyén körökben elméletileg nem illik használni, s ez egy kicsit megbotránkoztatta Kovács Katit. Ráadásul a Szondi lányok is úgy érezték, hogy ez pont az a helyzet, amikor be kell avatkozniuk, s kijelentették, hogy egy keresztyén ember nem mondhatna olyat, hogy egy ilyen közönséges szó benne lenne a Szentírásban. Ekkor azonban Gézkának tűnt úgy, hogy az elevenjébe tapintottak, s felvilágosította a Szondi lányokat, hogy márpedig ez a bizonyos „k” betűs szó benne van a Bibliában, mindjárt, meg is keresi. Nekiállt keresni, de valahogy nem találta meg, csak a Szondi lányok megjegyzései találták meg őt, s kezdett személyeskedésbe fordulni a bibliaismereti vetélkedő. Ekkor érkeztünk meg Tamás bátyóval, hogy békefentartsunk egy kicsit.

- Hát már jó hogy benne van! – jelentette ki vidáman Tamás bátyó, amikor vázolták neki a problémát. – Add csak ide, Gézka…

Lapozgatott egy kicsit a Bibliában, majd sunyi vigyor kíséretében Szondi Györgyi kezébe nyomta a könyvet, s rábökött az igére. – Tessék, itt van.

A kisebbik Szondi lány szemüveg nélkül nem látott jól, ezért megkérte a nővérét, hogy olvassa fel hangosan.

- Ö… - Györgyi kezdett egészségtelenül sápadtnak látszani. – Hát… Isten igéje… illetve, magyar fordítása így hangzik… *„Nem büntetem meg leányaitokat, hogy paráználkodnak, menyeiteket sem, hogy házasságtörők, mert ők maguk is félremennek a paráznákkal és áldoznak a*

kurvákkal. De az értelmetlen nép elbukik…” Hóseás 4,14…

- Na ugye, hogy benne van! – dőlt hátra elégedetten Gézka, arcára kiült jellegzetes bibliatudósi mosolya. A Szondi lányokon úgy látszott, hogy a Biblia tévedhetetlenségébe és hibátlan voltába vetett hitük némileg megrendült. Kovács Kati tette túl leghamarabb magát az incidensen, s felolvasta a következő kérdést.

- Mi volt amúgy a megoldás? – kérdeztem Bazsától.

- A földműves – felelte.

- És ki írta be a ku… ezt a „k” betűs szót?

- Szerinted? – kérdezett vissza kajánul Bazsa.

- Te.

- Én nem is játszom. Tippelj mást!

- Töpörtyű.

Bazsa tagadóan rázta a fejét.

- Majdnem. A Szondi lányok uncsitesója.

Nem bírtam ki, hogy ne tegyek egy kárörvendő megjegyzést.

- Hát akkor visszaszállt a fejükre, amit elkövettek… - mértem végig a sápadtan, tekintetüket zavartan a földre szegezve ülő lányokat.

- Mit?

- Hogy idehozták…

Esztike…

Teréz?

A rövid bibliaismereti rész után egy akadályverseny-szerűség következett, négy állomással, amit a csapatok forgószínpadszerűen jártak körbe. A lényege az volt, hogy kezdéskor mindegyik csapat kapott egy igét, amiből ki kellett következtetniük, hogy hol az első állomásuk, mit is kell csinálniuk, majd állomásonként kaptak egy-egy új igét, s így mentek végig. Én, állomásvezetőként, a különféle rántott- és sült húsokkal megrakott tálak mellett foglaltam helyet, s vártam azokat a csapatokat, akiknek az egyiptomi húsos fazekakról eszébe jutott a büfé kínálata. Voltaképpen ez elég rövid feladat volt, jóval hosszabb is lehetett volna, de be kellett zsúfolnunk egy csomó vetélkedőt egy órába.

Az első csapat Áron vezetésével érkezett a húsosfazekakhoz, s ha már ott jártak, páran neki is láttak a falatozásnak. Észrevételeztem, hogy valami különös véletlen folytán Áronnak sikerült a kisebbik Szondi lánnyal, Grétával egy csapatba keverednie, bár az utóbbi időben mintha

már nem mutatott volna akkora érdeklődést a lány iránt – a titokzatos német fiú miatt, akiről azóta sem derült ki semmi. Lehet, hogy tesz még egy próbát?

- Itt az igehely – nyújtottam át a kis cetlit s a mellékelt Bibliára mutattam. – Ha nem jöttök rá a megoldásra két percen belül, akkor adok segítséget.

Áron Grétának nyújtotta a Bibliát s megkérte, hogy keresse ki az igehelyet.

- Első korinthusi levél, tizenhárom, tizenkettő…

Míg a többiek buzgón csámcsogtak, Gréta kissé zavartan lapozgatott, majd végül megtalálta a keresett igeverset. Nagyjából úgy sápadt el, ahogy nem olyan rég a nővére.

- Mi a gond? – érdeklődött kedvesen Áron. A csapat többi tagja is abbahagyta a táplálkozást, várva a megfejtendő mondatot.

- Felolvasod? – sürgettem én is, fogalmam sem volt, hogy mi baj lehet ezzel a közismert igével, ráadásul egyetlen illetlen „k”-betűs szó sincs benne…

- *„Köszöntsétek egymást szent csókkal.”* – hallottuk Szondi Gréta halk rebegését.

Áron szinte teljesen elpirult, lehet, hogy jobban zavarba jött, mint szíve választottja.

- Mi? – nyögte ki nagy nehezen. – Biztos?

- Tessék, nézd meg! – nyújtotta felé a lány a Bibliát, mintha minél gyorsabban szabadulni akarna tőle. Mikor Áron átvette, egy pillanatra összeért a kezük. Egyre érdekesebb.

- Hát ide tényleg ez van írva – állapította meg Áron, miközben egyre jobban elpirult. A csapat többi tagja ezt már nem állta meg mosolygás nélkül, s mikor ezt észrevette, úgy dönthetett, hogy az öccsétől annyira irigyelt lazaságot hívja segítségül. Grétára vigyorgott: - Na, akkor kezdjük?

Tamás bátyó később vagy háromszor elmeséltette magának ezt a jelenetet, amikor is Áron megkapta élete első nyilvános pofonját, egy kettő korinthusnál nyitott Biblia pedig a salátástálba repült. Amúgy az igehely az első korinthusi levél tizenharmadik részének tizenkettedik verse volt, a közismert szeretethimnusz részlete: *„Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, a mint én is megismertettem.”* A

megoldás pedig természetesen a tükör, ami az épületben egyedül a mosdóban volt, s Bazsa várta ott a csapatokat – amikor kiderült, hogy egy könyvvel elnézték a dolgot, nem győztek bocsánatot kérni egymástól az érintettek – hm, a végén még tényleg lesz szent csók is belőle?

Miután mindenki megtalálta a tükröket, húsos fazekakat és egyéb bibliai motívumokat, elérkezett a várva várt pillanat, ami Bazsát már legalább egy hónapja éltette, s ami végső soron betett a közös ifisek-idősek szilveszternek.

A négy csapat némán figyelte Bazsát, amint ragyogó arccal különféle, konyharuhával letakart tálakat tesz ki a versenyasztalnak kinevezett alkalmatosságra. Ugyan ez a versenyszám titkosnak számított, de már mindenki tudta, hogy evőverseny lesz, mert az ötletgazda titokvisszatartási problémákkal küzdött már fiatalkora óta. Épp ezért a minden csapatba elosztott konfirmandusokat tolták előre, akik eddig nem nagyon jutottak komolyabb szerephez. Egyedül Koós Zsoltiék csapata nem tudott kicsit nevezni, mert az ő konfirmandusuk egy fekete hajú kislány volt, aki vasággyal együtt sem nyomhatott negyven kilónál többet, így testi adottságai alapján a csapatkapitány lépett az asztal mellé. Mellette állt Suszter Jimmy, Eszti aka Esztike öccse, egy szőke, Barnabás nevű gyerek és az a nagydarab fiú, akire már konfirmációs órán is felfigyeltem, Ródli becenévre hallgatott.

Gézka beüzemelte a fényképezőgépét.

- Evés közben lehet a legviccesebb képeket készíteni az emberekről – magyarázta Tamás bátyónak. Koós Zsolti ezt látva megfordult s vissza akart bújni a csapata mögé, de azok nem engedték.

- Nyugodtan álljunk ide szembe is, gyerünk! – rendezkedett Bazsa. – Egy nagyon jó kis evőversenyt fogunk látni.

Megvárta, amíg a közönség elfoglalja az általa kijelölt helyét, majd egy kis lapta írt listát adott mindegyik versenyzőnek.

- Mindenki választhat, hogy melyik ételt választjátok. Ugyanakkor adag van mindegyikből, de rajtatok múlik, hogy melyik ízlik jobban, hihi…

- Mit raktál bele? – kérdezte rosszat sejtve Koós Zsolti.

- Semmi különöset. Tényleg, becsszó! – tette a szívére a kezét Bazsa.

- Akkor mi ebben a pláne? – szólt közbe Kovács Kati.

- Hogy gyorsan kell enni – felelte Bazsa. – S az vicces.

Gézka buzgón helyeselt.

- Na, akkor válasszatok! – sürgette őket Bazsa. Az órámra néztem, s úgy tűnt, hogy nem fogunk a vetélkedő végére érni a megadott időn belül – bár legfeljebb kihagyjuk az utolsó számot, semmi gond.

- Ropi – adta vissza a listát Suszter Jimmy. A szőke fiú is ropit választott, a két nagydarab versenyző pedig hagymás rostélyost, amit állítólag Bazsa anyukája készített családi recept szerint. Bazsa egy stopperrel hadonászott.

- Vegyétek le a ruhát a kajákról… tapsra indul, s az nyer, aki legelőbb megeszi.

- Mi van a morzsákkal? – kérdezte Zsa.

- Morzsa nem számít – legyintett nagyvonalúan Bazsa. – Elkészülni…

Igazából soha sem szerettem az ilyen jellegű versenyeket, amikor étellel játszanak, de kétségtelen, hogy valóban érdekes képeket tud vágni közben az ember. A ropis szekció szája igen hamar egyetlen hatalmas sós pépkeverővé változott, de a fiatalokat ez kevésbé zavarta. A hagymás rostélyos versenyszámban indulók sokkal gusztusosabban ettek. Koós Zsolti meg is jegyezte:

- Hm, ez egész jó. Majd anyukádtól elkérhetnéd a recep…

- Egyél, ne beszélj! – kiáltottak rá a csapattagjai. – Gyorsabban!

Amilyen lagymatagon kezdődött az evőverseny, annyira belendültek a végén a versenyzők, a fiatalok még adnak erre. Suszter Jimmy feje már gyanúsan vörösödött, úgy tűnt, hogy a sós szálak torkán való letömködése minden energiáját felemészti, levegőt venni már nem maradt neki. Esztire sandítottam, hogy mit szól öccse produkciójához, de nem láttam rajta különösebb aggódást. Ródli viszont úgy tűnt, hogy átment hörcsögbe – szerintem egyszer sem nyelt, amióta elkezdett enni, s még mindig fért a szájába. Nem csoda, hogy ő lett az első. Második helyen Suszter Jimmy végzett, majd alig lemaradva tőle a szőke kisfiú, majd leültek, s közösen megvárták, amíg Koós Zsolti befejezi a táplálkozást.

- Az volt a verseny lényege, hogy minél gyorsabban kell enni – próbálta neki elmagyarázni a lényeget Bazsa.

- Hagytam érvényesülni a fiatalkokat – törölte meg a száját a legidősebb ifis. – Van még ebből…?

A ropis különítmény eltűnt a mosdó felé, hogy kibányássza a

betonná keményedett versenykelléket a fogai közül, én meg Bazsa mellé keveredtem, hogy megérdeklődjem, hogyan értékeli nagy álma megvalósulását. Bazsát viszont már teljesen lekötötte az utolsónak ígérkező versenyszám, a tüdőpingpong.

- Ez az asztal a pálya – mutatott arra az asztalra, amit fél kézzel odébb lehetett vinni, de nemrég ketten nem voltunk elegek hozzá, s még a Szondi lányok unokatestvérét is be kellett fognunk…. – Négy egyenlő oldala van, így egyszerre tud játszani a négy csapat.

- Mit? – tett fel valaki egy egyszerű kérdést.

- Tüdőpingpongot – nézett neheztelőn Bazsa. – Ezzel a labdával, ni!

Egy narancssárga pingponglabdát tett az asztal közepére.

- Minden csapat odatérdel az oldalához, úgy, hogy az álluk minimum öt centire legyen az asztaltól. Figyelem ám, úgyhogy ne csaljatok! Gyerünk, térdeljetek le!

A csapatok már kissé törődöttnek tűntek, de mikor kiderült, hogy ez az utolsó versenyszám, nekiláttak elfoglalni a helyeiket. Bazsa lelkesen igazgatta őket, a Suszter Esztit vagy kétszer is hátrébb húzta. Egyelőre nem gondoltam semmit.

- Amikor tapsolok, mindenki elkezd fújni – magyarázta tovább a szabályokat Bazsa. – Amelyik csapat oldalán leesik a labda, az kap egy pontot. Öt perces a meccs, s az nyer, akinek a végén a legkevesebb pontja van. Érthető ez?

Úgy tűnt, hogy igen.

- Akkor egy próbajáték jön…

Valami kék ragacsot tett az asztal közepére, így a labda nem gurult el magától. Megvárta, míg mindenki jól teleszívja a tüdejét, majd tapsolt. A kisebbek nagy hévvel vetették magukat a küzdelembe, annyira, hogy nem csak a levegőt préselték ki magukból, de egyéb dolgok is elkezdtek szállongani az asztal fölött. A labda végül megindult Zsa és Sza felé, s annak rendje és módja szerint le is esett a földre.

- Na, így néz ki ez – nyugtázta elégedetten Bazsa. – Akkor most élesben…

A harmadik pontszerzésnél a két utolsó helyen álló csapat úgy döntött, hogy ideje cserélni s bedobni azokat a titkos fegyvereket, akik az előző versenyszámban való kifáradásukra hivatkozva eddig kimaradtak. A fair play értelmében Koós Zsolti és a nagydarab Ródli egymással szemben foglalt helyet, legalábbis azután, hogy Zsa kijelentette, vele szembe ne

rakjanak ilyen nagy melákot, mert az nem csak a labdát, de még őt is el fogja fújni. A cserék után jött egy újabb kör. Suszter Eszti hirtelen felugrott.

- Ki volt az a hülye, aki hagymát etetett pingpongfújás előtt?

Az általános röhögés így végül megtorpedózta az utolsó műsorszámot, amit Bazsa egy kicsit zokon is vett, de végső soron jó hangulatban zártunk. Ráadásul úgy tűnt, hogy Eszti és Bazsa sincsenek olyan szoros viszonyban, mint azt a Micimackós dolog sejtette – érdekes, hogy milyen apró dolgok is mekkora örömöt tudnak okozni az embernek…

Tíz óra is elmúlt már, s sok ifisen látszott már, hogy ilyenkor általában már vízszintes pozícióban szokott készülni a másnapi teendőkre. Az eddigi álldogálós-mászkálós-evős szünetek átalakultak csendben beszélgetős, üldögélős, teázgatós szünetekké, s Gézka is valami lágy, relaxálós (gondolom hívő) zenét tett be. Mivel innen már az este komolyabb szakasza következett, én is megnyugodtam kissé, hogy már túl nagy baj nem történhet – éjfél után meg már amúgy is minden perc ajándék, azt már nem fogja kritizálni senki.

Rövid pakolászás után egy teamécsessel hangulatosan megvilágított asztalnál telepedtem le Uglayval, Terézzel és Koós Zsoltival. Zsolti már elég álmosnak tűnt.

- Én ilyenkor már rég aludni szoktam – piszkálta az egyik mécsest. – Most is csak az úrvacsora miatt vagyok még itt.

- Miért nem iszol teát? – kérdezte tőle Teréz. – Egy kis koffein segít a problémán.

Koós Zsolti elkezdte ecsetelni, hogy akkor kiesne a bioritmusából, pedig neki reggel fél ötkor kell mindig kelnie a munka miatt, Uglay pedig végre aktivizálta magát és elkezdte kérdezgetni Zsoltit a munkahelyéről. Már épp leváltunk volna két párra a beszélgetést tekintve – Uglay Zsoltival, én Terézzel – amikor Töpörtyű ledobta magát mellénk.

- Na, lehet hálát adni az Úrnak – jelentette be.

- Igen? – néztem rá zavartan. – Miért is?

- A Szondi lányok unokatestvérével kapcsolatban. Elbeszélgettem vele.

Láthatóan nem zavarta, hogy az asztalnál helyet foglaló négy emberből egyedül én tudom, hogy miről is van szó.

- És?

- Ráébredt arra, hogy célt tévesztett azzal, amit ezen az alkalmon keresett. Ugye a céltévesztés a bűn szó eredeti jelentése, bár gondolom ezt tudod… Ha valaki azért jár ifire meg közösségbe, hogy párt találjon magának, az elveszítheti az Úrral való találkozás lehetőségét. De, hála a Szentléleknek, ráébredt arra, hogy mi is történt és bűnbánatot tartott.

- Mármint ott rögtön?

- Igen – bólogatott buzgón Töpörtyű. – Imádkoztunk együtt, még kicsit el is sírta magát. Abból is látszik, hogy komolyan gondolja a dolgot, hogy elment bocsánatot kérni Esztitől is.

Dermedten néztem Töpörtyű lelki örömtől sugárzó képére és valahogy megálltam, hogy közöljem vele, hogy tényleg nem normális.

- De most mi a gond? – kérdezte Uglay, miközben a székeket félretolva törtettünk előre. – Miért ne beszélgethetne azzal, akit szeret?

- Mert csak nyomul rá – magyaráztam. Mintha erre láttam volna az előbb Bazsát, vele azért még akartam erősíteni a beavatkozó csapatot. – Ráadásul most még képmutató módon is teszi, visszaélve a… mindegy.

- És az nem lehet, hogy komolyan gondolja? – állt meg Uglay. Megfordultam.

- Szerintem ezt te nem gondolhatod komolyan.

- Mit, azt, hogy valaki megtér és megváltozik?

Tényleg idegesítő ez az Uglay, gondoltam.

- Persze, hogy van ilyen – feleltem. – De most nem erről van szó.

- Miért nem?

- Mert nem. – Végre megláttam Bazsát, intettem neki, hogy jöjjön ide. – Ez a gyerek már jó ideje azt gyakorolja, hogyan látszódjon jó hívőnek, mert ezzel akar imponálni a hívő lányoknak. Szerinted van jobb annál, amikor a nagy bűnbánatával odamegy valakihez?

- De akkor is van rá esély, hogy komolyan gondolja – piszkált tovább Uglay.

- Persze – bólintottam. – Csak épp matematikailag nem kimutatható. Á, Bazsa!

Gyorsan vázoltam a helyzetet, Bazsa agya is rögtön elszállt. Uglay mormogott még valamit, de jött velünk.

Kellett kicsit keresgélnünk, de végül sikerrel jártunk: Szondi Zsoltit és Suszter Esztit az előtérben ültek a félhomályban. Összenéztünk Bazsával és határozottan odaléptünk melléjük.

Eszti épp nevetett.

- … és képzeld, másnap még egyszer visszahozta, hogy az az oldal nincs meg a…

Elhallgatott és ránk nézett. A Szondi fiú is, azzal a tenyérbemászó képével.

- Mi a helyzet? – kérdezte Eszti.

- Ö… - A legidegesítőbb az volt az egészben, hogy pontosan tudtam, hogyan néz most rám Uglay a hátam mögött. – Ö…

Kétségbeesetten fordultam Bazsa felé, de ő hirtelen nagyon érdekesnek talált valamit a padlón, amiből a félhomályban nem sokat láthatott.

- Ö… Nemsokára kezdődik a képvetítés, csak gondoltunk, szólunk, hogy le ne maradjatok róla – nyögtem ki végül.

Uglay meg nézi a hátamat.

- Hát, most épp jót beszélgetünk – jegyezte meg flegmán a Szondi lányok unokatesója. Eszti rámosolygott.

- Lesznek fürdőruhás képek is – találta meg hirtelen Bazsa a hangját. – Esztiről is van egy tökjó.

Kényszerítsetek bejönni mindenkit, ugyebár…

A képvetítés Gézka programja volt, de mivel nem volt lelkierőm kettesben maradni Uglayval és a nézésével, elkezdtem Gézka körül sürögni. Épp a gimitől kölcsönkapott projektort üzemelte be Tamás bátyóval, Ródli és a többi kisebb vendég is ott téblábolt mellettük. Néha kotnyeleskedtem egy kicsit, hogy mit hova kell dugni, de Uglay egyre közelebb került hozzám és a szemem sarkából láttam, hogy mindjárt megszólít. Szerencsére Gézka odaszólt az egyik kicsinek, hogy kapcsolja le a vetítésre kijelölt fal melletti villanyt, egyből ugrottam, hogy majd én lekapcsolom. De csak a villanyt sikerült lekapcsolni, Uglayt nem.

- Most akkor komoly volt a bűnbánata? – tért egyből a lényegre, amikor jótékony félhomály borult ránk.

- Kinek? – adtam a hülyét.

- Azoknak a lányoknak az unokatestvérének.

- A Szondi lányok unokatestvérének?

- Igen, annak a fiúnak, aki ugyanúgy vendég itt, mint én.

Gézka bekapcsolta a projektort, éles fehér fény vetült ránk.

- Gabi, mássz ki a hátsómból! – kiáltotta oda Tamás bátyó nagy derültséget keltve. A falra vetített képen épp egy csónakba szállt be, nemesebbik felét az égnek tartva. Mégsem haragudtam rá, mert legalább nem kellett rögtön válaszolnom.

- Mert olyan furcsa vége lett a dolognak – jött utánam Uglay.

- Milyen dolognak?

Meglepett, hogy mennyi buta visszakérdezést tudok produkálni ilyen rövid idő alatt.

- Annak, hogy meg akartátok tőle szabadítani azt a lányt.

- Nem lett buta vége – ellenkeztem. – Azt hittük, zaklatja Esztit, de úgy tűnt, nem. Mármint Esztinek nem… gond. Ennyi.

- De a bűnbánatról is beszéltél valamit.

- Jaj, most az lényegtelen!

- Szerintem nem lényegtelen dolog a bűnbánat.

- Nem lehetne ezt később? – kértem. – El kell indítanunk a képvetítést…

Uglay vállat vont, de az idegesítő nézését továbbra is a hátamban éreztem.

A képvetítésre nagyon nem is kellett összetrombitálni az embereket, jöttek maguktól, pontosan is tudtunk kezdeni, ledolgozva a csúszásokat. Fél óra képvetítés, utána meg már csak egy óra éjfélig, tele mindenféle lelki tartalommal. („Nem baj, kibírjuk”, vigyorgott Bazsa, amikor összefoglaltam neki ezt a részt.)

Bár nagyjából már láttam a képeket, amiket Gézka kiválogatott, mégis nagy élmény volt őket közösen megnézni – nem is annyira a képekre, mint inkább az ifisek reakcióira figyeltem. Tamás bátyó elég gyakran kommentálta is a dolgokat, néha Gézka és Töpörtyű is hozzászólt, nevetni meg szinte mindenki nevetett. Uglay mellettem ült és minden második képnél kérdezgette, hogy ez ki és hol volt. Úgy látszik, tényleg komolyan veszi, hogy be akar épülni hozzánk. Egy kicsit csodálkoztam is rajta, mert inkább úgy éreztem, hogy elég rossz benyomást tettünk rá, de hát az is ismert volt róla, hogy nem adja fel könnyen.

Végül elértünk a Bazsa által már beharangozott fürdőruhás Suszter Eszti képhez. Nyáron voltunk a Dunánál egy biciklitúrán és ott kapta le valaki Esztit, amikor épp jön ki a vízből. Mivel egy csomó fürdőruhás kép

előzte meg, senki sem talált volna benne semmi különöset, ha a kellemes félhomályban nem fütyül valaki egy nagyot a habokból kiemelkedő Eszti láttán. Egy pillanatra zavart csönd támadt, majd hasonlóan zavart nevetgélés, Eszti gondolom meg füli pirult. Uglay láthatta rajtam, hogy legszívesebben egy bizonyos nyakat tekergetnék, mert megjegyezte.

- Tényleg nagyon csinos.

A dolog érdekessége az volt, hogy épp Koós Zsolti szőrös hasa volt a falra kivetítve, amire a strandon Zsa ráejtette a fél fagyiját.

- Ki mondta, hogy nem… - jegyeztem meg fagyosan.

- Minden ifis lányt így védenétek, ha ráakaszkodna valaki?

- Itt nem teljesen erről van szó – próbálta minden figyelmemet a sokadszorra látott képeknek szentelni. – Csak… mindegy. Zárjuk le a témát.

- Igazából Bazsának segítesz, nem? – ütötte tovább a vasat Uglay.

- Miben segítek Bazsának?

Kezdtem elveszíteni a türelmemet.

- Hát hogy… hát ebben – magyarázta Uglay. – Bazsának… bejön Eszti, nem?

- Szerintem ne kombináljunk, hanem nézzük a képeket – javasoltam. Miket ki nem talál ez az Uglay…

A képvetítés után, az év utolsó órájába lépve valahogy elsimultak a dolgok. Uglay láthatóan úgy érezte, hogy összeállt neki a kép és mindent ért, így végre leszállt rólam, Eszti is otthagyta az egyre szélesebben vigyorgó Szondi unokatestvért, de még Bazsa is eltette valahová az idétlen vigyorát és komoly arcot öltött. Egyedül Tamás bátyó nem illett bele a képbe, ahogy körbe-körbe mászkált és a Bibliáját kereste.

- Teljesen világosan emlékszem arra, hogy ide raktam le! – mutatott a számítógép mellé. – Miért kell mindig mindenhez hozzányúlni…

De annyira nem aggódtam érte, már nem egyszer láttam jegyzetek és különösebb készülés nélkül jó igemagyarázatot tartani, Bibliát meg csak kerítünk valahonnan.

- Mi lesz most? – libbent mellém Teréz. Elég sok kólát ivott és mintha kicsit fel lett volna pörögve. Viszont határozottan jól állt neki.

- Beszélgetés az elmúlt évről, utána meg évzáró áhítat, majd a templomban úrvacsora – feleltem.

- És a táncverseny?
- Majd valamikor éjfél után.
- Akkor addig már nem is próbálunk?
- Nem hiszem.
- Kár – vont vállat. – De biztos jól fog menni. Ha meg nem, az se baj. Nagyon tetszik ez az ifi.

Egy kedves szempár milyen hamar elfelejteti Uglay szúrós nézését… Illetve nem, mert most is az jutott eszembe. Ajaj…

- Igen? – estem ki a helyzetből egy pillanatra, amikor Tamás bátyó megtalálta a Bibliáját a rántott húsos tálban.
- Ahonnan ideköltöztünk, ott nem volt ifi, de a lelkészékkel nagyon jóban voltunk. Mondjuk azért az hiányzott, hogy korombeliekkel is együtt lehessek, érted, testvérként…
- Azt tényleg semmi sem pótolja – értettem egyet. Tamás bátyó közben lelki ráhangolódásként fülön csípte az egyik kisebb gyereket és elmagyarázta neki, hogy kivel szórakozzon, meg hogy a Bibliát nem véletlenül hívják „Szent Bibliának”.
- Majd szeretnék ide járni közétek rendszeresen – folytatta Teréz.
- Örülünk neki – kapcsolódtam vissza a beszélgetésbe. Elképesztően tiszta kék szemei vannak, állapítottam meg önkéntelenül is. És nem is néz velük úgy, mint az Ug… Már megint!

Márton NT kis késéssel érkezett meg az öregek szilveszteri bulijáról (Lídai néni csak összehozott valamit, bár Márton NT elejtett megjegyzéseiből arra következtettem, hogy inkább egy éjszakába nyúló pletykapartira hasonlított, kikapcsolódásképpen egy áhítattal). Minden kialakult hát az évet záró lelki blokkhoz, főleg, hogy Bazsa csak nem bírta ki és befogta a Szondi fiút széket pakolni, ketten rendezték el körben a teremben az ebédlő ülőalkalmatosságait. Töpörtyű meg előszedett egy addig gondosan rejtegetett csomag háztartási gyertyát és minden székre rakott egyet belőlük.

- Gyertyafény keringő? – szóltam oda neki, de szerintem nem értette. Tamás bátyó intett, hogy kezdhetnénk. Talán attól félt, hogy annyira elcsúszunk, hogy az áhítata nem fog beleférni az idei évbe, éjfélkor meg már az utca másik oldalán álló templomban kell lennünk az úrvacsorán.

Ha már itt volt, Márton NT kézbe is vette a dolgokat, hamarosan körbeültünk (a figyelmetlenebbek gyertyán), a nagy mennyezeti neonokat is lekapcsoltuk, csak a teás asztal mécsesei és a tálalón át kiszűrődő fény maradt.

- Az év utolsó negyedóráiban, perceiben járunk – nézett végig a meghitt félhomályban ülő ifiseken és egyéb vendégeken. – Az ilyen alkalmak nem csak az ünneplésre, vagy mondhatom így fiatalosan: bulizásra jók, hanem arra is, hogy az ember kicsit megálljon, visszanézzen és hálát adjon. A Bibliai ünnepleírásokban is mindig megtaláljuk az ünnepnek ezt a szerepét. De nem én akarok beszélni, hanem azt szeretném, ha ti beszélnétek, ha együtt nézhetnénk vissza és együtt adhatnánk hálát, együtt kérhetnénk erőt a következő évhez…

- És Tamás bátyó áhítatához, hihi – suttogta a fülembe Bazsa. Leintettem, hogy legalább most maradjon egy kicsit takarékon.

- Három kérdést ajánlok fel, ami segíthet összeszedni a gondolatainkat – folytatta Márton NT. – Lehet ezeken a kérdéseken végigmenni, ki is lehet hagyni belőlük, de akár teljesen más is lehet használni helyettük, ezt mindenki maga dönti el. Annyit kérnék csak, hogy mivel sokan vagyunk, hála Istennek, időnk pedig kevesebb…

- Hála Lídia néninek, hihi…

Bazsa csak nem bírt magával.

- … mindenki próbálja egy-két percben, vagy inkább úgy mondom, három-négy lényegre törő mondatban. Körbe megyünk, de ha valaki nem akar beszélni, akkor nem kötelező. A kört én kezdem és Tamás fejezi be, majd egyből folytatjuk az úrvacsorás áhítattal. A három kérdés: miért vagyok a leghálásabb Istennek az elmúlt évből? Mit bánok legjobban, miért szeretnék tőle bocsánatot kérni az elmúlt év kapcsán? És végül: mihez kérem a segítségét az elkövetkezendő évben?

Kicsit várta, hogy sűrűsödjön a csend. Töpörtyű elégedetten üldögélt a Szondi lányok mellett, hosszú lábait a kör közepe felé nyújtva. Egyszer csak a fejéhez kapott, épp akkor, amikor Márton NT belekezdett egy „Amit az elmúlt évben Isten számomra…” jellegű mondatba.

- Várjunk, a gyertyák! – szakította félbe Töpörtyű rémült kiáltása. Néhány, a múlófélben lévő év emlékeiben elmerült ifis rémülten összerezzent a hirtelen hangra. – Nem mondtam, hogy mindenkinek meg kell gyújtani a gyertyáját, miután beszélt!

Bazsára néztem és valami miatt azt olvastam ki a szeméből, hogy ő

ezt megbeszélte Töpörtyűvel, csak nekem elfelejtett szólni. Jó, mindegy, legyen gyertya. Így még romantikusabb a félhomály. Töpörtyű egy nagy gömb alakú gyertyát tett középre, majd némi szerencsétlenkedés után meggyújtotta. Végre minden kialakult, bár erőteljes csúszásszaga volt a dolognak, nem tudtam elképzelni, hogy mindez beleférjen a hátralevő időbe. Ez a gyertyázás is elvesz egy csomó percet, meg ha némelyik ifise rájön a „végre-beszélhetek-a-lelki-életemről" félóra, akkor aztán megnézhetjük magunkat.

Márton NT tartotta magát az általa meghatározott szabályokhoz és hamar végzett. A gyülekezetről és a családjáról beszélt a három pont alapján, hogy szeretne több időt szánni mindkettőre de sokszor úgy érzi, hogy ez nem sikerül és ehhez szeretne bölcsességet és erőt kapni. Adta volna tovább a szót, de Töpörtyű emlékeztette, hogy gyújtsa meg a gyertyáját. Páran kuncogtak egy kicsit ezen, de a sötétben nem lehetett látni, hogy kik.

Jöttek sorban az ifisek. A Szondi lányok mindketten a németországi élményeikért voltak hálásak és ahhoz kértek erőt, hogy azt a sok áldást, amit kint kaptak, átadhassák nekünk is. Gréta még néhány homályos mondatban beszélt valakiről, akivel nem teljesen úgy viselkedett ott kint, ahogy testvérként kellett volna, ezért kért bocsánatot az Úrtól. Lopva Tímár Áronra néztem, elég feszült képet vágott, amennyire ki tudtam venni.

Koós Zsolti azért volt hálás, hogy helyt tudott állni a munkahelyén, majd néhány gondolat erejéig azon elmélkedett, hogy ő már kinőtt az ifiből és erőt kért az Úrtól ahhoz, hogy az ifiből át tudjon lépni a felnőtt gyülekezetbe.

- Ott ülnek majd Zsolti és a mamák – suttogta Bazsa a fülembe. A „hihi" ezúttal elmaradt. Koós Zsoltinak ez volt a mániája, bár valamilyen szinten megértettem. Tényleg kilógott életkorban közülünk (főleg, hogy már Ródliék is itt vannak), de a gyülekezetből meg gyakorlatilag hiányzott az ő korosztálya. Vannak az ifisek meg a mamák, hogy klasszikusokat idézzek…

Kovács Kati lelkesen csatlakozott az előtte szólóhoz, szinte ugyanazt mondta el csak bővebben. Bazsa erre már nem tudott mit mondani, de az is lehet, szimplán nem figyelt.

Szépen mentek körben a dolgok. Amikor a kisebbek kerültek sorra, elég döcögőssé vált, legalábbis addig, amíg ki nem alakult egy

sablonszövegük – hálás Istennek, hogy annyi mindenben segítette, sajnálja, hogy sok bűnt követett el és jövőre szeretne többet járni ifire -, de legalább a gyertyagyújtást élvezték.

Suszter Eszti a Szondi fiú mellett ült, de ezen most nem akartam bosszankodni. Mikor a fiúra került a sor, rendesen előadta magát:

- Nehéz egy egész évről pár mondatban beszélni – kezdte. – Úgy hiszem, vannak olyan pillanatok, amikor akár egy másodpercbe egy egész élet belesűrűsödhet, és számomra ez a mai este olyan, mintha az egész elmúlt év, de akár a hívő életem esszenciája lenne.

Lopva Bazsára sandítottam, nagyjából olyan képet vágott, mint amilyenre számítottam. Csak a szája nem maradt nyitva.

- Tehát miért vagyok hálás? – folytatta a besűrűsödött pillanatban élő testvér. – Azért, hogy az Úr megajándékozott a találkozás áldásával ma este. A találkozássalŐvele, először is, de a testvérekkel való találkozással és az ember… a találkozással azzal, akivel szemben az ember… önmaga lehet. Ember lehet.

Ekkor zavartan Esztire pillantott. Bazsa felől mintha halk öklendezés hallatszott volna.

- Mit sajnálok, miért kérek bocsánatot az Úrtól? Azért, mert bizalmatlan voltam vele és nem hittem el, hogy tényleg nekem akarja adni azt, ami a szívem kérése. Azt hiszem, félreismertem őt, és ezt már sajnálom, nagyon sajnálom, de ugyanakkor köszönöm, hogy ennek ellenére mégis a szárnyai alá vett az Úr.

A hívő lányoknak ez talán bejön? Terézre néztem és szembesülnöm kellett azzal, hogy lehetséges: mosolyogva, csillogó szemekkel nézte. Érthetetlen.

- Csendesebben! – mordultam rá Bazsára, mire abbamaradt az öklendezéshez hasonlító hang.

- Amihez pedig szeretném a segítségét kérni a jövő évre nézve, az az, hogy megmaradhassak ebben az áldásban.

Valahogy túléltük.

Suszter Eszti iskolai dolgokról beszélt, egy elég jó nevű és hajtós gimibe járt, ráadásul sokat görcsölt is az eredményein. Miközben ezzel kapcsolatos köszönetét és kérését mondta, újdonsült, esszenciától duzzadó lovagja bátorítóan és megértően nézett rá. Valahogy azért túléltük.

Tímár Áron nem akart beszélni semmiről, mert szinte ugyanazt a sablont sütötte el, amit előtte a kisebbek. Amikor kiment középre, hogy

meggyújtsa a gyertyáját, rájöttem, hogy hamarosan én következem és fogalmam sincs arról, hogy mit is mondjak. Utáltam az olyan sablonszövegeket, amit például most Áron mutatott be a bambán meredő közönségnek, de tartottam tőle, hogy én se leszek különb nála. Szerencsére rögtön utánam Bazsa jön, ő biztos mond majd annyi hülyeséget, hogy egy pillanat alatt elfelejti mindenki, amiket nekem sikerült összehoznom.

Sorban gyúltak a gyertyák, a sejtelmes fényben valahogy mindenki álmosnak tűnt. Próbáltam visszaemlékezni a három segítő kérdésre, majd röviden előadtam valamit arról, hogy jó volt az elmúlt évben az, hogy éreztem, sok dolgom van a gyülekezetben, így talán az Úrnál is, de szeretném ezeket a feladatokat a helyükön kezelni, jól csinálni és annyira csinálni őket, amennyire kell. Hamar túlestem rajta, és az sem zavart, hogy úgy tűnt, alig figyel rám valaki. Még Bazsa is lehiggadt és nagyjából elmondta azt, amit a bátyja. A kör lassan véget ért, a gyertyák egykedvűen lobogtak. Egy hosszú pillanatig mindenki csendben ült – most kell majd felöltözni és átmenni a templomba, hogy meghallgassuk Tamás bátyót, majd valamikor éjfél előtt elkezdjünk úrvacsorázni.

Kint elég hideg idő ígérkezett, az utcai lámpák fénykörében látszott, hogy a hó is esik. Gézka a nagy templokulccsal zörgött, miközben a kabátjainkat húztuk a szűknek tűnő előtérben, az egyik kisebb gyerek meg magával hozta a Töpörtyű-féle gyertyáját és egyszerre három ifis is összeveszett vele, amikor majdnem megégette vele a kabátjukat. De még ennek ellenére is maradt valami az áhítatos hangulatból addigra, míg bevackoltuk magunkat a templom viszonylag elfogadható hőmérsékletű presbiteri padsorába.

- Milyen nagy bizonyságtétel egy fénylő ablakú templom az éjszakai város közepén – jegyezte meg halkan Kovács Kati.

- Szólni kellene Áronnak – bólintott Bazsa.

- Áronnak? – nézett rá érdeklődve Kovács Kati. – Miért?

- A fénylő ablakú éjszakai templom miatt.

- Gondolod, hogy benne lenne, hogy esténként tartsunk itt valamilyen alkalmat?

Unottan Bazsára néztem. Ennyire még ilyen későn se lehet naiv

- Otthon is szerelt fel időkapcsolókat, amik kapcsolgatják a villanyt, hogy azt higgyék, ott vagyunk – mesélte Bazsa. – Biztos itt is vállalná. Aztán híre menne, milyen nagy élet van itt…

- Na jó, figyeljünk Tamásra, öcsi – zárta le Áron a missziói

programot.

Márton NT először a Mózes-székben telepedett le, a szószék alatti külön helyre ami lelkészeknek van fenntartva, de kis fészkelődés után úgy döntött, hogy mégis inkább közénk telepedik le. A szokás hatalma, gondoltam. Tamás bátyót viszont nem csábította a szószék magassága, nagykabátja engedte lazaságával foglalta el helyét az Úr asztala mögött, gondosan elhelyezte egy elfagyott virág mellett a húsos fazekakból kimentett Bibliáját.

Az órámra néztem, ami a vastag kabátban nem is volt olyan könnyű mutatvány. Egész jó időben vagyunk, a Márton NT féle blokk közepén már a frász kerülgetett, hogy elcsúszunk és lemaradunk az éjféli úrvacsoráról. Ha Tamás bátyó összekapja magát és bő tíz perc alatt lezavarja az áhítatot, akkor minden a helyére kerül.

- Nem tudom, te hogy vagy vele – szipogta mellettem Bazsa -, de nekem nincs templomi hangulatom. Van egy pézséd?

- Nincs – dugtam vissza a kezemet a zsebembe.

- Kellett volna kávét innom – talált egy új felhasználási módot a kabátujjának Bazsa. – Majd elalszom.

- Pszt! – fordult felé Kovács Kati.

Tamás bátyó némileg rosszallóan nézett arra az ifisre, akinek nem volt templomi hangulata. Reméltem, hogy nem hiszi azt, hogy én nem hagyom békén szegényt. Bár annyira nem érdekelt.

- Először arra gondoltam, hogy énekelhetnénk valamit – kezdett bele Tamás bátyó -, de amikor megláttam, hogy minden gitárosunk kesztyűt húzott, úgy véltem, ezt tegyük el későbbre.

Valahogy kibírtam, hogy ne nézzek megint az órámra.

- Én nem is húztam kesztyűt – mormogta a hátam mögött Töpörtyű.

- Te nem is tudsz gitározni – kajánkodott Gézka.

- Imádkozzunk – dobta be végre a varázsszót Tamás bátyó, erre a gyengébb felfogásúaknak is leesett, hogy áhítat van. Ha már a környezetből nem jött rá.

Nem mertem volna fogadni rá, de tényleg sikerült beleférni az időbe. Rövid de velős áhítat volt, folytatta azt a gondolatot, amit a Márton NT – féle körbeszélgetés kezdett el, néha kellenek mesterséges határkövek, ahol megállunk, visszanézünk, előrenézünk, magunkba nézünk – de a legfontosabb, hogy mindezekkel együtt felfelé is nézzünk. Az alapige a Máté 2,2-volt, ahol a betlehemi csillagról volt szó. Eleinte csodálkoztam,

hogy jön ez ide, de Tamás bátyó a tőle megszokott merész gondolati ugrással ezt is megoldotta: az ember általában maga elé néz, ha megy valahová, erről szólt a határköves rész is. A bölcsek viszont emellett felfelé is néztek, így találták meg azt, amit a többi ember, még a legokosabbak, legmagasabb rangúak is, nem találtak meg. Majd feltette a kérdést, hogy ez a szilveszteri alkalom vajon mire lesz jó, lesz-e, volt-e olyan határkő, aminél nem csak visszafelé, nem csak előre, nem csak magunkba néztünk, hanem felfelé is.

Bazsa ekkor elkezdett felfelé bámulni, a hirtelen mozdulattól az orra alá néminemű beltartalom is kiszottyant, hirtelen majdnem rosszul lettem a váratlan fejleménytől. Gyorsan Tamás bátyó felé fordultam, aki épp rám nézve fejezte be a következő mondatot, ami az előző megismétlése volt, csak más szavakkal. (Általában a prédikációk bő felét ilyen mondatok teszik ki csekély tapasztalataim alapján.)

Bazsa mélyebb rétegeinek megismerése és a kérdés – úgy tűnt – nekem szegzése bogarat ültetett a fejembe. Épp kezdtem volna komolyan elgondolkozni rajta (fáradtan már nehezebben forognak a kerekek), mikor vége lett az áhítatnak, alig nyolc perc volt már csak éjfélig. Húha, ez jó rövid volt…

Márton NT kikecmergett a padból az ifisek mellől és az Úr asztala körüli díszrácsot megkerülve Tamás bátyó mellé állt. Most nem készítette elő senki a nagy, piros anyaggal leborított keretet, ami alól a kenyeret és a bort szokták osztani, a bor palackban érkezett, mindenki láthatta, hogy végre valami jót iszunk, a kenyeret meg nejlonzacskóba szeletelte rudacskákra egy gondos kéz. Éjfél előtt öt percre a bor az egyik kehelybe, a kenyér a tálcára került, Márton NT meg intett nekünk, hogy kerüljünk közelebb és álljuk körül őket.

Bazsa valahonnan szerzett zsebkendőt és nagy trombitálással használatba is vette. Összeakadt a tekintetem Áronéval, láttam rajta, hogy legszívesebben hazapofozná az öccsét, de nem tudta, hogy ez még a jobbik eset volt. Még mindig magam előtt láttam, ahogy poénból felkapja a fejét, hogy megnézze magának a teljesen fehér plafont, a tehetelenség miatt pedig a hirtelen mozdulat kihozza… brr… Még csak az hiányzik, hogy belecsöpögjön a kehelybe, na az lenne csak csúnya.

Éjfélig négy perc, és már mindenki a helyén áll. Márton NT kezében a nagy fekete könyv, amit mindig előszed úrvacsorakor. A szokásos menetet azonban egy kicsit lerövidítette, nem is kicsit, úgy másfél

perccel éjfél előtt már elindult körbe a kehely és a tálca kenyér. (Elég kényelmetlen volt ilyen sűrűn nézegetni az órámat, a templom hidege folyton felkúszott a csuklóm mellett.)

Vajon ki lesz az, aki pontban éjfélkor kortyol bele a kehelybe?

Gyorsan felmértem a lehetőségeket. Túl messze van, előbb kellett volna kapcsolnom és úgy helyezkednem… De hát ki gondol erre előtte? Úgy tűnt, hogy Gézka jó pozícióban van a dologhoz, a szeme csillogásából arra következtettem, hogy benne is felmerült ez a lehetőség. A mázlista. Persze, hogy ő fogja ki, ki más… Valahogy legyűrtem a késztetést, hogy még egyszer az órámra nézzek, de az időérzékem azt súgta, még van egy kevés. Zsa kortyolt a borból. Mikor tovább adta, összemosolygott a húgával, emlékeszem, egyszer hogy kikelt azok ellen, akik olyan bort hoznak a templomba, amit nem sajnálnak, mert úgyse innának belőle. Hát most örülhet…

Mennyi lehet még? Fél perc? Tíz másodperc?

Koós Zsoltihoz került a kehely. Most már biztos, hogy Gézka lesz az, aki az Úrral való legmélyebb közösségben lép át az új évbe. Vagy valami ilyesmi, biztos tart majd róla egy áhítatot. Esetleg egy sorozatot. Már nyújtja is a kezét.

Koós Zsolti azonban nem iszik. Lehajtott fejjel nézi a kehelyben csillogó bort. Összenézek Bazsával. Vigyorog, mint a vadalma. Gézka kezd idegesnek tűnni. Egy pillanatra a keze is megrándul, de azután mégse viszi rá a lélek, hogy kitépje valaki kezéből az úrvacsorai kelyhet. Mit csinál ez a Zsolti? Nem látott még bort? Szaglássza? Még jó, hogy nem lötyögteti körbe a kehely oldalán, úgy lenne igazán profi… Gézka kétségbeesetten Tamás bátyóra néz. Tamás bátyó kegyesen visszamosolyog, alighanem úgy maradt. Most látom csak, hogy Zsolti szemei csukva vannak. Imádkozik. Na tessék.

Ekkor megszólalnak fent a harangok. A hangjuk elég tompán szűrődik le hozzánk, de kint a főtéren mást nem nagyon lehet hallani. Zsolti felriad, kapkodva iszik majd adja tovább a kelyhet. Gézka úgy veszi át, hogy szinte tartani lehet attól, hogy eldobja vagy flegmán továbbadja. Most már…

Megint összenézek Bazsával. Most már én is vigyorgok.

Január 1. Csütörtök. Újév

Az úrvacsora és a záróimádság után akkor buékolás kezdődött, hogy csoda, hogy addig vissza tudtuk tartani. Kicsit szokatlan volt, hogy ezúttal nem pezsgőspohárral a kézben és a jó meleg szobában tettük ez, hanem a templom közepén, borszagú puszikat adva és kapva, de volt valami varázsa. Arról nem is beszélve, hogy a pezsgő behűtve (azaz az előtérbe rejtve) vár minket, ha egyszer visszaérünk majd a terembe.

Egy pillanatra elmerengtem a mindenfelé szálldosó lehelet-párafelhőkön, de nem sikerült kibontanom belőle semmiféle párhuzamot, mert Teréz mellém lépett és boldog új évet kívánt. Én is puszi, de itt nem maradt abba a dolog, mélyen a szemembe nézett és közölte, hogy örül, hogy az elmúlt évben megismert. (Az utolsó napján, de jobb későn, mint soha…) Eléggé lefagytam, de nem a hideg miatt. Koós Zsolti tudok csak kizökkenteni, aki egy mackós vállveregetéssel fűszerezte meg a buékot.

A Szondi-lányokkal is buékoltunk, idén sem úsztam meg a BUÉK keresztyén verziójának elmesélését. Tamás bátyó vigyorogva szorongatta meg a kezem a köszöntés mellé, Márton NT meg a szokásos kimértséggel. Utána megint Teréz mellé kerültem, aki mintha rám kacsintott volna, de lehet, hogy csak képzeltem.

Mikor mindenki végzett mindenkivel, Gézka újra csörgetni kezdte a templomi kulcscsomót, jelezve, hogy ideje felmenni a toronyba.

- Tényleg felmegyünk a toronyba? – keveredett vissza mellém Teréz.

- Ja, persze – bólintottam.

- Azt hittem, csak viccelődtök.

- Nem, tavaly is voltunk.

- Nem veszélyes?

- A lépcső kicsit gáz, de mivel nincs fent világítás, úgyse látod – nyugtattam meg.

Áron kicsit kiakadt, amikor megtudta, hogy Bazsa valahol lerakta az otthonról hozott zseblámpát, de nem emlékszik, hogy hova. Miközben próbálták felidézni Bazsa emlékeit, Kovács Kati gitárt próbált hangolni, ami eddigre már lehűlt, de nehezen ment az elgémberedett ujjaival. Töpörtyű próbált segíteni neki.

- Asszem áthoztam – tippelt Bazsa.

- A kezedben volt?

- Ja, asszem.

- Ne asszemezzél már, megőrjítesz!

Végül valamelyik kicsit találta ki, hogy világítsunk a mobiljainkkal, annyi fénye mindegyiknek van, hogy lássuk, mi van a lábunk előtt. Áron ugyan húzta a száját, mert egy régi telefonja volt csak, aminek még a kijelzőjét is alig lehetett látni a sötétben, nem hogy világítani vele, de a többségnek már nagyon elege volt a hideg templomban való ácsorgásból. Márton NT azért még gyorsan elköszönt, mert várja a család, de azt ígérte, hogy ha még fent vannak (miért ne lennének szilveszterkor), akkor kijönnek a templom alá meghallgatni, hogyan éneklünk fentről. Ja, és a korlátnak továbbra se akarjunk támaszkodni, mert nem egy életbiztosítás.

Kovács Kati visszatuszkolta a gitárját a tokba, majd Töpörtyűnek adta a hangszert, mondván, hogy elég lesz saját magát felcipelnie a toronyba. Majd megindultunk, akinél volt mobil, hősiesen maga elé tartotta.

A templomtorony megmászása egyfajta hagyomány volt a gyülekezetünkben, szinte minden hittanos csoport megjárta egyszer pályafutása során. (Csak a nagyon gáz csoportok maradtak ki ebből, ahol nem volt garantált, hogy mindenki a lépcsőházon keresztül érkezik majd le.) Én talán ötödikes voltam, amikor először mentünk fel, pont délben. Az osztálytársaim teljesen odavoltak a harangokért, én kevésbé, már előre egyben volt a gyomrom, hogy mi lesz ott fent, ha nekiállnak delet jelezni. Még a gyönyörű kilátást sem tudtam élvezni, végig azon agyaltam, hogyan vészeljem át a harangozást. Végül az erkélynél maradtam, bár a többiek főleg bent, a harangokkal egy térben várták a nagy eseményt, mert látni akarták, hogyan mozognak a sokmázsás szerkezetek. Én nekidőltem a falnak kintről és befogtam a fülem. Előtte a hitoktató figyelmeztetett, hogy a korlátba ne kapaszkodjak, mert kitörhet. Ez szinte mindegyik harangkondulásnál eszembe is jutott, amikor úgy éreztem, a fal lök egyet rajtam, az alatta lévő mélység pedig már várva vár.

Az éjfélnek járó harangzúgás utolsó taktusai fogadták a keskeny lépcsőházba bemerészkedő csapatunkat. Elég érdekes hely volt még nappal is, a korhadt, keskeny csigalépcsőjével, félhomályával és helyenkénti denevérmúmiáival, éjfél környékén ez csak fokozódott. Néhány helyen pár lépcsőfok is hiányzott, nem nagyon, csak annyira, hogy az embernek eltűnjön benne a lábfeje, Gézka külön felhívta erre a veszélyre a lányok figyelmét, majd pár fordulóval feljebb neki sikerült belelépnie egy ilyenbe. Még a mobilját is elejtette a meglepetéstől, Bazsa kapta el a kékek

világítva lefelé bukdácsoló jószágot. Ettől eltekintve egész egyszerűen felértünk, csak a kicsik próbáltak szellemeket utánozni nagy huhogással, gondolom, be voltak ijedve.

Szép, tiszta este volt, a hófelhőkön visszatükröződött a város fénye, a templommal szemközti diszkó lézerlámpái keringő foltokat vetítettek az égre. Odalent már kiszabadultak az első újévesek, összerohangálták a frissen hullott vékony havat, fújták a trombitáikat és persze ittak. Némi ellenpontozásként a parókia kapujában pedig felbukkant Márton NT a feleségével és a jól bebugyolált gyerekeivel, hogy megnézzék, mit művelünk idefent.

Mit is?

- Merrefelé énekeljünk? – kérdezte Kovács Kati, miközben a nagyharang alatt csomagolta ki a gitárját. Töpörtyű itt is segített, nagyon szívére vehette a gitáros beszólást.

- Énekeljünk a parókia felé – javasolta Gréta. – Olyan aranyosan állnak ott.

- Tavaly nem a diszkó felé énekeltünk? – kérdeztem.

- De ott most vannak… - húzta kicsit be a nyakát Koós Zsolti, biztos hideg volt.

- Ja, rájuk fér – vigyorgott Bazsa. – Emlékszem, amikor még jártam diszkóba, versenyeztünk, hogy kié lesz az év első hányása.

- Fúj – húzta a száját Zsa. – Gondolom, nyertél.

- Nem – rázta a fejét Bazsa. – De sikerült lehánynom azt, aki nyert.

Zsa reakcióját nem hallhattunk, mert egy nagy kondulás elnyomta. Bár azt hittem, hogy már kinőttem a dolgot, mégis egyből összerándult a gyomrom és keresni kezdtem, hogy juthatok ki leggyorsabban a szabadba, hogy legalább egy fal legyen köztem és a harangok között. De mielőtt megmozdultam volna, rájöttem, hogy csak Töpörtyű egyenesedett fel, miután kicsomagolta a gitárt. Elfelejtette, hogy némileg magasabb Kovács Katinál, aki simán elfér a harang alatt.

- Arrafelé énekelünk, mint múltkor – jelentette ki Tamás bátyó, miután Töpörtyűt leápoltuk, még a homloka is vérzett.

- Azok felé? – sandított Koós Zsolti a lentiekre, akik közül valaki már meg is nyert egy Bazsáéhoz hasonló versenyt.

- Nem azért gyújtják a lámpást, hogy véka alá tegyék – csapott bíztatóan a vállára Tamás bátyó, majd nekiállt a megfelelő negyedbe terelni az embereket. Valószínűleg már fázott, nagyon hideg volt fent,

pedig a meleg elméletileg errefelé száll.

- Mit is éneklünk? – kérdeztem.

- *Jézus, tiszta lényed nézve* – támaszkodott neki a falnak Kovács Kati és megpróbált pár akkordot lefogni. – Alig érzem a kezeimet.

- Megfújjam? – kérdezte Töpörtyű, miközben egy átvérzett zsebkendőt szorított a homlokához. Kovács Kati először csak furcsán nézett rá majd elnevette magát.

Lent Márton NT gyerekei integettek. Visszaintegettünk.

- Na, kezdjük – vezényelt Tamás bátyó. – Mert még a végén idefagyunk!

- Engem fűt a Lélek tüze – jegyezte meg Gézka.

Rázendítettünk. A gitár csak a ritmust adta, mert Kovács Kati csak néha talált el egy akkordnak is beillő fogást a hideg húrokon, de igazából nem sok mindenkit rázott ez meg. Amikor a refrénhez értünk, a hányóverseny résztvevőinek is feltűnt, hogy valami furcsaság van és nem feltétlenül a sok ivástól. Először csak a fejüket forgatták, majd valamelyiküknek kicsit magasabbra tévedt a tekintete és észrevett minket. Ideges röhögcsélés kezdődött, majd páran elindultak felénk a behavazott úttesten keresztül, pár perc múlva egyre többen csatlakoztak hozzájuk, megálltak Márton NT-ék mellett és bámultak felfelé.

- Mondtam, hogy a másik irányba kellett volna – dünnyögte Koós Zsolti.

Pont végeztünk az énekkel.

- Akkor mehetünk is? – kérdezte az egyik kicsi

Lentről egy borízű hang felordított, hogy most meg minek hagytuk abba. Kovács Kati lányos zavarában visszakiáltott, hogy mert vége van az éneknek.

- Hé, ott lányok is vannak! – jött lentről a felismerés.

- Csajok a csúcson!

- Na gyerünk már, énekeljetek!

Tímár Áron kicsit kintebb hajolt, hogy felmérje a terepet. Az éneklésre való bíztatás kisebb kórussá erősödött, bár nem igazán tudtak egyszerre kiáltozni, de annál lelkesebbnek tűntek. Márton NT gyerekei is becsatlakoztak.

- Énekeljünk nekik – mondta Tamás bátyó. – Tavaly is énekeltünk vagy hármat.

- Meg ez bizonyságtétel is! – lelkesedett a vérző fejű Töpörtyű.

- Csak ide ne hányjanak a templom elé – ingatta a fejét Áron.

Abból a szögből biztos nem látta, hogy ez már késő bánat.

- Jó, akkor legyen a *Minden mi él*, azt tudja mindenki, nem? – indítványozta Kovács Kati.

- Ja, mindenki tudja, aki él – vihogott Bazsa. A hallgatóság érkezése nagyon feldobta.

Kicsit kelletlenül kezdtünk el énekelni. Lent nagy ujjongás fogadta, páran táncra is perdültek. Az egyik hosszú hajú fiatalember Márton NT feleségét is fel akarta kérni, mire az egész család gyorsan visszavonult a parókiába, Tímár Áron meg majdnem lerohant megvédeni őket.

Ez az ének is véget ért. Páran elindultak lefelé.

- Akkor ennyi? – nézett Kovács Kati Tamás bátyóra.

- Egy rövid még a végére? – vetette fel az ifivezető, de látva az arcokt meggondolta magát. – Jó, menjünk vissza. Áron, Zsolti, menjetek ti előre.

- Miért? – érdeklődött a még mindig behúzott nyakú Zsolti.

- Hogy ne szórakozzanak a kedves hávécsék a lányokkal.

- Megyek én is! – düllesztette ki a mellkasát Bazsa. – Úgy beszólok én nekik, hogy…

Lentről csalódott pfújjogás és fütyülés fogadta az eltűnésünket. Töpörtyűvel utoljára maradtunk, udvariasan előre engedtünk mindenkit. Én úgy voltam vele, hogy szegény sérült testvéremet nem hagyhatom magára a sötét lépcsőházban. Kicsit még nézelődtünk a diszkósokkal átellenes oldalon, szép volt a fehér, kivilágított város és az alacsonyan vonuló hófelhős háttér. Egyedül azt felejtettük el, hogy egyikünknél sincs mobil.

- Na, és hogy értékeled a szilvesztert, Gabi? - érdeklődött Töpörtyű, miközben centiről-centire tapogatva az utat haladtunk lefelé. Pár méterrel felettünk megkondult a kisebbik harang, ez kivételesen most nem rémített, hanem bosszantott: egyértelműen jelezte, hogy hiába botorkálunk már a sötét lépcsőkön jó ideje, alig haladtunk valamit.

- Szerintem jó volt – tapogattam a hideg falat. - Flottul meg ment minden. És még nincs vége.

- Ja, végül is jól megszerveztétek – hallottam valahonnan a sötétből. – Volt sok program, pár lelki is…

- Pár lelki?

Ez kicsit rosszul esett.

- Ja, hát végül is ilyenkor nem ez a legfontosabb – elmélkedett Töpörtyű a sötétben. – Ez itt mi, hiányzik egy lépcsőfok?

- Ott még szerintem nem.

- Ja, tényleg. Csak fordul…

- A csigalépcsők már csak ilyenek… Szóval szerinted nem volt elég lelki a program?

- Nem, nem azt mondtam. Ilyenkor nyilván nem kell végigimádkozni meg ilyenek.

- Akkor miért mondtad, amit mondtál?

- Mert mit mondtam?

- Végül is semmit…

Tapogatództunk tovább. Lent már elhallgatott a diszkó elől idetévedt fiatalok kórusa, csak pár lelkibb emberhez tartozónak tűnő nevetést lehetett hallani a parókia felől, biztos mentek vissza az ebédlőbe, Na ja, úgy könnyű, ha van valami világítás. Amilyen tempóban haladunk, lehet, hogy csak a reggeli istentiszteletre fogunk leérni, akkor már ki se kell menni a templomból.

- Érdekes volt ez a közönség – jegyezte meg Töpörtyű a magasból. A hangja alapján kicsit lemaradt. – Azt hiszem, be voltak állítva egy kicsit.

- Könnyen előfordulhat – értettem egyet.

- Igazából szerintem részeg embert nincs értelme evangélizálni. Egyszerűen nincs abban az állapotban.

- Ezt a Biblia alapján mondod?

- Hát, végül is levezethető… De inkább tapasztalatból.

- Próbáltál már részeget evangélizálni?

- Nem, engem próbáltak, amikor az voltam.

- Igen?

- Ja, világi koromban. Elég sokszor imádtam a nagy fehér porcelánybálványt.

- Hogy mit csináltál?

- Leborultam a vécé előtt.

- Ja…

Tényleg mesélt már erről, de olyan sokat nem. Mikor elkezdtem járni az ifibe, pár régebbi tag előadta, hogy ők milyen bűnökből tértek meg, rémlett valami sztori, ahol Töpörtyű meg Tímár Áron egymás rókájában fetrengve buliztak át egy hétvégét, vagy valami ilyesmi.

- Hát, igazából nem is nekik énekeltünk – jegyeztem meg.

- Azért ártani nem ártott, hogy hallották – bölcselkedett Töpörtyű. – Na és mi a helyzet az új tagokkal?

- Mármint kikkel?

- Akik majd jönnek ide az ifibe. Teréz, nem?

- Ja, Teréz. Mi van vele?

- Épp ezt kérdezem - kajánkodott láthatatlanul Töpörtyű. - Jól összejöttetek. Nem gyors egy kicsit a tempó?

- Semmi olyanról nincs szó, amit gondolsz - mérgelődtem. - Gyakoroltunk a táncra, azt ennyi.

- Aham.

- Erről nem vitatkozom - jelentettem ki.

- Nem is akartam vitatkozni róla.

- Miért, szerinted baj az, hogy jön az ifibe és ismerkedik a tagokkal? Nem csak velem beszélgetett.

- Igazad van - ismerte el Töpörtyű, majd belerúgott egy kissé kiálló lépcsőfokba. - Huh, ha leesek, elkapsz?

- De csak ha nem tudok félreugrani...

- És az a fiú?

- Melyik?

- Az a magas. A Szondi lányok unokatesója nem jön ide.

- Szerencsére...

- Ez nem volt valami kegyes megjegyzés...

Mintha lent valami fény villant volna. Teljesen elvesztettem már a tájékozódási képességemet, fogalmam sem volt, hogy mennyi ideje keringünk már a koromsötét, hideg toronybelsőben. Ilyen közel lenne már?

- Miért, az kegyes lett volna, ha azt mondom, milyen kár, hogy legalább egy évig nem látjuk holnaptól?

- Mától. Még ma elmegy - okoskodott Töpörtyű.

- Jellemző, hogy nem a kérdésre válaszolsz.

Töpörtyű felnevetett, a sötétben kicsit rémisztőnek tűnt, ahogy visszhangzott a lépcsőház.

- Na jó, nekem se jött be a gyerek. De akkor se keresztyéni ilyet mondani. Inkább nem mondok semmit ilyenkor. De az a magas gyerek jó arc, a barátod?

- Ja, a gimiből ismerem. Lehet, hogy majd átjár ide ifire, mert náluk nincs.

- Miért csak lehet?

- Megnéz minket, aztán majd kiderül. Vagy valami ilyesmi.

- Ja, ez így működik?

A fény mintha megint felvillant volna. Meresztettem a szemem, de eltűnt. Talán az előtér lámpája látszik a korhadt lépcsők résein keresztül?

- Miért, te nem nézed meg, hova épülsz be?

- Hát, nem is tudom - okoskodott a sötétben Töpörtyű. - Azért a gyülekezet nem olyan, hogy oda járok, ahol a legjobban érzem magam.

- Hanem oda, ami van, nem? - meresztettem a szemem, hátha meglátom megint azt a fényt. - De náluk nincs ifi, így nem egyértelmű, hogy hova jár. Vagy úgy érzed, hogy nekünk félnivalónk lenne?

Igazából szerettem Töpörtyűvel elmélkedni erről-arról, általában jó nagyokat vitatkoztunk az összeveszés legcsekélyebb jele nélkül. (Ez elég ritka jelenség volt az ifiben meg az általam ismert keresztyén körökben). De most annyira nem volt kedvem hozzá, túl hideg volt, túl sötét, és meglehetősen fáradt is voltam, pedig még egy csomó mindent akartunk csinálni. Reméltem, hogy Bazsa nem hagyja majd leülni a programot, amíg én itt a kiutat keresem a toronyból.

- Nincs olyan közösség, aminek ne lenne hibája - világosított fel Töpörtyű.

- Azért valami különbség csak van közösség és közösség között. Vigyázz, itt hiányzik egy lépcsőfok!

- Aha... Majd ha odaérek, figyelmeztess... Ja, persze, van különbség a keresztyén közösségek között, de szerintem ezt nem azon kellene lemérni, hogy milyen jó náluk a buli.

- Mert ki akarja azon lemérni?

- Hát a barátod. Miért nem jött el egy hétköznapi ifire? Szerintem sokkal fontosabb az, hogy milyen egy mezítlábas, egyszerű alkalom, mint egy ilyen buli.

- Most jutott eszembe, hogy hívjam.

- De tudott róla korábban is, hogy van nálunk ifi, nem? Biztos meséltél róla.

- Ja, mondtam pár dolgot. De hívni csak most hívtam. Most jutott eszembe, hogy akár járhatna hozzánk is, ha náluk nincs ifi.

- Hát, látok itt lelki problémákat - mutatott rá Töpörtyű a szokásos lelki tévedhetetlenségével. - Mit mondtál, mi is a neve, Uglay mi? Ajj!

Valami puffant, rosszat sejtve lapultam a falhoz, de csak megtalált így is, csontos karja a hátamnak vágódott, ösztönösen egymásba

kapaszkodtunk majd valahogy megoldottuk, hogy ne zuhanjunk alá a sötétbe. Pedig direkt szóltam, hogy hiányzik ott egy lépcsőfok!

A hideg ellenére éreztem, hogy több verítékcsepp is megindul a homlokomon. A szemem sarkából megint láttam felvillanni a fényt, majd mire nagyjából felfogtam, hogy annak ellenére, hogy egy majd kétméteres alak magával sodort egy szűk csigalépcsőn, még élek, arra is rá kellett jönnöm, hogy egy hasonlóan magas alak áll előttünk és kékesen derengő mobiljával ránk világít.

- Ja, engem mindenki csak Uglaynak hív - közölte egykedvűen. - Észrevettük, hogy lemaradtatok, ezért jöttem vissza. Jól vagytok?

Töpörtyűre néztem, ő meg valahova a sötétbe Uglay mögött, pedig égnie kellett volna, mint a rongy.

- Amindenit, ilyet még nem láttam - kurjongatta Bazsa, miközben egy nagy lábast hozott elő a konyhából. Arca kipirult és mindenen vihogott, de valahogy megálltam, hogy megszámoljam a félretett pezsgőket. Valószínűbb, hogy a fáradtságtól ilyen, a nagyon fáradt és a kicsit részeg ember meglepően hasonlóan viselkedik.

- Fúj, mi ez? - néztem bele. Valami barnás, zsírszagú trutyi lötyögött a gőzölgő vízben.

- A virsli! - röhögött Bazsa. - Jól megfőztük, mi? Hé, lányok, ezt nézzétek!

- Le ne forrázz valakit! - szóltam utána.

Tamás bátyó épp Kovács Katival értekezett arról, hogy nagyon kedvező árú volt ez a virsli az egyik hipermarketben, ezért hoztak ilyet, merő jószándékból, arról ő nem tehet, hogy a virsli nem bírja ki, ha megfőzik. Kovács Kati nem tűnt túl boldognak, végül kitalálta, hogy főzés helyett próbáljuk meg mikróban melegíteni a virslihez hasonlító valamiket, úgy hátha egyben maradnak.

Szóval zajlott az élet, nem állt meg addig sem, ameddig a sötét torony foglyai voltunk. A hidegben tett kiruccanás mindenkit felébresztett, sok segítő kéz pillanatok alatt átrendezte a termet egy nagy étteremmé, hosszú asztallal, rajta kenyeres kosarak, mustár, ketchup, majonéz, sőt, pár fokhagyma is, minden, ami egy kiadós virslizéshez kell. Az első adag virslit pedig Bazsa mutogatta mindenfelé, Zsa majdnem rosszul is lett tőle, amikor meglátta.

- Ez olyan mint az abalé - állapította meg Koós Zsolti.
- Mi az az abalé? - kérdezte az egyik kicsi.
- Nem voltál még disznóvágáson?
- Nem én.
- Ilyen zsíros lötty, amiben a hurkának való húsokat főzik.
- Fúj, utálom a hurkát!

Tímár Áron egy kosárban hozta előre a behűtött pezsgőket, Töpörtyű ment is, hogy segítsen neki kinyitni, páran pedig terelgetni kezdték a társaságot, hogy sorakozzon a pezsgőzéshez. Kölyökpezsgőt is vettünk a kiskorú és a hitben gyengébb testvérek részére. Hamar ki is nyitották őket, bár az utolsó kölyökpezsgővel sikerült ellőni az egyik lampiont. Közben Kovács Kati behozta az első adag mikrózott virslit: túl sokáig hagyhatta bent, mert a kis rudacskák kétszeresükre fújódtak fel, de kétségkívül egyben maradtak.

- Koccintás, koccintás! - kiabálta Bazsa, aki időközben valahol megszabadult a virslilétől, most egy pohárral rohangált körbe. Pezsgőspohárral persze nem szolgálhattunk, a kopottas menzás üvegpoharakkal kellett megelégednünk, de ez különösebben senkit sem zavart. Ami az úrvacsora után egyszer már megtörtént, most elkezdődött újra, ezúttal pezsgővel a kézben, puszi, buék, (néha a buék keresztyén jelentéséről egy kiselőadás), valahogy azért vége lett. Tamás bátyó mondott még egy rövid köszöntőt is, majd az asztalra mutatott, hogy foglaljunk helyet és kezdjük egy nagy agapéval az új évet.

Az ünnepélyes hangulatnak az vetett véget, amikor Bazsa észrevette, hogy a Kovács Kati által hozott, eredetileg kétszer akkorára fújódott virsli pár perc alatt úgy összeesett, hogy kis képzelőerővel elment volna egy kövérebb gilisztának is. Gusztusosnak is körülbelül annyira volt gusztusos, mind a virsli, mind a tele szájjal és biztosan nem teljes eszével röhögő Bazsa.

Nem volt könnyű, de végül úgy-ahogy fogyasztható állapotba hoztuk a megmaradt virsliket, bár én a magam részéről kételkedtem benne, hogy ez emberi fogyasztásra szánták volna. De legalább olcsó volt és szegény az eklézsia, mint azt Tamás bátyó számtalanszor közölte. Eleinte mintha idegsítette volna a virslijét ért kritikaözön, de később ő maga is különféle hasonlatokat kezdett gyártani rá, legjobb védekezés a támadás...

Szerencsére volt még egy csomó megmaradt ennivaló, így a terem szélébe húzott asztalokról megindult a tálak vándorlása középre. Érdekes, hogy gyakorlatilag egész éjjel ettünk, most mégis úgy tömtük magunkat, mintha ki lettünk volna éheztetve.

- Én idén még nem ettem - jegyezte meg Gézka, amikor felvetettem a kérdést.

Uglay szótlanul ült mellettem és kitartóan ette a virslit.

- Neked ízlik? - kérdeztem.

- Ja, nem rossz - felelte egykedvűen. - Legalábbis nekem.

- Nekem annyira nem jött be - vettem egy szelet rántott húst a tányéromra.

- Ja, hallottam a kórust - bólintott Uglay.

Kezdtem úgy érezni, hogy nem tudok mit kezdeni ezzel a fiúval, kevés vagyok hozzá. Vagy csak mindig a legrosszabb oldalamat sikerül megmutatni felé? Már nekem volt kellemetlen.

- Figyelj, nem tudom mennyit hallottál a toronyban, de Töpörtyű szerintem hülyeséget beszélt ott.

- Szerintem volt igazság benne. Abban a bulikeresős dologban, meg hogy az ember ne válogasson a gyülekezetek között.

- Abban végül is igen - értettem egyet. - De amit rólad mondott...

- Mit mondott rólam?

Nyiszáltam a rántott húst, Töpörtyű nyakát képzelve a helyére.

- Hát hogy csak a buli miatt jöttél ide.

- Igen? Azt nem is hallottam.

Na tessék. Így hajnalban már én is beszélek össze-vissza...

- Nem teljesen így mondta... Igazából csak azt mondta, hogy szerinte jobb lett volna, ha egy normál ifire jössz először, ha tényleg be akarsz épülni közénk.

- Tényleg? - nyomta meg ezt a szót Uglay.

- Mindegy, érted, hogy akarom mondani.

- Nem igazán.

- Jó, annyira nem fontos - próbáltam kikeveredni a helyzetből.

- Tényleg nem - értett egyet Uglay. - Rájöttem, hogy nem itt van a helyem.

Ez kicsit rosszul esett így újév hajnalán. Zavartan Uglayra néztem. Valahogy nem tudtam kiismerni, mintha külön fordító kellett volna hozzá, nem csak a szavaihoz, még az arckifejezéseihez is. Most haragszik,

szomorú vagy elégedett?

- Ennyire megbántott Töpörtyű?

Hirtelen nem tudtam volna megmondani, hogy a mai alkalom folyamán hányszor akartam már valamiféle tettlegességet alkalmazni Töpörtyűvel szemben, de most eggyel nőtt ez a szám.

- Egyáltalán nem - rázta a fejét Uglay. - Csak rájöttem arra, hogy miért van az, hogy nálunk nincs ifi, nálatok meg van, én meg ifire szeretnék járni.

- Azért, hogy gyere ide - próbáltam rövidre zárni.

- Nem - kapott be egy fél virslit Uglay. Fogalmam sem volt, hogy bírja. - Azért, mert ott a helyem, ahol a gyülekezetem van. Nem ott, ahol a legjobban érzem magam. Egyébként itt jól éreztem magam.

- Ö... igen?

Hirtelen ez volt a legértelmesebb, amit sikerült reagálnom. Szinte az elejétől fogva meg voltam győződve arról, hogy Uglay nem érzi jól magát köztünk, megbotránkozik azokon, amiket lát és folyamatosan csalódik bennünk, mint keresztyénekben. Jól érezte volna magát?

- Még nem voltam ilyen bulin - bólintott, kicsit elgondolkozott ezen a kijelentésén. - Ami azt illeti, semmilyen nagyobb buliban nem voltam még. De gondolom, amit ki lehet hozni belőle, azt azért kihoztátok. Kihoztuk. Szóval jó volt.

Annyira megzavarodtam, hogy én is kivettem egy virslit a tálból és megettem, fel sem tűnt, hogy milyen rossz, csak később, amikor a maradék pezsgőből kellett fél pohárral magamhoz vennem, hogy kimossam a számból az utóízt.

- Főleg jobb, mint otthon ülni és nézni a tévét - dobta be a végső érvet Uglay.

Hirtelen kezdett szimpatikusabbnak tűnni ez a testvér.

- De akkor... akkor mégsem akarsz majd járni ide ifire? - kérdeztem. Megrázta a fejét. - Miért nem? Mert nem itt laksz?

- Végül is igen. Ha itt laknék, itt lenne a gyülekezetem, akkor ide járnék, ez nem is lenne kérdés.

- De nálatok nincs ifi - mutattam rá. A szomszédos Kisnyéken csak egy kicsi gyülekezet volt, ifjúság semmi.

- Nincs - értett egyet Uglay. - Épp ez a feladat benne. Ezért vagyok ott. Ma jöttem rá erre.

- Miből?

Uglay hátradőlt a széken.

- Úgy az egészből - nézett végig a tele hassal, pezsgőtől és fáradságtól kiütött társaságon. Páran Gézka gépénél néztek valamit, lehet, hogy a most készült képeket, páran az asztalnál ülve beszélgettek, de a többség csak bámult maga elé, Tímár Áron meg egyenesen kidőlt az egyik sarokban és ott horkolt. Sokan készülődtek indulni is. Az órámra néztem. Már egy is elmúlt. Úgy tűnik, az éjfél utáni programoknak lőttek.

- Azért örülök, hogy nem akadtál ki rajtunk - mondtam Uglaynak. Elmosolyodott.

- Senki sem tökéletes - jegyezte meg. - De igaza van Töpörtyűnek abban, hogy vannak jobb meg rosszabb közösségek. Meg vannak olyan emberek, akik a rosszabbakból a jobbak felé mennek.

- Ja, vannak - értettem egyet és hirtelen felmerült bennem a kérdés, hogy mi a fenét eszik Suszter Eszti a Szondi lányok unokatesóján? Vagy ha nem is eszik - ilyet még gondolni is rossz volt - de hogy tudja elviselni maga körül? Körbesandítottam, most is ott ült a közelében, bár nem ketten beszélgettek csak. A fiú mindenesetre igen laposakat pislogott már, Suszter Jimmy meg a nővére vállára dőlve aludt.

- De én nem akarok ilyen lenni - folytatta Uglay. - Úgy hiszem, hogy nem véletlenül lakom ott, ahol lakom, és ott lenne a helyem. A lelkésszel is jóban vagyunk, majd felvetem neki, hogy indítsunk ifit... Ö... kérdezhetek valamit?

- Persze - tértem vissza a Suszter testvérekkel kapcsolatos gondolataimból. - Mit?

- Majd segítetek?

- Segítünk?

- Az ifinél. Úgy látom, ti azért ebben benne vagytok. Meg nincs is olyan messze. Meg majd én is jövök néha. Vagy ilyesmi. Ez jutott eszembe.

- Szerintem ez jó ötlet - állapítottam meg. - Miért ne?

Végül is, ezért vagyunk itt, gondoltam kicsit később. Nem csak azért, hogy együnk és igyunk. Illetve újabban aludjunk...

- Táncversenynek annyi, ugye? - néztem Bazsára. Elég élénknek tűnt, amit többek között a kezében tartott kólásüvegnek is be lehetett tudni. De ezzel eléggé kilógott a sorból. Ráadásul csomóan már el is köszöntek.

Szinte az összes kicsi, Koós Zsolti is indult, a Suszter testvérek betársultak mellé, mert majdnem egy utcában laktak (a Szondi lányok unokatesója levágott egy érzelmes búcsújelenetet az előtérben, még címet is cseréltek, viszont Eszti nem adta meg a telefonszámát. Nocsak, mégse olyan rózsás a helyzet?), Uglay lelépett, hogy elérje a hajnali vonatot, Tímár Áron is felriadt néha és olyankor közölte az öccsével, hogy mennek haza. De mire a tettekre került volna a sor, mindig elaludt. Tamás bátyó nem köszönt el, de nem láttuk sehol.

- Ja, úgy tűnik - vigyorgott Bazsa. - Legyen helyette lufifoci, párat lekapunk a plafonról!

- Jó, te focizol, mi meg nézzük.

Kovács Kati a rendrakáson problémázott egy kicsit, de emlékeztettük rá, hogy azt majd délután iktatjuk be, megbeszéltük, hogy kettőkor találkozunk, miután pihentünk egy kicsit. Senki nem tiltakozott, noha eredetileg úgy indultunk neki, hogy olyan szilvesztert csapunk, hogy rögtön onnan megyünk az újévi istentiszteletre.

- Mi, megyünk az újévi istentiszteletre? - kérdezte felriadva Tímár Áron.

Kettő óra után már csak Bazsa virgonckodott. Valahonnan szerzett még egy üveg kólát és azt nyakalta, lehet, hogy így megoldja az újévi istentiszteletet alvás nélkül. A táncverseny nem is nagyon került szóba, csak Teréz jött oda hozzám érdeklődni. Elég csalódottnak tűnt, hogy elmarad, bár igazából ez várható volt, ifink nem jeleskedett éjszakai bagolykodás terén. Hirtelen ötletként azt vetettem fel, hogy tavaly is volt utószilveszter valamikor januárban, majd akkor előbbre hozzuk ezt a programpontot. Majd Teréz is elköszönt, Töpörtyű és a mellékhelyiségből előkerült Tamás bátyó indultak hazafelé és szóltak neki, hogy elviszik. Tamás megköszönte Bazsának és nekem a szervezést.

- Szerintem jó kis szilveszter volt - törölgette álmosan a szemeit. - De majd ifin úgyis kivesézzük. Akkor holnap esszük meg a maradékot?

. - Ja, a maradék virslit - vigyorgott Bazsa.

- Nem holnap, hanem ma - pontosítottam.

- Tényleg - bólintott bambán Tamás bátyó. - Na, akkor mi lépünk. Terézt is elvisszük, nem baj?

Ezt kihagyhatta volna a végéről.

- Miért lenne baj? - kérdeztem vissza ártatlanul.
- Ki tudja... Na, jók legyetek.
Töpörtyű a félig alvó Árontól próbált elköszönni, kevés sikerrel. Tamás bátyó kintről kiabált már a végén neki, hogy ha kocsival akar jönni, akkor szedje a lábát. Azért minket sem hagyott ki, Töpörtyű ad az ilyenekre.
- Jók voltatok, fiúk - veregette meg a vállam. - Bazsa, az a varázslás...
- Ja - röhögött Bazsa.
- Na, adok még nektek is egy újévi igéskártyát, aztán megyek, mert Tamás kezd kiakadni. Kilenckor jöttök?
- Kilenckor? Hova? - kérdeztem vissza értetlenül.
- Az újévi istentiszteletetre, hova... - csóválta meg a fejét Töpörtyű.
- Ja, persze, megyünk.
Mikor végre lelépett, Bazsára néztem.
- Te mész?
- Persze, majd megyek - tette le a kólásüveget Bazsa. - Örülök, ha ebédre fel tudok majd kelni. A bátyó megy, azért alszik már most is!
- Mi, tessék? - riadt fel Áron.

A kiürült terem kicsit lehangoló volt. De az is lehet, hogy csak a fáradtság miatt éreztem belül is üresnek magam. Elég nagynak tűnt a rendetlenség, ahogy végignéztem a szanaszét heverő dolgokon, széttolt asztalokon, pár felborult széken, mindegyikhez fűződött valami friss emlék. Bár némelyik pár órás emlék nagyon réginek tűnt. Tavalyi...
Bazsa Áront támogatta, meg akarta itatni kólával, hogy kicsit magához térjen, de csak a kabátját sikerült leöntenie.
- Majd, azt mondom, ő volt - dobta félre a poharat.
- Még a végén úgy kell hazavinni - jegyeztem meg.
- Majd azt mondjuk, be van állítva - vont vállat Bazsa. - Fel sem fog tűnni a tömegben.
Mielőtt lekapcsoltuk volna a villant, vetettem egy gyors pillantást Töpörtyű igéskártyájára. Ezt a gyertyák mellé akarta osztogatni, csak nem találta meg a kártyákat időben. Nem láttam rendesen a fáradtságtól, de az első sort elég volt elolvasnom: " ***az Isten országa nem evés és ivás..."*** Nem tudom, hogy Töpörtyű szándékosan választotta-e ezt nekem (simán kinézem belőle egyébként), vagy csak "úgy" jött, de találó volt. Nagyon kevés lenne az

evés és az ivás Isten országához.

- Te öntöttél le ezzel a vacakkal, öcsi? - hallottam Tímár Áron rekedetes hangját a bejárat felől. Bazsa válaszát elnyomta egy kinti petárdapukkanás.

Elfordítottam a főkapcsolót, majd a sötétben botorkálva elindultam kifelé.